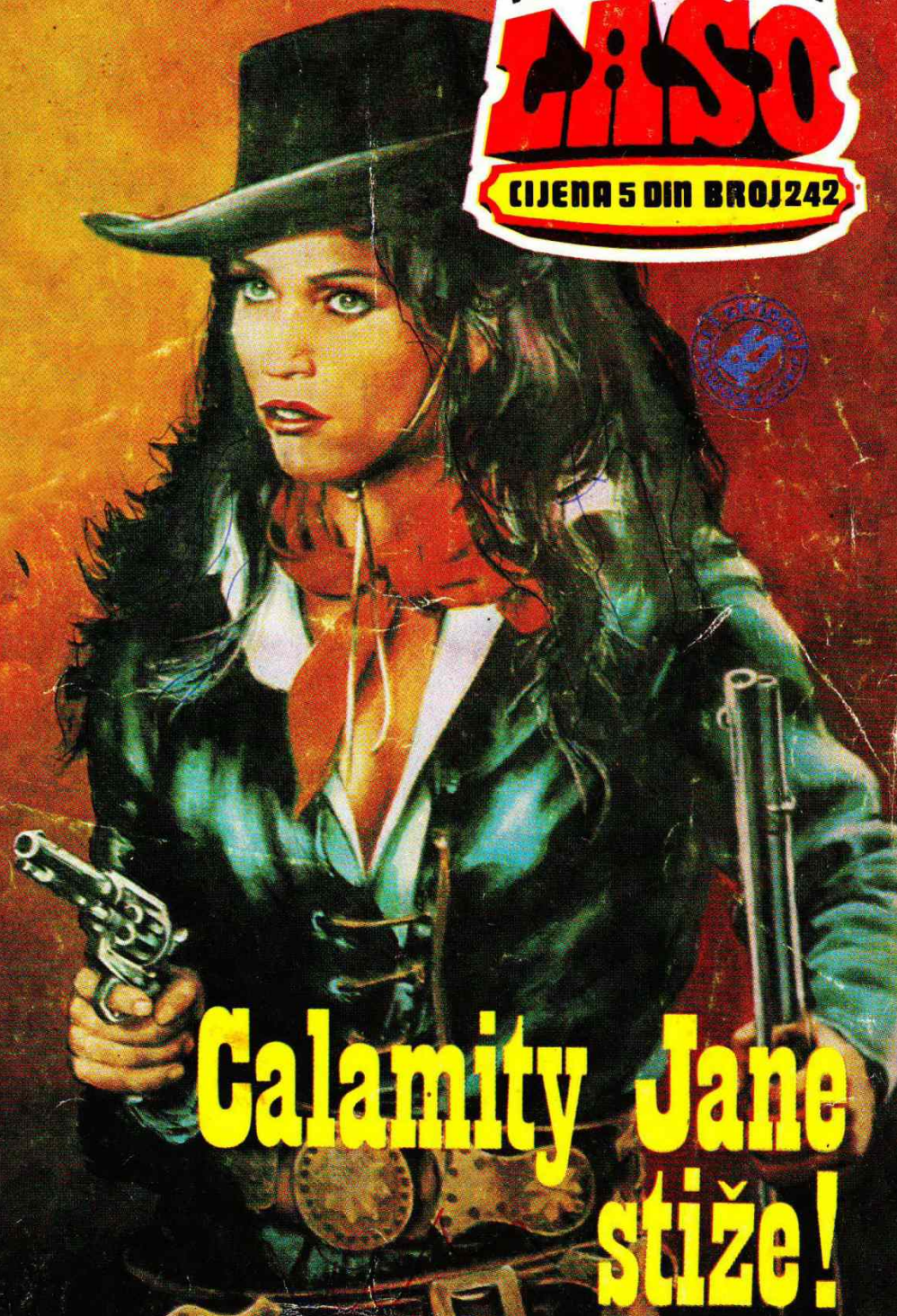

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 242

**Calamity Jane
stiže!**

J. T. EDSON

CALAMITY JANE STIZE

»Laso« Nova serija 1978.

J. T. Edson: Calamity Jane stiže

Naslov originala: CALAMITY SPELLS TROUBLE

Copyright: J. T. Edson

Recenzija: Lidija Krleža, profesorica

Prijevod: Tomislav Odlešić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10% a za 6 mjeseci 130 d odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s oznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US \$ 15,00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-37-7210-256 Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik« Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Cijena oglasa 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili US \$ 480

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 28. XI 1973.

I

Stojeći na nogostupu, Hughie Rintel gurne laktom u rebra svojeg druga Chuba Farna i pokaže glavom prema njihovu vršnjaku koji se približavao ulicom. Za tren pogleda u stranu i provjeri stoji li mu još otac s nekoliko besposličara pred uredom »Wells Farga«. Uvjerivši se da će ga otac zaštititi ako bude potrebno, počne zadirivati dječaka koji je naišao.

— Hej, mormone! — dovikne. — Koliko ti žena ima tatice?

— Najmanje četiri ili pet — dobaci glasno visoki i suhonjavi Chub.

— Vjerojatno imaš petnaestoro braće i sestara!

Odrasli prasnu odmah u smijeh. Zdepasti Bernie Rintel gurne najbližeg susjeda i naceri se zadovoljan sinovom duhovitošću. Često je uživao u sinovima neslanim šalama i čak ih poticao. Budući da je bio prilično utjecajan, nitko se nije usudio pobuniti protiv tih nepodopština.

Da mu nije bio prisutan otac, Hughie bi, vjerojatno, dobro razmislio prije nego što bi se okomio na mladog mormona koji se iznenada pojavio, ali ovako su mu porasla krila.

Dva-tri centimetra viši od Shuba, mormon je bio plećat i mišićav. Činilo se da će ubrzo prerasti odijelo izrađeno kod kuće. U lijevoj je ruci nosio putnu torbu dok je u desnoj držao starrinsku pušku s dugom cijevi.

Hughie je potpuno zanemario pušku čvrsto vjerujući da se mormon neće usuditi poslužiti njome. Kratko razmislivši zaključio je da će on i Chub usp-

jeti izići na kraj s tim vršnjakom. Ako postane gusto umiješat će se otac.

Premda mu je preplanulo lice malo pocrvenjelo, John Browning se pravio da nije čuo što su mu dječaci dobacili. Zelio je izbjeći bilo kakav sukob, bilo kakvu tučnjavu. Dobro je znao da mnogi ne podnose mormone i da je ponekad dovoljna iskra kako bi buknuo plamen. Stoga je mirno produžio ulicom netremice gledajući natpis na uredu »Wells Farga«.

Ohrabren Johnovom suzdržljivošću, Hughie korakne s nogostupa da mu stane na put. Chub ga je pratio u stopu. Izazovno su se cerekali svojoj žrtvi.

— Kamo si se zaputio, mormone? — zapita Hughie.

— Htio bih uhvatiti kočiju koja vozi na jug — odgovori mirno John.

— Što imaš u torbi? — upita Chub.

— To se nikoga ne tiče.

— A, možda se nás tiče — odvratí prezirno Hughie. — U gradu je štošta nestalo u posljednje vrijeme.

— Stoga bismo htjeli zaviriti u tu tvoju torbu — doda Chub. — Moj otac govori da se ne može vjerovati onima koji imaju četiri-pet žena.

— Otvori torbu i pokaži nam što je unutra — nastavi Hughie i prijeteci korakne. — Zelimo se uvjeriti da nisi ništa ukrao.

John se zaustavi njišući se malo na nožnim prstima dok ih je gledao kako ga namjeravaju napasti s obiju strana.

Sve je teže gušio u sebi srdžbu.

— Ne želim se svadati — napomene. Želim samo kupiti kartu i ukrati se u kočiju.

— A mi želimo samo zaviriti u tu tvoju torbu — odvrati Chub. — Zar kriješ nešto, smrdljivi mormonski lopove?

— Evo, pogledaj! — John pljune i baci mu torbu u prsa. Suhonjavi Chub se zatetura natraške; torba je, očito, bila prilično teška, a i snažno bačena.

Oslobodivši se privremeno Chuba, John se se hitro okrene i zamahne prema Hughieu koji je upravo navalio. Taj iznenadni napad iznenadio je oboljicu ratobornih dječaka, pogotovu zato što se svuda pričalo da su mormoni krotki i miroljubivi. Naletjevši na šaku, Hughie otetura nekoliko koraka natraške.

John brzo korakne u stranu i nasloni pušku na povišeni nogostup. U tom času baci Chub torbu, uhvati ga za rame i okrene ga. Međutim, John se očito znao braniti. Zamahnuo je brže od Chuba i pogodio ga u nos. Chubova ga je šaka udarila po obrazu, ali je zbog boli u nosu izgubila snagu. Ipak, taj trenutak je iskoristio Hughie. Hitro se prišunjavao i gurnuo Johna prema Chubu.

Dok su se John i Chub rvali, Hughie pritrčao nogostupu i skočio objema nogama na pušku. Budući da nije bila nova, kundak od trešnjeva drveta nije izdržao taj napad, već se slomio.

John gnjevno vikne, odbaci Chuba u stranu i navalio na Hughiea. Međutim, tada se u borbu umiješa stariji Rintel. Uhvati Johna za ovratnik baš kad je htio proći kraj prečke za vezanje konja, povuče ga i odgurne prema sredini ceste. Ondje ga dočeka udarcem Chub i pošalje prema Hughieu, koji ga obuhvati objema rukama.

Obrisavši nos i pogledavši za tren krv na nadlanci, Chub korakne prema Johnu, koji se nije mogao ni maknuti, i udari ga u trbuh. Znajući kako je ugledan Hughieov otac i kako je opće raspoloženje prema mormonima, nije očekivao da će se bilo tko umiješati i spriječiti ga da premlati nemoćnog protivnika. Stoga se prilično iznenadio kad ga je neka ruka uhvatila za rame i povukla natrag.

Zateturao je i sjeo nasred ulice. Tada se okrenuo da bi vidio tko se usuđuje drsko suprotstaviti Rintelu i općem mišljenju. Ono što je ugledao zaprepastilo ga je više nego neočekivani napad.

Pred njim je stajala žena u muškoj odjeći. Imala je na sebi kožnatu bluzu s resicama, tamnoplavu košulju i traperice. Košulja i hlače kao da su bile za jedan broj manji ili su se skupile pri pranju. Bilo kako bilo, pripile su joj se uz tijelo tako da je sasvim očit bio njezin spol. Na kratkoj kovrčavoj crvenkastoj kosi nosila je izlisanu vojničku kapu, a na nogama su joj bile čizme niskih peta. O desnom je boku nosila revolver iz 1861. s drškom od bjelokosti koji je bio okrenut naprijed. S lijeva joj je za pojas bio zataknut kočijaški bič uredno savijen.

Da je bio stariji, Chub bi možda uživao gledajući joj grudi kako se nadičaju pod košuljom. No kao pravi dječak, nije još znao cijeniti ženske draži i razljutio se što se upetljala u njihovu igru. Smatrao je da bi je trebalo naučiti pameti.

Isto je zaključio i Hughie. Gurnuvši Johna u stranu, nasrnu na djevojku.

Njegov se otac, najprije ljut zbog toga što se umiješala djevojka, sada nakesi popustljivo, iako se većina roditelja ne bi složila s Hughieovim postupkom. Budući da je mladi mormon ošamućeno klečao na ulici, činilo se da će Chub i Hughie lako izići na kraj s djevojkom koja se nepredviđeno umiješala. Zato je Rintel mirno ostao po strani i samo napomenuo svojim prijateljima da će se to isplatiti vidjeti.

Zaista se isplatilo vidjeti, ali ne ono što je Rintel očekivao.

Hughie je nekoliko puta prisustvovao tučnjavama barskih djevojaka, gledao ih je kako čupaju jedne drugima kosu i nije bio baš oduševljen njihovom boričkom vještinom. Na njegovu nesreću, djevojka koju je napao bila je mnogo vještija. Prije nego što ju je mogao ščepati, hitro je koraknula u stranu kao matador kad izbjegava nalet neiskusnog bika. Kad je zateturao mimo nje, udarila ga je u želudac. Nije to bio bezazlen djevojački udarac, već pravi boksački pogodak. U tren oka ponestalo mu je zraka.

skvrčio se i stropoštao na koljena držeći se za trbuh.

Vidjevši što se događa, Bernie Rintel skoči s nogostupa i gurne djevojku tako da je posrnula.

— E, bogami, neću dopustiti nekakvoj ušljivoj djevojčuri da mi tuče sina! — vikne on bijesno i krene za njom.

Dok je još hvatala ravnotežu, djevojka posegne desnom rukom za drškom biča. Munjevito ocjeni udaljenost između sebe i Rintela. Oko sedam metara dugi bič naglo oživi, jurne prema Rintelu kao čegruša kad napada zeca i omota mu se oko desnog gležnja. Izabrala je baš najprikladniji trenutak, jer je Rintel stajao na desnoj nozi, a lijevu je podigao da bi koraknuo. Zato se nije mogao oduprijeti kad je naglo povukla bič. Desna mu se noga izmakla ispod tijela i Rintel je bubnuo na leđa.

Viknuvši više prestrašeno nego borbeno, Chub jurne prema djevojci. U istom se času uspravi John i uhvati ga oko struka. Obojica se nađu na zemlji i počnu valjati.

Spretno odmotavši bič, djevojka prezirno pogleda oba Rintela, oca i sina. Hughie je još klečao, držao se za trbuh i stenjao da bi u gledaocima izazvao sažaljenje. Otac je sipajući psovke sjeo i zajapurio se od bijesa. Pogleda prijatelje.

— Uхватite je! — vikne.

Većina okupljenih ljudi dugovala mu je zahvalnost zbog nekih usluga, a on je uvijek zahtijevao da mu se vrati dug, ma kako malen bio. Pa ipak, samo jedan je odlučio priteći mu u pomoć i odužiti se. Možda ga je Rintel zadužio više nego ostale ili je živio u zabludi da je bič prvi put pogodio sasvim slučajno cilj. Taj čovjek hrabro skoči s nogostupa, ali se brzo vrati na nj.

Djevojka se hitro okrenu i ponovno zamahnu bičem. Odnijela je napadaču šešir s glave i natjerala ga da se povuče odakle je i došao.

— Hajde, dodite već jednom, smrdljivi ušljivi trbonje! — izazovno je doviknula. — Neće vam biti tako lako kao dok ste stajali i gledali kako tuku dječaka.

Muški ponos i Rintelove prijekorne oči natjeraju još jednog čovjeka da okuša sreću. Povjerovavši da ga djevojka privremeno ne gleda, stavio je ruku na prečku za vezanje konja hoteći je preskočiti. U tom času fliju-kne bič i pogodi prečku samo nekoliko centimetara od njegove ruke. Opaživši kakav je trag ostavio bič na prečki, brzo se predomislio. Već nagnut nad prečku, pogriješio je jer povukao ruku na koju se naslonio. Izgubio je ravnotežu i pao preko prečke.

Bič je neumorno pucketao i sve jasnije pokazivao da djevojka i te kako umije rukovati njime.

Vrh biča pogodi dasku nogostupa, i jedan čovjek nagazi na nj. Rintel uoči povoljnu priliku za sebe. Iako je već odavno ustao, do sada se nije uspio približiti. Hitro jurne, uhvati priklještenu uzicu i povuče je da bi istrgnuo bič djevojci iz ruke. Međutim, nije uspio. Samo ju je povukao prema sebi. Ni to nije loše, učini mu se. Napokon će je šćepati i opametiti je za sva vremena.

Djevojka se približavala. Rintel ju je nestrpljivo gledao jedva čekajući da je uhvati. Prekasno je spoznao da je prozrela njegovu namjeru. Prije nego što je mogao posegnuti za njom, zamahnula je desnom rukom i udarila ga teškim drškom biča između očiju. Zateturao je natraške, naletio na nogostup i srušio se.

Djevojka odmah skoči natrag i oslobodi bič, spremna da ga ponovno upotrijebi.

Ošamućen, Rintel je za tren sjedio i tresao glavom. Tada počne mrmljati psovke. Još nikada ga nitko nije tako ponizio. Bijesno posegnuvši za revolverom, zataknutim za pojas, potpuno je zaboravio da je ona žensko.

Prije nego što se mogla obraniti od te nove i opasnije prijetnje, odjekne iza nje hitac. Metak uskovitla prašinu pred Rintelovim nogama.

Zinuvši od iznenađenja, Rintel naglo povuče ruku od revolverskog drška i pogleda tko je opalio.

Sredinom ulice prilazio je čovjek srednjeg rasta i držao u lijevoj ruci revolver iz kojega se još telujao dim. Na glavi je imao crni teksaški šešir, a

i odijelo mu je bilo crno. Doimao se kao da pripada nekoj vjerskoj sekti.

Rintel pomisli da je mormon. To ga još više razbjesni.

— Dakle, mislim da je sada dosta — reče čovjek u crnom i sagne se da bi desnom rukom podigao Johna s pobijeđenog Chuba, koji se sada derao iz sveg glasa. Pri tome nije ni za tren skinuo pogled s okupljenih besposličara. — Prekinimo te budalaštine dok netko nije stradao.

— Tko te zvao da se miješaš? — progundā Rintel.

— Ne dopusti da te zavera odjeća, brate — upozori ga čovjek u crnom — Miješam se službeno kao savezni šerif za Utah. Prijatelji me zovu samo Solly, ali ovdje, na svoju veliku radost, ne vidim ni jednog svojeg prijatelja.

Rintel je ponovno približio ruku revolveru da bi se suprotstavio strancu, ali se predomisli. Ni njegovim prijateljima nije više bilo ni na kraj pameti da mu priteknu u pomoć. Jedno je pomoći prijatelju protiv mormona ili nekakva bezazlenog propovjednika, a drugo je suprotstaviti se saveznom šerifu. Znali su da saveznom šerifom ne može postati nitko tko nije vraški žilav i tko spretno ne rukuje revolverom.

Jedino se Rintel još ponašao neprijateljski, ali je pazio da ne pretjera. Srdito je pogledao Colea i pokazao na djevoiku, koja je upravo spremala bič kao da sukob smatra završenim.

— Ako si savezni šerif zašto ne uhapsiš tog balavog mormona i nju zbog toga što su napali mene i mojeg malog? — zapita Rintel. — Sasvim je jasno što je ona...

— Hoćeš da ti pokažem svoju značku? — upita podrugljivo Cole i uhvati djevojku za ruku kad je opsovala i koraknula prema Rintelu. — Oprosti mu, sestro, jer ne zna kakvu glupost čini niti tko si ti.

— A tko je ona? — zapita jedan besposličar.

— Gospođica Martha Jane Canary, brate — odgovori svečano Cole. — Odnosno, za ovakve neznalice kao što ste vi, ona je Calamity Jane.

II

Kad su doznali djevojčino ime, besposličari su štošta shvatili. Sada im je svima bilo jasno zašto je odjevena tako neobično i zašto se vješto služi dugim bičem.

Iako su neke priče koje su kolale o njoj bile puka izmišljotina, Martha Jane Canary je postala već neka vrsta legende, iako je bila još mlada.

Putujući kao dijete s ocem na Zapad, nije stigla do cilja. Otac joj je umro, a ona se našla u samostanu. Međutim, suviše nemirna, nije dugo izdržala unutar samostanskih zidova. Na šesnaesti je rođendan pobjegla i sakrila se u jedna od teretnih kola Dobe Killema. Kad su je otkrili, bili bi je odmah vratili u St. Louis da im nije bio potreban kuhar. A Martha Jane je u samostanu naučila vrlo dobro kuhati. Pripremivši ukusan obrok gladnim kočijašima, stekla je pravo da putuje s njima do slijedećeg grada. Kad su stigli u taj grad, ona je već bila pravi član družine i ostala je u njoj. Na tome i budućim putovanjima naučila je upravljati šesteropregom, popravljati kola i spretno rukovati vatrenim oružjem i bičem. Putujući kroz preriju, upoznala je život u divljini, liječenje biljem i druge vještine. Navraćajući s kočijašima u krčme, sukobljavala se s barskim djevojkama i ubrzo se naučila spretno boriti. Iako je bila dobroćudna i vesele naravi, nevolje su se lijepile za nju. Svaki čas je upadala u neprilike, iako ih nimalo nije željela. Neprilike su je pronalazile kao što losos pronalazi rijeku iz koje potječe. Stoga su joj pravo ime ubrzo svi zaboravili i prozvali je Calamity (nesreća, nevolja) Jane.

Zataknuvši bič za pojas, Calamity pride Johnu koji je držao pušku i snuždeno gledao slomljeni kundak. Osim što mu je krvario nos, nije bilo nikakvih drugih ozljeda. Međutim, odijelo mu je bilo prašno.

— Jesu li te ozlijedili? — zapita ga ona.

— Nisu, gospođice — odgovori on. — Ali pogledajte ovo!

— Da! — reče srdito Calamity. — Onaj debeli balavac učinio je to namjerno. Slušaj, imaš li u torbi nešto što se moglo razbiti?

John je u prvi čas obratio pažnju samo pušci. Spusti je na zemlju i uzme torbu. Iz nosa mu je kapala krv u otvorenu torbu, pa je brzo pogledao stvari i opet je zatvorio.

— Sve je u redu — reče.

— Hajdemo onda. Imam nešto čime ću ti zaustaviti krvarenje.

John obriše maramicom nos i pogleda krv, a onda se zagleda u Hughiea koji je još klečao na ulici.

— Možda bi trebalo da ostanem...

— Taman posla! — odvrati odrješito Calamity. — Pođi sa mnom, ako se šerif slaže s tim.

— Slažem se — reče Cole. — Osim ako ovaj čovjek ne namjerava podnijeti tužbu.

— Možda namjeravam — dobaci nezadovoljno Rintel.

— Ako to učiniš, brate — odgovori mu Cole — onda ću i ja izvršiti svoju dužnost.

— Kakvu?

— Optužit ću te što si napao djevojkicu, što si izazvao nered, što si uništio pušku i pokušao joj oteti bič. Onda, želiš li da se umiješam?

— Ne, ne želim! — prizna smrknuto Rintel.

— E, tako valja! To je prava velikućudnost i ljubav prema bližnjemu, brate — reče Cole. — Griješiti je ljudski, pa pametan čovjek zaboravlja pogreške.

— To je vrlo lijepo, šerife — umiješa se Calamity — ali njegov sin je uništio dječaku pušku.

— To je istina — složi se Cole.

— Ma, do vraga, riječ je o običnoj starudiji... — započne Rintel.

— Ipak, puška je dječakova imovina. pa ima pravo na odštetu.

— Sve je u redu — progovori John Browning. — Popravit ću pušku. Samo se drvo raspuklo.

— U redu, kako hoćeš, dečko — odvrati Cole.

— Želim da tako bude — ustraje John.

— Onda se možemo razići kao prvi prijatelji — reče šerif.

— Svakako, ja sam uvijek za prijateljstvo — napomene Calamity i položi ruku Johnu na rame. — Hajdemo, prijatelju.

Kad je dječak pokupio svoju pušku i torbu, krenuli su niz ulicu. Malo po-dalje vidio se na nogostupu smotan gunj i vinčesterka iz 1866. godine. Calamity priđe tim stvarima i pokupi ih, pa John zaključí da su njezine. Zaci-jelo ih je ostavila tu kad mu je prite-kla u pomoć.

Produžila je s njim prema uredu »Wells Farga«. Međutim, umjesto da uđe u zgradu, odvela ga je otraga i naredila mu da se opere u koritu za napajanje konja.

John je poslušao. Kad se oprao, nos mu je još krvario. Calamity kao da je to očekivala, jer je već stajala kraj njega i držala nešto nalik rožnatoj burmutici.

— Nagni glavu natrag i udahni — naredi mu. — Ako te baš zanima, riječ je o smravljenom lijeskinu lišću.

— I mama upotrebljava to lišće da bi zaustavila krvarenje — odvrati John.

— A to je dokaz da su žene pametni-je od muškaraca — reče mu Calamity i istrese mu malo praška u obje nosni-ce. — Sada ušmrčni prašak što dublje možeš.

John poslušao. Osjeti kako mu se nos začepio kad su se pomiješali prašak i krv. Suspregnuvši kihanje, namršti se i podigne ruku da bi opipao nos. Cala-mity srdito puhne i odgurne mu ruku.

— Do vraga, dečko — prigovori mu — dala sam ti taj prašak kako bi ti po-mogao, pa pričekaj da proradi.

— U redu, gospođice Calamity.

— Ne zovi me »gospođice«. Tada se osjećam starom. Svi me prijatelji zovu Calam.

— Dobro, gospo. Calam — reče John, trudeći se da ne kihne i izbaci prašak. — Ja sam John Moses Browning.

— Vjerojatno si nekakav rođak Jo-nathana Browninga puškara iz Ogde-na — natukne djevojka rukujući se s njim svečano kao bankari kad zaklju-če neki važan posao.

— On mi je otac.

— Nisam ga upoznala, ali moj poslo-davac Dobe Killem tvrdi da je najbo-

Iji puškar kojeg je ikada vidio. Tvoju pušku je on izradio, zar ne?

— Da — potvrdi John ne krijući ponos.

Djevojka uzme staru pušku i pažljivo je pregleda. Vidjelo se da su je izradile vrlo spretne ruke.

— Šteta što ju je uništio onaj glupi balavac! — reče gledajući slomljeni kundak.

— Lako se može popraviti — uvjeravao ju je John. — Kad se vratim, zamolit ću brata Matta da napravi nov kundak.

— Postat ćeš puškar kao i otac, John?

— Hoću — odgovori oduševljeno dječak.

Zapravo, on je već vrlo dobro upoznao taj obrt. Pomagao je ocu otkad je mogao držati alat. Ubrzo poslije svog trinaestog rođendana izradio je prvu pušku, upotrijebivši stare dijelove koje je našao među otpacima u radionici. Ta puška nije, doduše, bila nikakav osobit uspjeh, ali nova puška, koju je nedavno izradio, nije nimalo zaostajala za oružjem što su ga proizvodile neke omanje tvornice na Istoku.

— To je dobar obrt — zaključio Calamity. — Uvijek ćeš imati dovoljno posla. A jednog dana možda postaneš vješt poput oca.

— Nadam se da ću postati — odgovori John. — Što radiš u Promontoryju, Calam?

— I ja čekam podnevnu kočiju.

— Upravljat ćeš njome?

— Ne! — Ona prezirno puhne. Budući da je upravljala teretnim kolima, smatrala je pravom igrarijom vožnju poštanskom kočijom. — Zaputila sam se u Ratchet Creek, jer treba da obavim neki posao za Dobeu Killema. Doputovala sam ovamo vlakom i potom nisam uspjela pronaći u konjušnici nikakva dobrog konja, pa ću se ukrcati u kočiju.

— I ja putujem u Ratchet Creek — reče joj John.

— To je prilično dalek put za dječ. započne Calamity i ispravi se, jer se John trgnuo — za tako mladog momka kao što si ti. Posjetit ćeš neku rodbinu?

— Neću. Otac me šalje da kupim neke strojeve koje smo vidjeli kad smo u proljeće bili ondje. Posjetili smo Ratchet Creek kako bismo dvatridana lovili divljač, a zapravo smo gotovo cijelo vrijeme popravljali oružje.

— Da, to se često dogodi — osmjehe se kratko djevojka. — Slušaj, prije nego što kupimo karte, pogledajmo čime ćemo se voziti.

Noseći svoje stvari, približiše se obobje poštanskoj kočiji zaustavljenoj pokraj obora sa šest konja. Kočije su u to doba, budući da su ih vukli vrsni konji, bile pored vlaka najbrže i najprikladnije prometno sredstvo, a povezivale su gradove koje je željeznica, njihov novi suparnik, zaobišla.

Kola koja su pregledavali Calamity i John izradilo je novoenglesko poduzeće »Abbot & Dowling«, a vidjelo se da su pripremljena za kilometre i kilometre kotrljanja kroz pravo bespuće. Da bi se smanjila težina kočije, ugradilo se vrlo malo metala, i to samo najboljeg norveškog željeza. Karoserija je bila građena od brižljivo osušena ukočenog drva, a potpornji su bili od hrastova i lipova drveta koje su proizvodili, kad su ga posjekli, ostavili četiri godine da sazri. Kotači od jasnovine, sa žutim žbicama, bili su ručno izrađeni, i nije im se moglo baš ništa prigovoriti.

Na kočiji se nisu vidjeli nikakvi tragovi metaka, strelica ili bilo kakvo drugo oštećenje. Kompanija se trudila da kola budu uvijek kao nova.

Teška oko tisuću kilograma kočija je mogla voziti petnaest putnika i otprilike tonu prtljage. Za jedan je dan prelazila najmanje četrdeset kilometara. Ako napusti Promontory u podne, stići će u Ratchet Creek za dva i po dana, a putnici će noćiti u svratištima »Wells Farga«.

Opazivši da mu Calamity i John pregledavaju kočiju i konje, kočijaš se zaputi prema njima. Bio je nizak i žilav starac. Do ramena mu se spuštala bijela kosa, a dugi su mu se brkovi savili poput bizonovih rogova. Na nogama je imao indijanske mokasine. O lijevom je boku nosio lovački nož, a o desnom dug i teški revolver.

— Došla si vidjeti prava kola, Calam, ha? — zapita.

Djevojka se polako okrene i odmjeri ga pogledom od glave do pete. Prezirno puhne kroz nos.

— Uzimaju gotovo dvadeset centi po kilometru, a zauzvrat nam daju raskliman sanduk što su ga već izjeli crvi — reče glasno Johnu. — Daju nam nekakvu jadnu kljusad i ishlapjelog starog jarca kao kočijaša, iako ne vidi više ni prst pre nosom.

John zabezeknuto proguta slinu i pripremi se da šmugne u najbliži zaklon. Znao je da nijedan kočijaš ne podnosi da mu bilo tko prigovara i izruguje se njegovim kolima i konjima.

Međutim, starac pogleda nadmoćno Calamity, kao kapetan ratnog broda koji s visoka gleda zapovjednika na nekom sićušnom obalnom brodiću.

— Ne slušaj je, momče — obrati se on Johnu. — Iz nje govori puka zavist, jer nikada nije sjedila u pravim kolima i tjerala prave konje. Navikla se na tromu kljusinu i drndava kola. Zašto ne sjedneš u kočiju i uvjeriš se kako je lijepo kad zagrebu čili konji, Calam?

— Sjest ću u kola — odvrati ona — no bila bih dobro razmislila da sam znala da ćeš ti upravljati konjima. Johne, ovo je Pizen Joe. Hajde, Joe, upoznaj se s mladim Johnom Brownin-
gom iz Ogdena.

— Poznajem ti oca, đedko — reče starac i pruži žuljevitu ruku, koja je još bila snažna. Ispitivački prijeđe pogledom po Johnovu licu i nastavi: — Potukao si se s nekim?

— Jesam — odgovori John kao da se ispričava.

— Nimalo se ne čudim s obzirom na to s kime se družiš. — Joe šmrčne. — Calamity bi se potukla i sa svojom vlastitom sjenom kad ne bi bilo u blizini nikoga drugog. Pa ipak, tvrdim da se nipošto ne može kazati: s kim si, takav si.

— Kad bi svi pazili na to s kime se druže, onda bi ti živio potpuno slobodno — umiješa se Calamity.

— Zatražit ću još jednog naoružanog pratioca ako namjeravaš putovati s nama, Calam — reče Joe.

— O, ne brini! Ništa ti se neće dogoditi! — Calamity se namrgodi. — Kad

bih tražila muža, izabrala bih nekoga mnogo mlađeg i zgodnijeg od tebe.

— Onda mi je vrlo drago što nisam mlađi ni zgodniji — odvrati Joe smijujući se. — Ustalom, ne mogu cijeli dan stajati ovdje i mlatiti s tobom praznu slamu. Neki među nama moraju i raditi.

— Vjerojatno ga poznaješ vrlo dobro kad si se usudila govoriti onako o njegovoj kočiji i konjima — napomene John dok je gledao starca kako ide prema uredu prevozničke kompanije.

— Sreli smo se već više puta — objasni Calamity također gledajući za starim Joeom. — Dobar je kao kruh, a i vraški sposoban. Neka te ne zavara njegov izgled, Johne. Donekle je ostario, ali rogovu mu nisu nimalo otupjeli.

Dječak se zadovoljno osmjehne. Očekivao je zanimljivo putovanje.

III

Iako joj je Pizen Joe bio prijatelj čije je kočijaške sposobnosti poznavala, Calamity je sjedila donekle napeta kad je kočija krenula iz Promontoryja. Nikad se nije mogla potpuno opustiti kad bi kolima upravljao netko drugi.

Cesta je bila neravna, izrovana kotadžima, ali izvrzne su opruge olakšavale putovanje putnicima koliko god su mogle. U kočiji je bilo dovoljno mjesta, jer je osim Calamity sjedilo unutra samo pet putnika. Njihov je prtljag bio na krovu ili u stražnjem prtljažniku. Međutim, kompanija »Wells Fargo« nije zahtijevala od svojih putnika, koji su pošteno platili putovanje, da se odvoje od svojeg oružja, pa je iznad sjedalâ postavila police i klinove za puške da ih putnici ne bi morali cijelim putem držati u rukama.

Da bi ublažila svoju napetost, Calamity obrati pažnju putnicima. S desne joj strane sjedio John Browning, a s lijeve neka niska mlada ženica. Sučelice su bili šerif Solly Cole i dva trgovačka putnika, obojica visoki i snažno građeni, u prugastim odjelima i s tvrdim pustenim šeširima, crvenih lica

s uvježbanom srdačnošću kojom su utjecali na moguće kupce.

Zasada se vrlo malo razgovaralo. Cole nije odao da poznaje Calamity i Johna, a trgovci su zainteresirano promatrali obje djevojke i šutjeli.

Calamity nije smetalo što je gledaju, a činilo joj se da je i djevojka kraj nje naviknuta na muške poglede. Imala je na smotanoj crnoj kosi otmjen i neprikladan šesir, a lice je naminkala tek toliko da istakne njegove najljepše osobine. Bila je niska, ali pod haljinom, ne baš pogodnom za putovanje, razabiralo se bujno tijelo. Calamity je čvrsto vjerovala da je glumica ili pjevačica i slutila da će progovoriti francuskim naglaskom.

S djevojke je skrenula pogled na šerifa Colea, koji je sjedio pod svojom »vinčesterkom 66«. Pitala se odakle ga poznaje. Oči joj se zaustave na korica-ma njegova revolvera. Umjesto da budu izrezane da bi olakšale pristup obaraču, gotovo sasvim su skrivale branik. Još nešto joj upadne u oči: korice kao da su bile sprijeda, razrezane. Gledajući pažljivije, razabere da je revolver-ski bubanj obuhvaćen čeličnom oprugom i da je revolver u okomitom položaju zato što mu je cijev uturena u dno korica. Naviknuta na uobičajene korice, pitala se kakvu prednost mogu imati Coleove korice, ali nije našla odgovor.

I John je promatrao Coleov opasač i korice, no pažnju je upravio na revolver. Opazio je da se zvonolik crn držak od orahovine razlikuje od držaka kakve imaju koltovi. U prvi je čas pomislio da je riječ o »remingtonu«, a onda je zaključio da se prevario. Mučila ga je znatiželja, ali nije mogao smisliti kako bi mogao doznati ono što ga zanima a da ne uvrijedi šerifa. Napokon se ohrabrio, udahne i progovori.

— Nisam još nikada vidio takav revolver — reče.

To je vojni model »Rogers & Spencer«, sinko — odvрати blago Cole. — Jednom mi je bio hitno potreban revolver, a jedino ovaj model mi se našao pri ruci. Poslije sam se naviknuo na njega, pa ga nisam htio promijeniti.

— Rijetko se može vidjeti crkvenjak koji nosi revolver — umiješa se smeđokosi trgovački putnik. — Mislio sam da ste vi miroljubivi.

— Kad te netko udari, okreni mu i drugi obraz, uče nas — odgovori Cole. — Tek kad nas netko udari i po drugom obrazu, imamo pravo poduzeti nešto.

— Divno! — nasmiješ se drugi trgovac. — Život bi bio mnogo manje opasan kad nitko ne bi imao oružja.

— Dakle, to je živa istina — složi se Cole i namigne Johnu. — Samo, dekle, god se lopovi mogu dočepati oružja, bila bi prava besmislica da pošteti ljudi budu nenaoružani.

Kada je čuo trgovca da naziva Colea crkvenjakom, John je osjetio prikrivenu podrugljivost i zaustavio da ispravi trgovca. Međutim ga je Calamity gurnula laktom u rebra te John ponovno zatvori usta. Pogledavši je, shvatio je da ga nije gurnula nehotice. A kad je pogledao Colea, vidio je da je šerif ne samo opazio djevojičin potez već ga i odobravao.

Kad je napokon započeo, razgovor se nastavi i putnici se predstavljaju jedni drugima. Djevojka je, kao što je Calamity i očekivala, govorila s blagim, ali dražesnim francuskim naglaskom. Ispričala je da se zove Monique de Monsarrat, da radi kao pjevačica, da živi u Ratchet Creeku i da je nastupala u »Bontonu« u Promontoryju.

Smeđokosi trgovački putnik zvao se Wally Conway, a zastupao je nekog proizvođača pribora za jelo iz St. Louisa. Prijatelj mu se zvao Lou Thorbold i prodavao je muški toaletni pribor.

Calamity i John su rekli svoja prava imena, a Cole se predstavio kao putujući propovjednik Rand.

Okolo tri sata po podne zaustavio je Pizen Joe kola kraj nekog potočića. Rekavši putnicima da mogu izići i odmoriti stražnjice, odmah se ispričao Moniquei što je tako slohodan u njezinu društvu. Potom je s pratiocem odveo konje da ih napoji.

— Meni se nije ispričao — promrm-lja Calamity. — Možda me ne smatra ženom.

— Tko zna — prizna Cole i ode u grmlje.

Kad je nestao s vidika, Calamity odvuče Johna podalje od ostalih putnika i tiho mu reče:

— Umalo si učinio glupost. Nikada ne ispravljaj nikoga, pogotovu ne saveznog šerifa.

— Mislio sam da bi mu bilo drago da doznaju tko je on — odvрати John.

— Da je to želio, lako im je mogao osobno reći istinu. Ima jezik.

— O, misliš da on traga za onom dvojicom trgovaca? Namjerava ih uhvatiti?

— Zbog čega? — upita Calamity.

— Možda su se ogriješili o zakon — objasni John.

— Pojma nemam za kime on traga niti ne namjeravam nagađati — odgovori mu Calamity. — Okani se pustih pretpostavki. Jedno je, međutim, jasno kao crna vrana na bijelom snijegu.

— Što je jasno?

— Šerif ne želi da se dozna tko je on. Nitko nije tako brbljiv kao trgovački putnici; brbljanjem zarađuju za život. Prema tome, šerif vjerojatno taj pred njima istinu samo zato što zna da bi se oni odmah raspričali i odali svima da je u ovom kraju.

Prihativši to objašnjenje, John shvati da je brzopletu optužio trgovce. Istodobno je bio zahvalan Calamity što ga je poučila. Da mu je neka druga djevojka starija od njega samo tri godine održala takvu lekciju, bio bi se razljutio, ali Calamity Jane mu je smjela sve reći.

— Upamtit ću to, Calam — obeća. — Slušaj, da li bi mi šerif dopustio da pregledam njegov revolver?

— Možda ti dopusti. Ne traži to od njega dok putuje. Zamoli ga večeras u svratištu Coon Hollow, pa će ti možda udovoljiti.

— Uskoro ćemo krenuti, ljudi — dovikne naoružani pratilac kočije. Bio je visok i mlad, a nosio je vojnički revolver i sačmaru velikog kalibra.

— Ako želiš obaviti nešto, John — reče Calamity dječaku — sada je vrijeme za to. Evo, blizu je grmlje. Ja ću otići malo dalje.

Dižući hlače, Calamity začuje šuškanje u grmlju. Odmah posegne za revol-

verom, obješenim o granu, dok je lijevom rukom držala hlače.

Do ušiju joj dopre Coleov glas.

— Svi smo građani podjednako, sestro.

— Samo što se razlikujemo u nekim pojednostima — odvрати ona i nastavi se oblačiti objema rukama.

— Ne znam — reče Cole. — Nisam pogledao.

Calamity mu je vjerovala. Kad je obukla hlače, zakopča opasač. Iziđe iz grmlja i pristupi Coleu.

— Kad sam vas začula, pomislila sam da dolazi neki od one dvojice trgovaca i u istom sam se času sjetila da sam ostavila bič u kočiji.

— Niste valjda zaboravili revolver napuniti? — reče Solly Cole.

— Da su vam pale na um neke zle nakane, brzo biste doznali odgovor.

— Je li vam i ona puška u kočiji puna?

— Ako je nije neka budala ispraznila, puna je — potvrdi Calamity. — Što se događa, šerife?

— Opazio sam tragove konjskih kopita, a među njima nema nijednog otiska potkove.

— U blizini su neki razbojnici? — zapita odmah Calamity Jane. — Namjeravaju napasti kočiju? Žele stvoriti dojam da je riječ o Indijancima?

— Ne znam — odgovori Cole. — Nose mokasine i prsti su im okrenuti unutra.

Calamity i ne trepne okom, ali dobro ga je razumjela. Iako bijelci ponekad nose mokasine, ne hodaју tako da su im prsti okrenuti malo unutra, kao što hodaју svi Indijanci. Osim toga, i nepotkovani konji ukazuju na neko indijansko pleme, zaključila je.

— Utrpajmo ljude u kola i tornjajmo se odavde — brzo reče.

— Da, to bi bilo najbolje — složi se Cole.

— Slušajte — prozbori Calamity kad su krenuli prema poštanskoj kočiji — kako ste me prepoznali u gradu? Da smo se već negdje sreli, svakako bih vas zapazila.

— Pričao mi je o vama jedan rođak. Upozorio me da se čuvam crvenokose, pjegeve nastrane djevojke u muškoj odjeći koja svuda nosi bič — objasni

Cole. — Napomenuo je da mi ona može stvoriti veće neprilike nego deset pijanih teksaških kauboja.

— Tko li vam je to ispričao? — osmijehne se Calamity. — Očito me vrlo dobro poznaje.

— O tome ne mogu suditi — reče Cole. — Zove se Mark Counter.

— Stari Mark vam je rođak?

— Godinama smo to svi u porodici pokušavali prikriti — odvrati Cole pokunjeno kao propovjednik koji se ispričava što mu je brat najveći pijanac u gradu. — Poznajete li ga?

Calamity opazi da joj je gotovo neprimjetno namignuo i da je njegovo svečano i skrušeno držanje samo privid. Slutila je da bi u prikladnim prilikama mogao biti živahan baš kao i njegov čuveni rođak.

— Pa, upoznala sam ga — odvrati ona oprezno. — Da, moglo bi se reći da ga poznajem.

Prije nego što su mogli početi razgovarati o pojedinostima i prije nego što je Calamity mogla opisati svoj burni susret s Markom Counterom: teksaškim kaubojem, revolverašem i kicošem, već su se približili kočiji.

S jedne strane kola stajala je Monique de Monsarrat i razgovarala s trgovcima, a s druge se strane pojavi iz grmlja John Browning. Pizen Joe je pregledavao ormu na šesteropregu, što je Calamity ocijenila kao vrlo razboritu mjeru opreznosti, dok je naoružan pratilac provjeravao da li je prtljaga dobro privezana u prtljažniku.

Uhvativši starčev pogled dok se približavao, Cole prošapće jednu jedinu riječ.

— Indijanci!

Pizen Joe se vladao kao da nije čuo tu riječ ili kao da je nije razumio. Mirno se uspravio i okrenuo.

— Ulazite ljudi — dovikne. — Krećemo.

Budući da se već godinu dana vozio s njim, naoružani pratilac, Cultus, dobro ga je upoznao. Ne čekajući bilo kakvo objašnjenje, Cultus se zaputao prema putnicima i počeo ih požurivati. Blago ih je gurao prema vratima kočije. Kad su iza Monique i Johna ušli u kočiju i trgovački putnici, malo se povukao i upitno pogledao Colea,

koji mu prišapne onu istu riječ. Bila mu je dovoljna.

— Ovdje već dugo nismo imali nikakvih neprilika s njima — izusti tiho Cultus. — Dabome, to ne znači baš ništa.

— Tako je — složi se Solly Cole. — Kakav je kraj pred nama?

— Otprilike onakav kroz kakav smo se dosada vozili. Mjestimice su brdašca. Put je dobar, pa možemo juriti.

— Ima li i nekakvih razlika?

— Oko pet kilometara odavde očekuje nas jedan gaz.

— Može li se lako prijeći? — zainteresirano se umiješa u razgovor Calamity.

— Dno je tvrdo, šljunčano, a voda je u ovo doba godine duboka samo pola metra — odgovori Cultus.

— U čemu je onda nezgoda? — zanimalo je Colea.

— Moramo se spustiti nizbrdo do gaza i potom se na drugoj strani uspinjati.

— Ne postoji nikakav drugi prijelaz?

— Ne, nema ga u blizini. Kompanija je zaključila da je jeftinije napraviti put do gaza nego sagraditi most na nekom drugom mjestu.

Calamity i Cole se šutke pogledaju. Kao da im je kroz glavu prošla ista misao.

— To je mjesto pogodno za zasjedu? — upita zamišljeno savezni šerif.

— I te kako pogodno — prizna Cultus. — Put je prilično uzak, a na objema obalama ima nekoliko povećih stijena.

— Onda bi bilo najbolje da Joe zaustavi kočiju prije nizbrdice, pa ćemo oješice krenuti u izviđanje i provjeriti kakvo je stanje oko gaza — zaključio Cole.

— Potpuno se slažem s vama — izjavio Cultus i povisi glas: — Udite u kola sboje! Zakasnit ćemo zbog vas.

Pustivši Calamity da prva uđe, Cole se načas okrene i pažljivo razgleda okolicu. Kad se napokon popeo u kola, otkri da John sjedi između Calamity i Monique kako bi Calamity bila pokraj prozora. Upitno je skrenula pogled na Colovu pušku dok je sjedao i opazila da je gotovo neprimjetno zatresao glavom. Zato je i svoj karabin ostavila na polici iznad sebe.

Čim je Cole zatvorio vrata. Pizen Joe poljera konje. Sve je proteklo tako glatko da ostali putnici nisu naslutili što se zbiva.

Monique se u međuvremenu bolje upoznala s trgovačkim putnicima, pa su sada sve troje veselo razgovarali i nisu obraćali gotovo nikakvu pažnju na Calamity i Colea.

John je primijetio da je Calamity postala šutljivija i da nevoljko odgovara na njegova pitanja, ali je smatrao da je to zbog umora. Ne može se ni od jedne žene, makar se zvala i Calamity Jane, očekivati da podnese naporan put kao muškarci, zaključio je i zašutio.

Prešli su već oko tri kilometra. Calamity i Cole su napeto promatrali okolicu tražeći bilo kakav znak opasnosti.

Iznemada se Calamity malo trgne, a Cole, zamijetivši to, odmah pokuša odgonetnuti što je spazila. Pogleda na onu stranu na koju je ona gledala.

Oko pola kilometra od puta pojavio se na vrhu brda indijanski ratnik i zaustavio konja. Okrenuo se, vidljivo se njišući, i uzbuđeno mahnuo. Na Calamityu velikom iznenađenju to mahanje je popratilo povikom.

Na vidiku se pojave i neki ratnici, okupe se oko prvog i počnu pokazivati prema kočiji, tako vičući da su i putnici čuli.

— Indijanci! — prozbori zaprepaste Monique.

— Prilično su uzbuđeni — doda Conway.

U tome času podigne jedan Indijancin kameni vrč i počne piti iz njega. Još jednom je ratniku visio preko ramena takav vrč.

Calamity štošta postane jasnije.

— Dávla su uzbuđeni! — izusti ljutito. — Pijani su kao čuskije.

U početku se bila ponadala, vidjevši kako se prvi ratnik pojavio na brdu ne mareći ni za kakav oprez, da kočiji ne prijeti nikakva opasnost. Pomislila je da su Indijanci krenuli u lov. Zнала je da se oni koji su u bojnom pohodu nikada ne pokazuju tako otvoreno niti vikom upozoravaju unaprijed svoje žrtve. Budući da se od rođenja pripremaju za borbe, znaju o vojnoj taktici toliko koliko i uskrobljeni oficiri iz vojnih akademija. Nipošto ne bi u

ovakvoj situaciji brzopleta odbacili prednost u iznenađenju niti bi, krenuvši u bojni pohod, ostavili jasne tragove.

Samo pijani Indijanci mogu tako postupiti, mislila je Calamity. Npili su se trećerazrednog viskija što im ga je prodao neki bijeli preprodavač. A kad se opiju, postaju ratoborniji. Dake, svemu je kriv neki pohlepni bijelac koji se želi obogatiti i pri tome nema nikakvih obzira. Vidjevši ponašanje Indijanaca, Solly Cole je stvorio otprilike iste zaključke. Uzme pušku s police.

I Calamity uzme svoj karabin. Iznemada joj padne na um jedna misao. Osmjehne se šerifu.

— Što se je s vašom izrekom da poslije udarca treba okrenuti i drugi obraz? — zapita povukavši zatvarač.

— Ta izreka ima svoj smisao — odvratila Cole. — Ali ovdje se ne može primijeniti. Budući da su previše popili, treba ih zaustaviti prije nego...

Zašutio je usred rečenice kad je jedan ratnik naglo podigao pušku i opalio prema kočiji.

IV

Čim je metak pogodio krov kočije i fujuknuo prema nebu, Pizen Joe je zaurao kao da ga je netko opekao i pucnuo bičem. Živahni konji odmah povuku kočiju tako da su se kotači za tren podigli s tla. Iz jednoličnog kasa prijeđu u brz galop.

U tom trenu jurnu Indijanci niz obronak vičući iz sveg glasa. Nije bilo više nikakvih sumnji da su pijani i ludo srčani.

Njihovo pijanstvo pomogne putnicima. Umjesto da najprije siđu s brda i tada započnu utrku putem, htjeli su se koso spustiti niz obronak. Zbog toga su jahali sporije i teže upravljali konjima, a to ih je sprečavalo da točno gađaju. Da su bili trijezni, nipošto ne bi izabrali to rješenje.

— Kojem plemenu pripadaju? Da nisu Siouxi? — zapita Thorbold vadeći revolver »Smith & Wesson«.

— Arapahosi — ispravi ga Calamity i prilično prezirno pogleda njegov revolver. Potom se obrati Conwayu: — Jeste li naoružani?

— Naravno — odgovori Conway i izvadi džepni kolt kojem je cijev bila dugačka oko deset centimetara.

— A, time ćete ih grdno prestrašiti — reče Calamity i prezirno šmrčne. — Imate li i vi nešto? — upita djevojku.

— Imam derindžer u torbici — odgovori Monique.

— Onda ga držite u ruci i upotrijebite ako bude potrebno — naredi Calamity.

— K vragu, znao sam da ne smijem ostaviti pušku u Promontoryju! — progunda John.

— Ne bi ti naročito pomogla kad joj je slomljen kundak — napomene Calamity i izvuče svoj revolver. — Znaš li rukovati njime?

— Znam.

— Onda sjedni kraj drugog prozora i budi spreman da ga upotrijebiš.

— Oni su s ove strane — pobuni se John.

— Zamolit ću ih nekoliko da odu na drugu stranu — našali se Calamity.

Pošto je pripremila obranu kočije, obrati ponovno pažnju Indijancima. Cole joj kratko kimne, pokazujući da je zadovoljan njezinim postupcima.

Još nisu htjeli pucati znajući, da bi samo rasipali municiju, a ona bi im poslije mogla ustrebat.

Jureći koso niz obronak, ratnici su morali prijeći gotovo kilometar i pol po neravnom terenu prije nego li stignu do ceste. Pizen Joe je vješto upravljajući konjima čak uspio malo povećati prednost kočije. Naravno, nije se moglo očekivati da će šesterepreg pobijediti indijanske konje ako trka potraje dugo, pogotovu kad se Indijanci nađu na cesti. Joe je to znao, pa je htio steći što veću prednost. Osim toga, ratnici će se možda pokolebati ako brzo ne uspiju, mislio je. Možda ih napokon savlada piće.

Činilo se da ratnici imaju dovoljno municije, jer su neki među njima, dok su jahali nizbrdo, pucali iz pušaka iako je bila mala vjerojatnost da će išta pogoditi.

Jedan metak, spretnije ili sretnije ispaljen nego drugi, prođe kroz sred-

nji prozor i zabije se kraj Conwayeve glave.

Zapanjeno i prestrašeno opsovavši, Conway se odmah nagne prema prozoru i odgovori na indijansku vatru.

— Ne dopustite bijesu da ovlada vama — upozori Cole kad je Conway ispalio uzalud i drugi hitac. — To nema smisla. Rasipate metke.

— Dobro, zašto onda vi ne poduzmete nešto? — progunda zajedljivo Conway.

— Već sam poduzeo.

— Čekate čudo?

— Rekao bih da vi očekujete čudo, prijatelju, kad pucate iz tog sličnog revolvera na udaljenost veću od dvjest metara i pri tome se nadate da ćete pogoditi — odgovori mirno Cole. Ja ću pucati tek onda kad budem pažljivo naciljao i kad udaljenost postane takva da mogu očekivati pogodak.

— Tako je! — umiješa se Calamity. Maknite tu smiješnu džepnu pucaljku, čovječe, jer mi dim iz cijevi ide u lice. Zasljepljuje me, a ja imam pušku koja može pogoditi na dvjest metara ako je meta dovoljno velika i nepomična.

Conway srdito zagunda, ponovno sjedne i zagleda se kroz prozor. Ipak je morao priznati da Cole govori istinu. Džepni je revolver vrlo prikladan zbog toga što se može lako sakriti, ali djelotvoran je samo na maloj udaljenosti.

Vođena iskusnim rukama, kočija je jurila ne smanjujući brzinu. Budući da je doživio već nekoliko indijanskih napada, Pizen Joe je znao što može očekivati. Ratnici su mu već pokušavali ustrijeliti nekog konja, znajući da bi tako mogli najlakše zaustaviti kočiju. Na sreću, ometali su ih pri gađanju velika udaljenost, brzo jahanje, viski i neravan teren, pa još nijedan metak nije pogodio cilj. Međutim, ako se malo približe, mogli bi uspjati, pomisli Joe.

— Uzdrmaj ih malo, Cultuse! — naredi.

Iako je bio dobro plaćen da brani kočiju i putnike, naoružani pratilac nije još otvorio vatru na Indijance. Ne zbog straha, niti zbog zanemarivanja dužnosti. Jednostavno, sačmara je bila izvanredno djelotvorna u borbi s

napadačima na maloj udaljenosti, ali na velikoj je daljini bila neprecizna. Stoga Cultus nije htio uzalud trošiti municiju. Radije je vadio šljunak iz kutije i njime gađao šesteropreg.

— Gaz više nije daleko — prozbori Joe poslije kratkog vremena.

— Prijeći ćemo preko njega prije njih — odvratila Cultus.

— Osim ako nas i ondje ne čeka grupa. Uostalom, sustići će nas na drugoj obali.

— Da, Treba da obavijestim šerifa.

Gurnuvši sačmaru u navlaku, Cultus se nagne preko ruba krova i zaviri kroz prozor u kočiju. Dok je razgovarao s Coleom, jedan metak okrhne iverje blizu njegova nagnutog tijela, a nekoliko metaka prozuji mimo. Bio je to jasan dokaz da su se ratnici približili.

— Treba im pokazati da griješe — zaključila Cole.

— Tako je, propovjedniče — reče Calamity kad je kao i ostali čula što je kazao Cultus. — Pitanje je samo gdje ćemo im to pokazati, kada i kako? — Pogleda okolicu bez ikakvih zaklona. — Nesumnjivo je da to nećemo učiniti ovdje.

— Ako stignemo prije njih do gaza... — započne Cultus.

— Moramo stići prije njih — reče odlučno Cole. — Ako se ne varam, kazali ste da ondje postoji zaklon.

— Da, tako je.

— Ima ga dovoljno da nam pripreme zasjedu?

— Više nego dovoljno.

— Onda može taj zaklon poslužiti i nama. Dočekat ćemo ih ondje — zaključila Cole i ne spominjući mogućnost da bi ih ondje mogli čekati drugi Indijanci.

— Namjeravate zaustaviti kočiju kod gaza, između dvaju obronaka... — započne Cultus, ali ne uspije dovršiti.

— Kočija će produžiti, a u zasjedi ćemo ostati samo dvojica i čekati ih — odgovori Cole. — Dvojica naoružana puškama mogu ih zaustaviti.

— To je dobra zamisao — prizna Cultus, ostavši u neugodnom položaju i ne obazirući se na tanad što je zujala pokraj njega. — Kad ćemo skočiti s kola?

— Ti nećeš skočiti, brate — reče mu Cole. — Ostat ćeš na kočiji da bi mogao braniti kočiju ako ih ja i jedan od ove dvojice ne uspijemo zaustaviti.

Na licima obojice trgovačkih putnika pojavi se zaprepašten izraz kad su shvatili da Cole misli na jednoga od njih. Očito se nisu namjeravali javiti dobrovoljno.

— Oni sa svojim pišljivim revolverima? — pobuni se Calamity. — Imamo samo dvije puške, a ja svoju ne namjeravam nikome posuditi.

— Potreban nam je taj karabin, Calam — napomene Solly Cole.

— Ne, neću se rastati od njega — odvratila ona. — Prema tome, ako želite da se puca iz te puške, morat ćete mene povesti sa sobom.

Cole dugo ne odgovori. Vidjevši odlučnost na Calamitynu licu, znao je da se ona neće predomisli. Pogleda obojicu trgovaca. Nijedan mu ne ponudi svoju pomoć. Zapravo, nije imao ni osobito povjerenje u njih u opasnoj situaciji.

Cultus dovikne da će uskoro stići do gaza i povuče se na svoje mjesto.

Više nije bilo vremena za dugo raspravljanje. Uostalom, male su bile nade da bi bilo kakav razgovor mogao natjerati Calamity da se predomisli.

— Rođak Mark je napomenuo da ste tvrdoglavi kao mazga kad zabijete sebi nešto u glavu — reče joj smireno Solly Cole.

— Kazao vam je pravu istinu — potvrdi mu Calamity. — Iskočit ćemo vi i ja.

— Dopustite meni da iskočim — predloži John.

— Pred tobom je još dugačak i plodan život, sinko — odvratila Cole. — Osim toga, želim da uz naoružana pratioca kočije bude barem još jedan pravi borac ako sve krene po zlu.

— Dabome, John — složi se Calamity. — Ako ne ispadne onako kako treba, nitko neće osobito žaliti zbog dvaju nevrijednih stvorenja kao što smo ja i ... crkvenjak. Kakav je teren oko gaza, propovjedniče?

Cole joj brzo ispriča što je doznao o terenu.

— Kad prijeđemo gaz — reče — iskočit ćemo svatko s jedne strane, sakriti se iza stijena i čekati da nam se približe. Bit će vraški opasno, djevojko.

— Priča se da samo dobri ljudi umiru mladi — odvрати Calamity.

— Tako je — prizna Cole. — Prema tome, ako vi stradate a ja ostanem živ bit će to nekakav dokaz.

Monique nije mogla prikriti srdžbu dok je gledala Calamity koja je išla prema drugim vratima.

— Zar ćete dopustiti da se djevojka bori umjesto vas? — zapita pogledavši mrko trgovačke putnike.

— Ona ima karabin, a ne želi se rastati od nje — napomene Conway.

— Ja imam ženu i četvoro djece na Istoku — doda Thorbold.

— Ostavi ih, djevojko — umiješa se Calamity. — Već smo se dogovorili tko će izići. — Tada pogleda Johna, koji je stisnuo usnice i teško obuzdavao uzbuđenje. — Ti poznaješ Ratchet Creek, zar ne, Johne?

— Naravno, Colam. Zar ne bih mogao...

— Ne bi. Međutim, možeš učiniti nešto drugo. Ako zaglavimo, odnesi moje stvari starom Harryju Tappetu. Kaži mu da je ono što ga zanima u vrećici s ljekarijama. Hoćeš li mi učiniti tu uslugu?

— Naravno, Calam — obeća John.

— Pomoći ću ti da nađeš Tappeta, Johne — reče Monique i još jednom prezirno pogleda trgovačke putnike.

— Hvala — prozbori Calamity i zagleda se kroz prozor.

Ratnicima je postupno prodrla do viskijem omamljenog mozga spoznaja da gube vrijeme jašući koso niz obronak. Prvi je to shvatio njihov vođa, skrenuo je konja i zaputio se najkraćim putem prema cesti.

Postupivši tako, Arapahosi su dopustili kočiji da malo poveća prednost, ali su istodobno stekli veću mogućnost da je uskoro sustignu. Inače, što se tiče borbenih sposobnosti, nisu zauzimali visoko mjesto među indijanskim plemenima, a Cole je to uzeo u obzir stvarajući plan kako da ih zaustave. Nisu imali ni tako vrsne konje kao na

primjer Komanči. Pa ipak, počeli su smanjivati razmak.

Kad se kočija približila udolini, između nje i progonitelja bilo je još stotinu i pedeset metara. Pizen Joe je nekoliko puta čuo jeziv fijuk tanadi što je proletjela vrlo blizu njega, a povremeno bi se poneki metak zabio u kočiju. Ne dopustivši da ga ometa ta pucnjava, stari je kočijaš uspravio sve svoje misli na nizbrdicu koja ga očekuje. Inače se vrlo oprezno spuštao prema gazu. Najprije bi sasvim usporio konje, a onda bi kočeci polako krenuo nizbrdo. Međutim, ovaj put, kad su mu za petama neprijateljski raspoloženi Arapahosi, ne može biti tako pažljiv i gubiti toliko vremena.

— Pripremite se svi unutra! — vikne kad su čelni konji stigli do početka nizbrdice.

Stavio je desnu nogu na polugu kočnice, a kad su srednji konji krenuli nizbrdo, pritisknuo ju je. Kočnica je počela djelovati kad su se i stražnji konji našli na nizbrdici. Odmah su se prestali okretati stražnji kotači, a kočija je nastavila kliziti nizbrdo, ali ne tako brzo da bi naletjela na stražnji par konja.

Iz kočije se začuje vrisak. Monique je, usprkos Joeovu upozorenju, iznenadilo naglo nagninjanje i trzaj, pa je odletjela kroz kočiju i našla se u krilu obojice trgovaca. Calamity i John su se čvrsto uhvatili jednom rukom za prozorski okvir i oduprli nogama o suprotno sjedalo kako ne bi krenuli za malom Francuskinjom. I Cole je spremno dočekao taj trenutak.

Nešto prije nego što je nestao ratnicima s vidika i krenuo nizbrdo, Joe iznenada opsuje i trgne se, onda se nagne natrag ne obazirući se na Cultusa. Ukočeno je promatrao konje kako galopiraju nizbrdo i približavaju se podnožju strmine. Cultus ga više nije gnjavio pitanjima, znajući da je sada svaki potez vrlo važan.

Sve se mora zbiti u pravi trenutak.

Kad stigne do podnožja, Joe mora u pravi čas otpustiti kočnicu. Kad bi stražnji kotači ostali zakočeni, kočija bi se naglo zaustavila i možda konje ozlijedila. Međutim, ako prebrzo popu-

sti kočnicu, kočija bi mogla jurnuti i naletjeti na stražnji par konja.

Koristeći se svojim bogatim iskustvom, Joe je gledao konje kako se približavaju podnožju strmine. Osjetio je da ih kočija počinje usporavati čim se nagib smanjio. Stoga je otpustio kočnicu, i kola jurnuše. Načas se uplaši da je pogrešno procijenio položaj. Kočija se polako počne primicati stražnjem paru konja, a užad olabavi više nego što je smjela. Uto se konji opet odmaknu i užad se napne.

U međuvremenu su se čelni konji već približili obali. Cultus ih je zabrinuto promatrao pribijavajući se da možda neće htjeti ući u vodu.

Svjestan te opasnosti, Pizen Joe je neumorno pucketao bičem i podsjećao konje na čelu šesteroprega da je još tu. Cultus mu je pomagao gađajući konje kamenčićima.

Budući da su već često prelazili na tom mjestu rijeku, čelni par konja nije oklijevao. Osjećajući užde što su im ulijevale povjerenje, zagazili su u vodu. Srednji ih je par poslušno slijedio, a zatim su uzburkali vodu svojim kopitima i stražnji konji.

— Spremni ste, Calam? — zapita Cole kad je kočija jurnula preko gaza.

— Spreмна sam — odgovori Calamity i otvori vrata.

Gotovo istodobno su oboje skočili na obalu.

Calamity je, držeći u objema rukama karabin, potrčala nastojeći da se održi na nogama. Istodobno je promatrala najbližu stijenu. U četiri se duga skoka nađe iza nje i klekne.

Kočija se za to vrijeme počela penjati. Konji su, upirući se iz sve snage, napeli užad za vuču i tražili kopitima čvrsto uporište.

Zašto li je, do vraga, »Wells Fargo« ostavio te stijene? pitala se Calamity. Kao stvorene su za skrivanje i zasjedu.

Odgovor je bio jednostavan. Pripremajući taj prijelaz, nadzornik »Wells Fargo« razmišljao je o uklanjanju tih stijena koje su bile savršeno skrovište za sve one koji žele napasti kočije. Međutim, kad je pažljivije pregledao okolicu, ustanovio je da se te stijene

odupiru struji i pridonose taloženju šljunka. Budući da je bio pametan, nadzornik je porazgovarao o problemu s kočijašima, i oni su mu predložili da stijene ostanu na svojem mjestu. Htjeli su da konji imaju pod nogama pouzdano, čvrsto tlo, makar se time stvorila mogućnost da se iza stijena povremeno sakriju napadači.

Pogledavši u stranu, Calamity opazi da se i Cole već sakrio iza jedne stijene, gotovo u ravnini s njom. Osvrnuvši se iza sebe, vidje da kočija upravo stiže do vrha strmine. Indijanci se još nisu pojavili na vidiku, ali se čuo toplot njihovih konja i sve jasniji hici.

Calamity osjeti znoj na licu te ga obriše rukom. Progonitelja je bilo dvadesetak i svi su očito imali puške. Premda nisu naročito spretni borci, ipak su premoćni.

No postojala je stanovita prednost i za Calamity i Coleu. Oboje su imali napunjene puške repetirke. U Coleovoj je pušci bilo šesnaest metaka, a u Calamitynoj dvanaest. Osim toga, mogli su računati i na iznenađenje.

Pojave se Arapahosi i počnu se spuštati prema rijeci, nestrpljivi i neoprezni kao i prije. Vidjelo se da se svi, tjerani bijelčevim otrovnim pićem, žele proslaviti. Jahali su u zbije-
noj skupini, što je izvršno odgovaralo Calamity i Coleu.

Ipak, Calamity se naježila gledajući tako velik broj protivnika i čekajući da šerif otvori vatru.

V

— Evo ih, sestro — dovikne Cole. — Tek kad prvi stignu do podnožja strmine, očitat ćemo im lekciju.

— A kakva će biti pouka? — zapita Calamity.

— Ne dopusti drugima da ti naude dok im se još nije ukazala prava prilika.

Rekavši to, Cole hitro prinese vinčesterku ramenu i opali.

U idućem trenutku ospe vatru i Calamityn karabin oglasivši se poput te-

nora koji prati bariton. Djevojku je ispunio nekakav neodređen dojam da je zaboravila nešto važno, ali nije imala vremena da razmišlja o tome dok je nišaniła i povlačila obarač.

Ratnik na čelu sklizne s konja i otkotrlja se pogođen.

Drugom ratniku posrne konj i prekobaci se; to je onaj jahač koji je pio iz vrča. Iako pijan, nije zaboravio svoju jahačku vještinu kojom se služio cijelog života. Osjetivši da mu se konj ruši, bacio se s njega. Pri padu je ispustio pušku, ali je zadržao u ruci s viskijem. Spotaknuo se i potrbuške pao u vodu.

Usmjerivši pažnju na glavninu napadača, Calamity i Cole više ga nisu gledali. Ratnik se, međutim, digao pljukajući vodu i bijesno zagledao prema obali. Kao da se malo otriježnio. Zanimativši pušku, pipao je nekoliko trenutaka oko sebe dok nije pronašao ručku vrča. Podigavši iz vode teški vrč, oprezno krene preko rijeke.

Vinčesterka je u uvježbanim rukama mogla ispaljivati dva metka u sekundi, a Calamity i Cole su bili tako spretni da su mogli iskoristiti tu prednost. Još pet metaka je fjučknulo preko rijeke i pogodilo dva ratnika. raniło trećeg i srušilo još jednog konja. Među preostalim Arapahosima zavlađda zbrka. Konji su se propinjali dok su ih jahači pokušavali zaustaviti i spriječiti da nalete na životinje ispred sebe.

Obeshrabreni neočekivanim razvojem događaja i gubicima što su im ih nanijeli Calamity i Cole, preostali Arapahosi prekinu napad. Okrenuvši konje i pokupivši ranjenike, jurnu prema suprotnoj obali. Calamity i Cole odmah prekinu paljbu i zagledaju se za Indijancima.

Uvjerivši se da se nijedan ratnik ne namjerava vratiti i pokušati osvetiti, Cole pogleda prema strmini, niz koju su silazili John Browing, Cultus i Conway s oružjem u rukama.

— Ako se ne varam, kazao sam vam da se udaljite s kočijom izvan opasnog područja — reče šerif.

— To smo i namjeravali — odvrati Cultus. — A onda sam se sjetio da nis-

mo, prije nego što smo prešli preko gaza, izviđali. Stoga je stari Joe zaustavio konje i naredio nam da se vratimo i to učinimo.

— Baš mi je drago što vas vidim — izjavi Calamity. — Pojavili ste se baš u pravi čas...

Prekine je prestrašen ženski vrisak s vrha strmine gdje se zaustavila kočija. Svi krenu odmah uzbrdo.

Na prvi se pogled činilo da nije postojao nikakav razlog za vrisak. Kočija se zaustavila stotinjak metara od nizbrdice, a pokraj prednjeg para konja stajao je Thorbold. Tada ugledaju Monique kako kleči kraj Pizen Joea koji je ležao na leđima.

— Sišao je s kola i srušio se — reče im Thorbold kad su pritrčali.

— Pregledat ću ga! — izusti odlučno Calamity i klekne kraj starog kočijaša. Na njezinu radost, baš tada je za treptao očima i otvorio ih. — Kojeg vruga radiš na zemlji, stari jarče?

— Malo sam pridrijemao poslije ručka. Što bih drugo? — odgovori svadljivo Joe i pokuša sjesti. Međutim, odmah mu se od boli iskrivi lice i oblije ga znoj, pa je ponovno legao.

— E, to je već bolje — reče mu Calamity. — Ostanı ležati, inače ću ih zamoliti da ti sjednu na prsa.

Nježno mu zavuče ruku pod glavu i počne ga polako dizati. Zastenjaó je kad je krenula rukom niz leđa da bi ga bolje poduprla. Pod dlanom je osjetila nešto toplo, mokro i ljepljivo. Tada mu ugleda pod desnom lopaticom rupu iz koje je curila krv.

— K vrugu, Joe — reče — ti si ranjen!

— Ma nemoj! A ja sam mislio da sam se nabo na trn! — odvrati starac. — Naravno, ranjen sam. Pomozite mi da se dignem, pa možemo krenuti.

— Taman posla! — reče mu odrješito Calamity. — Loše voziš i kad si zdrav, pa mogu zamisliti kako bi bilo sada kad imaš metak u sebi.

— Slušaj me, djevojko! — progovori uvrijeđeno Joe. — Jednom sam prešao put od Hallecka do Bridgera s tri indijanske strelice u prsima. Ostavi me na miru...

— Sada je dosta! — reče odlučno Calamity uvidjevši da mora biti stroga. — Prostrite šatorsko platno — obrati se ostalima — i pomozite mi da ga premijestim. Johne, popni se na krov i baci moje stvari.

— Mnogo vike ni zbog čega! — progunda Joe. — Nisam teško ranjen.

Rekavši to, onesvjesti se u Calamitynu naručju.

— Ti si strašan lažljivac, Joe, ali si neopisivo hrabar — prozbori tiho djevojka. — Kada ga je pogodio metak?

— Vjerojatno kad smo krenuli nizbrdo — odgovori Cultus. — Trnuo se kao da ga je ubola pčela baš kad smo se našli na početku strmine.

— Znači, provezao nas je onakvom brzinom kad je već imao metak u sebi? — izusti zapanjeno Conway.

— Dabome, jurnuo je niz... — započne Cultus.

Međutim Calamity prekine razgovor i podsjeti ih kako treba što prije pomoći Joeu. Poslušno su izvršavali njezine naredbe.

John se uzvère na krov kočije i odveže šatorsko platno kojima je bila pokrivena prtljaga. Jureći se da uzme Calamityn smotani gunj sa stvarima, zapne za svoju putnu torbu i sruši je s krova.

Monique prestrašeno vrisne, jer joj je torba pala pokraj nogu, i žurno odskoči u stranu. Za tren privuče na sebe pažnju, ali je nisu dugo gledali. Padnuvši, torba se otvorila i iz nje nje je ispala čista košulja, donje rublje, toaletni pribor i dva debela snopa novčanica.

Conway tiho zazviždi. Thorbold je zabezeknuto iskolačio oči. Monique zastenje i letimično pogleda ostale. Calamity i Cole su se iznenađeno gledali. Jedino je Cultus ostao potpuno miran. Kao naoružani pratilac kočija vidio je već svakakve neobične stvari u putničkoj prtljazi, pa ga novac nije nimalo uzbudio.

Držeći u ruci Calamityn smotani gunj, John skoči s krova kočije. Iako se na zemlji vidjelo očevih tisuću teško ušteđenih dolara, nije izgledao nimalo zabrinuto dok je išao prema djevojci.

— To je velika hrpa para — reče Cole. — Imaš veliku odgovornost, momče. Odakle ti taj novac?

— Tim novcem namjeravamo kupiti strojeve — objasni John. — Jedva smo ga prikupili.

— Da sam na tvom mjestu, pronašla bih neko prikladnije skrovište za te pare — reče mu Calamity uzimajući gunj.

— Koješta! Nijedan razbojnik ne očekuje da bih ja mogao nositi toliko novca — proturiječi John sakupljajući svoje stvari. — Pogotovu ne bi nikome palo na pamet da su pare u putnoj torbi.

— Ili bi to prvo palo na pamet — reče Calamity. — Što je?

John digne pogled s novčanica.

— Gornje novčanice u oba snopa umrljane su krvlju odgovori. — Vjerojatno mi je iz nosa kapnula krv kad sam zavirio u torbu poslije tučnjave u Promontoryju. Nadam se da novac vrijedi.

— Zašto ne bi vrijedilo? — odgovori Calamity i srdito pogleda ostale putnike. — Dobro, hoćemo li već jednom raširiti to platno?

— Prihvatimo se posla — obrati se Cole naoružanom pratilocu kočije.

Kad su prostrli platno, odnesoše na nj Joeovo opušteno tijelo.

— Nadam se da ću mu u miru, bez ratničkih poklika, moći pregledati ranu — promrmlja Calamity izvukavši starom Joeu lovački nož iz korica.

— Oni se neće vratiti — reče Cultus.

— Pismeno su vas obavijestili ili su vam to javili dimnim signalima? — progunda Calamity. — Nisam stekla dojam da su tako uslužni.

— Pogledaj što se zbiva oko gaza, brate — predloži Cole. — Vjerojatno su se oni pijani ratnici zasitili borbe, ali najbolje bi bilo da to provjerimo.

— Ako su negdje u blizini, bolje je da se u to uvjerimo očima nego da moramo čupati strijele iz tijela — prizna Cultus. — Hajdemo, Johne. Četiri oka vide više nego dva. A vas dvojica krenite svaki na jednu stranu i provjerite jesu li Arapahosi pronašli neki drugi gaz.

— Tko nam to naređuje? — progundala Conway.

— Ja vam naređujem — odvrati tiho Cole, i glas mu posta oštriji. — Smjestite izvršite zadatak.

Iako nije znao da je Cole savezni šerif, Conway se nije htio prepirati. Sjećajući se kako je snalažljiv bio Cole za vrijeme indijanskog napada, učinilo mu se da ne bi bilo pametno suprotstavljati se.

— Nemamo puške — pobuni se kolebljivo Thorbold.

— Treba samo da otvorite oči — odgovori Cole — i da se vratite ovamo čim ugledate bilo kakvu prijetnju.

— Mučnite tim svojim glupim glavama — umiješa se Calamity — i shvatite već jednom da kočija ne može produžiti bez kočijaša, a kočijaški posao znamo samo Joe i ja. On ne može upravljati konjima, a ja ne namjeravam dok mu ne zakrpam tu staru nevrjednu kožu. Prema tome, najbolje je da obojica poslušate... propovjednika. Stražarite i ostavite me da u miru obavim posao!

VI

Trgovački putnici smrknuto zagundaju i napoken odu na grebene s kojih se mogla vidjeti okolica.

Calamity prestane razmišljati o njima i pripremi se da previje ranu Joeu.

— Hoćeš mi pomoći, srce? — zapita okrenuvši se prema Moniquei.

Francuskinja je zapanjeno pogleda i odmah ustukne korak-dva.

— Neću! — prošapće užasnuto.

— Čekaj malo. Kladim se da nosiš kičenu bijelu podsuknju. Uđi u kočiju i dobaci mi komad platna.

— Ne... — započne Monique.

— Potrebni su mi zavoji — objasni Calamity. — Nije mi ni na kraj pameti da nosim podsuknju preko hlača.

— Naravno! — odvrati Monique. — Stao mi je mozak za tren.

Zustro se okrene i nestane u kočiji.

Calamity zadovoljno kimne i nastavi skidati kočijašu košulju. Budući da joj je bila potrebna pomoć, potraži pogledom šerifa i malo se iznenadi vidjevši čime je on zauzet.

Cole je, kad su se udaljili trgovci, podigao vrč koji je donio s rijeke i polako ga okretao u rukama promatrajući ga neobično pažljivo i zainteresirano. Posebno ga je zanimalo proizvođačevo ime i broj napisan sa strane. Tada nakrivi vrč i pogleda mu dno.

— Nema smisla da se izvlačite, propovjedniče — dobaci Calamity.

— Ha? — promrmlja Cole odsutno. — Što ste rekli, Calam?

— Pomozite mi malo.

— Svakako — pristane. — Čekajte samo da spremim vrč.

Gledajući ga, Calamity je donekle mogla shvatiti njegovu zainteresiranost za vrč. Zнала je da je prodavanje pića Indijancima težak zločin. Cole želi, bez sumnje, ustanoviti tko je dao Arapahosima u ruke taj tekući dinamit.

U kočiji Monique je parala svoju podsuknju i uskoro su na prozoru zaljepršali komadi bijelog platna.

Pošto pažljivo pregleda ranu, okani se pomisli da pokuša izvaditi metak. Samo je zaustavila krvarenje i previla ranu.

— Zasada ne mogu učiniti ništa drugo — reče Coleu. — Odvezimo ga nekamo gdje će ga moći pregledati liječnik.

— Najbolje je da produžimo prema poštanskoj postaji Coon Hollow — predloži Cole. — Odande možemo poslati telegrafsku poruku u Promontory i pozvati liječnika.

— Da, to će biti najbolje — prizna Calamity. — Osim ako se opet ne pojave Arapahosi.

— Zatražit ću naoružanu pratnju za liječnika — obeća Cole. — Ukrcajmo se što prije.

— Slažem se — odvrati Calamity. — I ja želim krenuti.

Čuvši Coleov povik, svi se stražari vratiše. Conway i Thorbold su jasno pokazivali da su sretni što su sačuvali skalp.

Uskoro podigoše Joea i ponesoše ga prema kočiji dok im je Calamity dovikivala upute. Smjestili su ga na prednje sjedalo, zatim ga je Cultus privezao da se ne bi skotrljao na pod za vrijeme vožnje.

Izišavši iz kočije, Calamity ugleda Colea kraj stražnjeg prtiljažnika. Pristupivši mu opazi kako upravo stavlja vrč u svoju veliku putnu torbu.

— Želite taj vrč kao dokaz? — upita ona.

— Naravno.

— Meni se čini da se nimalo ne razlikuje od drugih takvih vrčeva za viski.

— Da, to se čini većini ljudi — odgovori kratko Cole. — Hajdemo.

Calamity nasluti iz njegova ponašanja da ne želi razgovarati o tome. Zato se vrati kočiji i zaviri unutra. Monique je sjedila kraj Joea, a muškarci su joj bili sučelice. John je već smjestio vinčesterke na police. Vidjevši da je sve spremno, Calamity se popne na kočijaševo sjedalo.

— Vozit ćete se gore, Calam? — zapita bezazleno Cultus.

— Da.

— Hoćete da vam posudim svoju sačmaru?

— Potrebni mi je bič.

— Zar namjeravate upravljati kočijom? — upita iznenađeno Cultus.

— Dabome! — odgovori Calamity. — Dovoljno sam se namučila dok je konje tjerao onaj stari jarac, iako je on prilično dobar kočijaš, pa mi nije ni na kraj pameti da nekome drugom predam uzde. Pogotovu ih neću dati vama.

Rekavši što je htjela, ušuti i pogleda oko sebe. Pod sjedalom je bila velika škrinja za dragocjenosti s glomaznim lokotom. Kraj nje su se vidjele četiri poštanske vrećice.

— Prevozimo pet tisuća dolara za banku u Ratchet Creeku — objasni Cultus.

— Zbog toga nas prati šerif?

— Ne znam. U posljednji smo čas dobili u Promontoryju taj novac. Nismo više imali vremena da pronadamo još jednog naoružanog pratioca.

Calamity kimne. »Wells Fargo« uvijek nastoji zaštititi vrijedne pošiljke i ima na umu sve mjere opreznosti.

Polako se spustila na sjedalo i iznenada se trgnula. Zavukla je desnu ruku poda se da opipa prekrivač na sjedalu.

— Davo me odnio ako onaj stari jarac nema tu perjani jastuk! — promrmlja.

— Ma, nemoj! — uzvikne Cultus i htjede provjeriti.

— Makni tu smrdljivu ruku! — naredi Calamity i odgurne mu šaku. — Mi, kočijaši, navikli smo na određene udobnosti.

Nakon toga je zašutjela i zamislila se. Prije svega joj je upalo u oči da je sjedalo na kočiji mnogo više nego na njezinim teretnim kolima. Pitala se kako će se snaći u tome novom položaju.

I Joeov joj je bič bio neobičan. Čudno joj je ležao u ruci, pa je imala dojam da ne može rukovati njime onako spretno kako je navikla.

— Radije ću se služiti svojim bičem — promrmlja.

Nadajući se da pokazuje mnogo većem samopouzdanje nego što ga osjeća, odvezala je uzde i uhvatila ih objema rukama. Oklijevala je još nekoliko trenutaka, a onda je duboko udahнула i pucnula bičem.

Konji smjesta krenu. Osjetila je kako su uzde oživjele i spretno je obuzdala konje, koji su bili pretjerano živahni poslije odmora. Iako kočija nije krenula bez trzaja kao što bi u Joeovim rukama, moglo je biti i mnogo gore, mislila je.

Nesumnjivo se razlikovalo upravljanje teškim teretnim kolima i lakom poštanskom kočijom, ali Calamity je brzo upoznala novo vozilo.

Sjedeći kraj nje, Cultus ju je u početku promatrao zabrinuto, a onda joj se počeo diviti. Međutim, cijelo je vrijeme šutio smatrajući da joj ne smije smetati. Ni na kraj mu pameti nije bilo da joj priča o osobinama pojedinog konja i da je savjetuje. Znao je da bi se svaki kočijaš uvrijedio zbog takva uplitanja.

Calamity se, napeta i oprezna, predala svojem poslu. Iako se brzo navikla na kočiju, nije se opustila i smanjila pažnju.

— Malo uspori, Calam — usudi se napokon progovoriti Cultus. — Očekuje nas još podosta kilometara.

— Jurim prebrzo, ha?

— Da, malo prebrzo.

— Teško je to ocijeniti. Kočija klizi kao podmazana.

— To je tvoja zasluga. Spretna si kao stari Joe — reče joj Cultus i namiješi se.

Na sreću, u početku se kočija kretala sasvim ravnom putem. Kad je stigla do prve okuke, Calamity ju je već tako upoznala da je bez ikakvih teškoća prošla tim zavojem. Nakon toga su se počeli uspinjati. Gledajući kako kočija svladava uspon lakše nego što bi teretna kola, Calamity je naslutila da će vožnja nizbrdo biti opasnija nego inače.

To se i obistinilo. Naviknuta na tvrdu kočnicu na teretnim kolima, snažno ju je pritisnula. Uvidjevši odmah pogrešku, povukla je malo prebrzo nogu. Da konji nisu bili iskusni, moglo se sve završiti vrlo loše. Međutim, osjetivši da se kočija naglo trzнула kad je počela djelovati kočnica i da su užad olabavjela, konji su jurnuli instinktivno ispred kola. Bijesno psujući, Calamity pokušava opreznije smanjiti brzinu.

— Kojeg vruga radi? — progundala Conway dok je kočija poskakivala i njihala se.

— Čini sve što je u njezinoj moći — odgovori Cole. — Nitko se ne bi snašao bolje.

— Dobro voziš, Calam — progovori Cultus kad su stigli u podnožje strmine.

— Vozim šepRTLjavo — odvrati ona — ali mi to ne smiješ reći.

— I neću ti reći dok držiš bič — našala se Cultus i ponovno ušuti.

Zahvaljujući gotovo trogodišnjem iskustvu u upravljanju šesteroprezi-ma, Calamity se na slijedećoj nizbridici snašla već vrlo dobro. Cultus je zadovoljno kimnuo i morao priznati u sebi da nije učinila nijednu veliku

pogrešku. Vidljivo se ohrabrio i opustio.

Poslije nekog vremena i Calamity se osjećala već sasvim sigurno, pa više nije morala paziti kao prije.

— Zanima me kako se osjeća Joe — reče.

— Ne znam kako se osjeća sada — odvrati Cultus smijuljeći se — ali znam kako će se osjećati poslije.

— Kako?

— Pomahnit će. Pljuvat će žuč kad dozna da si na njegovu sjedalu.

— Nema dovoljno povjerenja u mene?

— Slušaj, Calam, on ne vjeruje ni kočijašima »Wells Farga«. Vjeruje samo sebi. Nikome ne bi dao svoja kola. Vidiš li ono drveće?

— Vidim.

— Uvijek se zaustavimo ondje ako nas ne progone Arapahosi.

— Ne vidim nikoga iza nas — odvrati Calamity ne okrenuvši se. Kad su stigli do drveća, zaustavi kočiju. U tom času začuje iznutra tih povik i pogleda Cultusa. — Što je to?

— Vjerojatno se probudio stari Joe i doznao što se događa — odgovori Cultus. — Ovdje ćemo se zaustaviti, narode. Možete izići i odmoriti se.

— Da ti pomognem, Calamity? — javi se John iskočivši iz kočije.

— Dobro je što si se sjetio — odvrati ona osmjehnuvši se i pogleda Cultusa koji je stajao kraj otvorenih vrata. — Hej, možemo li se pouzdati u tu kljusad? Neće nam pobjeći ako ih ispregnemo?

— Neće pobjeći ako im svežemo repove jedan za drugi — odgovori naoružani pratilac dok se iz kočije čula bujica psovki. Prišavši djevojci, spusti glas i nastavi: — Dobro si previla starog, Calam. Čini se da se već osjeća bolje.

— Draz bi mi, ipak, bilo da ga pogleda liječnik — odgovori Calamity, pride vratima i zaviri unutra. — Hej, Joe, kako ti je?

Pizen Joe okrene glavu i namrgode-no je pogleda. Lice mu je, iako preplahnulo, bilo blijedo i trzalo se od boli.

— Razbit ćeš mi moja kola... — započne on gnjevno.

— Zaveži! — prekine ga osorno Calamity i namigne Moniquei koja je sjedila pokraj njega. — Većina bi muškaraca uživala kad bi ih njegovala tako lijepa djevojka. No, ti si naravno već prestar za to.

— Prestar? — promuća srdito Joe. — Ja ću...

— Neki među nama imaju posla, znaš — reče mu Calamity. — Nemoj pobjeći nikamo.

Okrenula se prije nego li je starac mogao smisliti odgovor i otišla. Cultus i John su već počeli isprezati konje, pa im se pridružila. Svi su se konji, kad su ih oslobodili, najprije valjali po travi, a onda je Calamity provjerila je li ih nigdje našuljala orma. Nije pronašla nikakve ozljede, ali je uznirila svoju savjest znajući da bi tako postupio i Joe. Kad su Cultus i John odveli konje do obližnjeg potoka da ih napoje, izvadila je iz prtljažnika zobnice i stavila u svaku nekoliko pregršti zobi.

Kad su se konji vratili, prepustila je Johnu da objesi zobnice konjima na glave. Promatrajući ga, ustanovila je da zna taj posao. Ako bi se zobnica objesila prenisko, konj bi teško hvatao hranu s dna, pa bi mahao glavom i tako rasipao zob. Svjestan toga, a i želeći da stvori što bolji dojam kod djevojke, John je podigao zobnice što ih je više mogao.

U međuvremenu Cole je sjedio na zemlji naslonjen na stražnji kotač i držao među koljenima vrč stružući mu dno vrškom noža. Petnaestak metara od njega stajali s Conway i Thorbold i tiho razgovarali. Kad ih je pogledala Calamity, Conway je baš pokazivao nešto Thorboldu, te su se obojica okrenula prema Johnu. Opazivši djevojin pogled, Conway naglo povuče ispruženu ruku i spusti je u džep. Da nije to učinio, ne bi bio skrenuo Calamitynu pažnju. Međutim, njegova ju je nagla kretnja zainteresirala, pa je, djelić sekunde prije nego li je šaka nestala u džepu, vidjela snop karata.

Iz kočije je čula Monique koja je prepričavala Joeu što Calamity radi.

— K vragu, taj stari jarac misli da ću mu poklati konje i polomiti sve kotače — promrmlja Calamity sebi u bradu. — Imaš li jela, John?

— Mama mi je pripremila nešto, ali... — započne John.

— Sve si pojeo — dovrši ona rečenicu. — Slušaj, pridruži mi se. Imam sušenog mesa.

Uzela je s krova kočije svoje stvari i posudivši Joeov lovački nož, odrezala dva povećta komada mesa.

Kad su se najeli, John ode u kočiju i donese njezin karabin. Počeo ga je pregledavati oprezno uperivši cijev uvis. Položi pušku preko koljenâ i zamišljeno povuče nekoliko puta zatvarač.

— Onda? — progovori Calamity gledajući ga. — Što se pokvarilo?

— Čini mi se da se rastavila spojnica — odgovori odmah John.

— Može li se popraviti?

— Naravno. To je lak posao.

Prije nego li su nastavili razgovor, pristupi im Cole. Više nije držao vrč.

— Kada ćemo krenuti, Calam?

— Ubrzo. Zar vam se žuri?

— Pa, moglo bi se reći tako.

— Onda se pripremimo za polazak — odlučila Calamity. — Oduzi karabin u kočiju, John, i prihvatimo se posla.

— Dobro — odvratila John. Činilo se kao da želi reći još nešto, ali se predomislio. Kad se popeo u kočiju, ugledao je zabrinutu Moniqueu.

— Obavijesti Calamity — reče mu ona — da je Joeu gore.

John prenese poruku, i Calamity odmah dotrči. Pogleda starog kočijaša. Ležao je nepomično, lice mu se kupalo u znoju i disao je tako slabo da mu se gotovo nije vidjelo micanje prsiju. Bio joj je dovoljan jedan jedini pogled.

— Moramo izvaditi metak! — izustila je tiho.

— Ovdje? — prozbori zaprepašteno Monique.

— Ne. U postaji Coon Hollow. Možda zateknemo ondje nekoga, tko je vičan tom poslu.

— A ako ga ne zateknemo?

Calamity je dugo šutjela. Napokon udahne duboko, pogleda starca, zatim uperi oči u Moniqueu.

— Onda ću ga morati izvaditi svojim rukama.

VII

»Wells Fargo« je sagradio postaju Coon Hollow na takvoj udaljenosti od Promontoryja da je bila vrlo prikladna kao prenoćište. Zasada su tu živjeli samo namještenici kompanije sa svojim obiteljima, iako je postaja bila na vrlo pogodnom položaju pokraj jezera. Velika je vjerojatnost da će se s vremenom naseliti u blizini i drugi, stvoriti seoce i, ako se sreća osmijehne, osnovati i grad. Mnoga su naselja uz putove »Wells Fargo« i druge prevoznike kompanije nastala baš tako.

Postaja se sastojala od velike čvrsto sagrađene kuće tako da je mogla odoljeti nevremenu i napadima. U njoj je živio upravitelj sa svojom obitelji a imala je spavaće sobe za putnike, dvije kolibe za namještenike, dva velika obora i nekoliko staja.

Spustila se već noć kad se kočija približila postaji. Ugledavši građevine, Calamity odahne. Joeovo se stanje neprestano pogoršavalo, a na putu mu nije mogla pomoći.

Na upraviteljevu se licu pojavio iznenađenje dok je stajao na verandi i gledao kočiju što se približavala. Iako nije mogao razabrati da je Calamity žensko, vidio je da konjima ne upravlja Pizen Joe. Naoko nehajno spusti desnu ruku na revolver za pojasom.

— Hej, Curly! — dovikne Cultus vidjevši kretnju i znajući da se upravitelj postaje boji iznenadnog napada. — Joe je u kočiji. Teško je ranjen.

Zdepasti, ćelavi upravitelj odmah povuče ruku. Znao je da Cultus ne bi sjedio na kočiji kad se ne bi mogao pouzdati u kočijaša. Koraknuvši s verande, vidio je da se otvaraju vrata kočije i hitro izlazi neki čovjek.

— Je li vam ispravan telegraf? — upita ga odmah Solly Cole.

Sumnje što su se rodile u upraviteljevoj glavi rasprše se čim je ugledao u Coleovoj ruci otvoren novčanik. Budući da mu je šerif oprezno, gotovo kriomice, pokazao svoju značku, zaključio da on ne želi odati svoj službeni položaj drugim putnicima.

— Naravno, ispravan je — odgovori upravitelj Janowski. — Pridružiti ću vam se čim...

— Idite odmah — umiješa se Calamity već skočivši na zemlju. — Obavijestite najbližeg liječnika.

— Moram pregledati škrinju za dragocjenosti... — započne Janowski.

— Pošalji poruku, Curly! — prekine ga Cultus. — Čuvat ću škrinju i poštu dok se ne vratiš.

— Dobro, Cultuse — složi se Janowski znatiželjno pogledavajući Calamity. — Poslat ću odmah poruku.

— Poći ću s vama — reče mu Cole i pogleda obojicu trgovačkih putnika koji su upravo izlazili iz kočije. — Vas dvojica ćete rado pomoći pri nošenju Pizen Joea, zar ne?

— Svakako, pomoći ćemo — odvrati Conway iako mu se, očito nije svidio taj prijedlog.

— Ima li ovdje netko tko zna liječiti rane? — upita iz kočije Calamity.

— Samo moja žena — odgovori Janowski. — Odmah ću je pozvati.

Cultus, trgovci i jedan namještenik »Wells Fargo« iznesoše nepomičnog Joea iz kočije. Odmah im pristupi gospođa Janowski i bez ikakva pitanja povede ih u prostoriju iza blagavaonice. Kad su spustili kočijaša na krevet, trgovci žurno odu, a Cultus i namještenik iz postaje ostanu.

— Pobrinite se za konje i onu prokleću škrinju — reče im Calamity.

— Dobro, Calam — odvrati Cultus. Kad su njih dvojica otišla, proviri u sobu John.

— Mogu li ti pomoći, Calam? — zapita.

— Ne možeš! — odgovori mu ona odješito i odmah se pokaje što je bila tako osorna. Dječak se povuče i zatvori vrata prije nego što mu se mogla ispričati.

Janowski je već sjedio u telegrafskom uredu i slao poruku kojom je tra-

žio da se iz Promontoryja pošalje liječnik i da mu se dodijeli oružana pratnja. Dok je on tuckao, Cole je napisao još jednu poruku. Pročitavši je, Janowski se pitao što znače te zagonetne riječi. Ipak, šutke je počeo slati i tu poruku.

— Da li će se poruka predati još večeras? — zapita Cole.

— Predat će je ako budu mogli pronaći čovjeka kojem je šaljete.

— Pronaći će ga. Obavijestite me čim stigne odgovor.

— Hoću, šerife.

Izišavši iz telegrafskog ureda, Cole zastane i pogleda oko sebe. Kraj vrata glavne kuće stajala je Monique i gledala službenike kompanije kako nose škrinju i vreće s poštom. Pratio ih je John Browning, malo pokunjen. Kraj šanka su stajali Conway i Thorbold, a posluživao ih je pićem sijed starac. Ne obazirući se na njih, Cole prođe kroz prostoriju i doznajući gdje je Joe, ode u susjednu sobu.

— Loše je, šerife — reče mu odmah Calamity. — Treba mu što prije izvaditi metak.

— Još nikada nisam nikome izvadila metak — doda gospođa Janowski.

— Nisam ni ja — reče joj Cole.

— Pribrojite i mene — javi se Calamity. — No, kao što se veli, sve ima svoj početak. Pa, počnimo onda!

— Potrebna nam je vruća voda, zavojti... — započne gospođa Janowski.

— I nož — nastavi Calamity. — Prikladniji nego što je Joeov.

— Pokušajte pronaći nešto čime bi se mogao potražiti metak — doda Cole.

— Dobro, nabavit ću sve što je potrebno — obeća upraviteljeva žena i pohita iz sobe.

— Šerife — prozbori tiho Calamity — da ste barem liječnik! Ili da sam stotinu kilometara odavde...

— Snaći ćete se, Calam — odvrati blago Cole. — Rođak Mark je priznao da ste velika pomoć u nevolji.

— Baš to je rekao o meni?

— Da, lijepo govori o vama... ponekad.

U tom času uđe gospođa Janowski noseći bocu viskija i lonac u kojem se pušila voda. Stavivši ih kraj kreveta,

izvadi iz džepa dugi tanki nož i štapić za pribadanje mesa.

— Pripremit ću i zavoje — reče.

Da je neki liječnik iz istočne Amerike, naviknut na blagodati civilizacije, vidio taj oskudni i neobični pribor, zaprepašteno bi digao ruke, ali Pizen Joea su mogle spasiti od smrti jedino te stvari.

— Pribivatimo se posla — predloži Calamity.

Budući da je Zapad bio u to vrijeme rijetko naseljen i ljude su odvajale goleme udaljenosti, većina je stekla barem osnovno znanje o liječenju i operiranju. Calamity i Cole su već vidjeli druge kako vade metke, pa im taj postupak nije bio nepoznat. Higijena i sterilizacija bile su u to vrijeme, kad se još vjerovalo da večernja rosa i magla uzrokuju ukočenje čeljusti, gangrenu i sepsu, novost i u najvećim bolnicama na Istoku. Stoga su Calamity i Cole samo oprali svoje instrumente u viskiju i zagrijali ih plamenom šibica. Nakon toga djevojka uze štapić za pribadanje mesa i odlučno priđe krevetu.

Za to je vrijeme mladi John Browning stajao na verandi i zurio u tamu. Htio je pomoći Calamity, ali ga ona grubo odbila i time uvrijedila. U tom je času, osjećajući prve jade dječake ljubavi, patio kao i svi odbačeni ljubavnici.

— Hej, Johnne — dovikne Cultus. — Kako bi bilo da unesemo u kuću Calamityne i šerifove stvari?

Dječak mu u prvi čas htjede reći da može baciti Calamityne stvari u jezero, a onda shvati da je djevojka bila nervozna i popusti. Priđe kočiji i uzme sve stvari. Poslušno ih odnese u kuću i stavi na stol.

Uto se sjeti da je Calamityn karabin pokvaren. Ukazuje mu se, eto, prilika da je zadivi svojom sposobnošću i znanjem. Ako joj popravi pušku, stojiće o njemu mnogo bolje mišljenje i neće ga više smatrati običnim balavcem o kojem se mora brinuti. Izvadi iz putne torbe alat za popravljanje oružja. Svuda ga je nosio sa sobom.

Cultus, koji je upravo ušao, opazi otvorenu torbu i sjeti se što je u njoj.

— Zašto ne staviš novac do jutra u blagajnu, John? — zapita.

John je inače bio vrlo razborit s obzirom na svoje godine, ali u tim je trenucima patio zbog svoje prve ljubavi i ponašao se malo luckasto. Smatrao je da ga Calamity neće poštivati ako bude doznala da mu netko drugi čuva imovinu. Stoga je odlučno zatresao glavom.

— Ne, pare su na sigurnom mjestu dok su kod mene.

— U redu, neka bude kako hoćeš — reče Cultus i ponovno iziđe.

Iz kuhinje dođe neka zgodna djevojka, Johnova vršnjakinja, noseći na pladnju lončić vruće kave, vrč mlijeka, šećer, šalice i dvopek. Obavijestivši putnike da će večera biti gotova za pola sata, zainteresirano pogleda dječaka, no on se nije obazirao na nju. Bio je obuzet samo željom da se svidi Calamity.

Stavio je pušku na stol i otvorio torbicu za alat. U njoj je bilo i raznih rezervnih dijelova za revolvere i puške, onih dijelova koji su se najčešće kvarili: opruga, udarnih igli i spojница.

Iako nesretno zaljubljen, bio je sasvim sabran kad se latio posla. Znao je da mora najprije isprazniti karabin, no nije to mogao učiniti zatvaračem. Okrenuvši cijev prema zidu, uzme odvijlač i počne skidati bočni lim. Ugleđavši mehanizam, ustanovi da je pogodio u čemu je kvar. Tada oprezno izvadi sve metke.

Dobro poznavajući vinčesterke, brzo je upravio kvar i zadovoljno se naslonio na zid.

Otprilike u isto vrijeme, stojeći kraj kreveta, Cole je obrisao znoj s lica i duboko udahnuo. Calamity stavi komadić olova na stolić. Gledala je kako iz otvorene rane teče krv i zadovoljno kimnula.

— Donesite moju torbu, Solly — traži. — Začepit ću rupu praškom od lješkovca lišća i zaustaviti krvarenje. Međutim, treba da poduzmemo nešto i protiv vrućice.

— Imam čaja od kukute — umiješa se gospođa Janowski.

— Izvrsno — odvрати Calamity. — Uh, sretna sam što se i to završilo.

— I ja — prizna Cole. — Dobro ste obavili posao, Calam.

Ode po njezine stvari u susjednu prostoriju.

— Joe će se oporaviti? — upita ga John kad mu je prišao stolu.

— Nadam se. Calam mu je izvadila metak i sada želi previti ranu — odgovori Cole, uzme smotani gunj sa stvarima i vrati se u bolesničku sobu.

John je gledao za njim, a onda se okrenu jelu koje mu je donijela ona vršnjakinja. Budući da je cijeli dan pojeo samo nekoliko sendviča i komad suhog mesa, mučila ga je glad, pa se svojski prihvatio punog tanjura pred sobom. Prije nego li je sve pojeo, otvore se vrata bolesničke sobe i pojave Cole i Calamity. Krenu kroz blagovaonicu. Calamity je još zakopčavala opasač, a šerif joj je nosio smotani bič. Kad su se približili, John se počne ustajati.

— Hvala ti što si unio stvari, John — osmjehne se Calamity.

— Dabome, hvala ti, momče — doda Cole i pogleda je. — Nakon ovog mi je potreban svjež zrak.

— I meni — složi se ona. — Prošećimo malo i provjerimo što je s konjima. A ti pojedaj večeru dok ti se nije ohladila. John.

Prije nego li je išta mogao reći, Calamity iziđe s Coleom iz blagovaonice. Vani sretnu Cultusa i jednog postarijeg namještenika »Wells Farga«.

— Slušajte, šerife — progovori tiho Cultus — Neba muči jedan problem.

— Kakav problem? — zapita Cole, znajući da je samo nešto važno moglo natjerati Cultusa da otkrije tko je on.

— Riječ je o ovom, šerife — započne namještenik zbunjeno. — Prije tri mjeseca pojavio se ovdje neki otmjeno odjeven čovjek, ljubazan i slatkorjeđiv. Kada sam mu unio u kuću prtljagu, započeo je razgovor sa mnom i počastio me pićem. Mogao je podnijeti takav trošak jer je jedan od vlasnika zlatnog rudnika u Nevadi...

— Rudnika »Zlatni orao«?

— Znači, čuli ste već o tom rudniku? — zapita Cultus.

— Da, čuo sam — progundā Cole.

— Vrijedi li to nalazište? — upita uznemireno Neb.

— Budući da je prema opisu usred jezera Tahoe, zacijelo ne vrijedi — odvrati Cole. — Koliko vam je uzeo, Nebe? Zar vas je gadno operušao?

— Kupio sam pedeset dionica po deset dolara — prostenje Neb. — Uvjereni ste da se radi o istom rudniku, šerife?

— Na žalost, uvjeren sam — odgovori Cole. — Prodavao je dionice tog rudnika u cijelom Utahu. Javio sam na sve strane da ga treba uhvatiti.

— Uzeo mi je svu uštedevinu! — uzdahne Neb. — Ostao sam bez prebije-ne pare.

— Da, uzeo je pare i mnogim drugima — reče tiho Cole. — Ako ga uhvatimo i pronađemo u njega novac, podijelit ćemo te pare.

— Dobro, šerife — odgovori utučeno Neb. — Znam da ne možete ništa drugo učiniti. Hajdemo, Cultuse, pogledajmo da li su Indijanci oštetili kočiju.

— Kako se osjeća Joe, Calam? — upita Cultus.

— Vjerojatno će se izvući — odvrati djevojka. — Izvadili smo mu metak, a znamo da je vraški žilav.

— Sto mu gromova! — progundā Cole kad su se Cultus i Neb udaljili. — Više poštujem razbojнике koji otvoreno upadnu u grad i revolverom opljačkaju novac nego smrdljive varalice.

— I ja — složi se Calamity. — Kako bi bilo da napokon prošetamo? Uostalom, niste mi još ispričali zašto se oblačite i ponašate kao propovjednik.

— Otkrio sam da tada ljudi radije razgovaraju sa mnom. Otvoreniji su, pa svašta doznam.

— Msrke su mi radoznale žene koje neprestano zapitkuju — reče djevojka kad su krenuli prema štaglju. — Stoga vas neću pitati zbog čega ste se ukrca-li u kočiju.

— Onda vam ni ja neću reći da se u okolici Ratchet Creeka dogodilo nekoliko razbojničkih napada.

— Na kočije?

— Ne. Na rančere, mjesne trgovce i slične ljude koji su dolazili u grad ili

odlazili iz grada. Zasada nije još bilo nikakve velike pljačke.

— Zar ne može srediti to tamošnji šerif?

— Možda može — prizna Cole. — Međutim, slutim da nije riječ samo o nekakvim bezazlenim napadima. Vjerujem da se netko priprema za veliki plijen.

— Veliki plijen? — upita Calamity.

— Tako je. Stoga sam odlučio otputovati tamo i biti šerifu pri ruci. Međutim, nepredviđeno su me omeli Indijanci.

— Porazili smo ih, i što vas briga sada za njih? — reče Calamity. — Zacijelo se već žurno vraćaju u rezervat.

— Ne zanimaju me Indijanci. Oni su samo žrtve tuđe podlosti. Zanima me onaj koji im je prodao viski — podsjetiti je Cole. — Njega želim ščepati.

— Mislite da ga možete pronaći?

— Nadam se.

— Pomoću onog vrča? — nastavi ona. — Do vraga, vidjela sam već stotine takvih vrčeva.

— Kad sam postao savezni šerif, guverner mi je napomenuo da mi je jedan od najvažnijih zadataka da spriječim preprodavanje viskija Indijancima — reče joj Cole. — Stoga sam se malo raspitao i doznao tko proizvodi većinu pića što stiže ovamo. Upoznao sam vlasnike pecara, i oni su bili vrlo susretljivi. Potajno smo obilježili dno njihovih vrčeva, te su mi poslali popis mjesta kamo šalju robu.

— Zaista su bili uslužni — promrmlja Calamity.

— Ne smijemo zaboraviti da su se uplašili da će im se zabraniti pečenje viskija — napomene Cole. — Na žalost, ostavio sam popis u svom uredu u Promontoryju. Stoga sam poslao brzojav pomoćniku i zamolio ga da provjeri tko je kupio vrč. Kad doznam tu pojedinost, odlučit ću o budućim postupcima.

Stigli su već do vrata štaglja i zastavili se.

— Zanima me je li unutra zlatan čavao za potkovu — reče Calamity i blago mu stisne ruku. — Mark mi je obećao da će mi ga pokazati, ali mu se nikada nije ukazala prilika, pa sma-

— Jam da mi je vaša porodica ostala dužna.

— Možemo u svako doba zaviriti unutra i provjeriti — odvratila Cole. Udoše u mračan štagalj. — Sjećate se kako ste rekli da se razlikujemo u nekim pojedinostima?

— Svakako.

— Zar je to istina?

— Vi to ne znate? — zapitala Calamity. — Bilo bi dobro da provjerite.

— Da, ne podnosim neizvjesnost — složila se Cole.

Četvrt sata nakon toga Calamity uzdahne zadovoljno.

— Moram priznati, nisi osramotio porodicu — prošapće.

VIII

John je opet bio uvrijeđen. Mučila ga je ljubomora otkad je Calamity otišla s Coleom iz blagovaonice. Bio je ogorčen što je ostao sam i nevoljko je jeo posljednje zalogaje.

Na drugoj strani blagovaonice Thorbold gurne laktom Conwaya i pokaže glavom na Johna.

— Čini mi se da je spreman — promrmlja.

— Da počnemo igru? — zapitala Conway.

— Pričekajmo još malo. Sa svakim je trenutkom sve spremniji za ono što smo zamislili. Ako smo pravilno naslutili razlog radi kojega su izašli ona djevojka i onaj prokleti propovjednik, onda ih neće biti neko vrijeme. A nitko drugi nam ne može stvoriti teškoće.

— Možda će im mali ispričati što smo učinili.

— Zar da ona dozna kako smo ga nasamarili i oporušali? Radije bi umro nego da to izda.

— A Monique?

— Ne vjerujem da će nam pokvariti posao ako joj ponudimo dio plijena — odgovori Thorbold, podrugljivo pogleda prijatelja i doda: — Dabome, ako ti ne želiš...

— Misao mi se sviđa — promrmlja Conway, dok su mu se na licu smjenjivale pohlepa i zabrinutost. — Samo, počnimo već jednom.

Obojica krenu prema Johnovu stolu.

— Zdravo, Johne — pozdravi Conway. — Zar si potpuno sâm?

— Jesam.

— Smijemo li sjesti za tvoj stol?

— Svakako.

— Vraški je dosadno — promrmlja Thorbold i povuče stolicu. — Kad bismo barem imali karte...

— Možda se mogu dobiti za šankom — natukne Conway. — Provjerit ću.

Iako je gledao za njim, John nije mogao vidjeti što se događa za šankom. Thorbold je govorio, pokazao je na Calamityn karabin i zapitao je li popravljen.

Conway izvuče iz džepa onaj snop karata koji je opazila Calamity. Uzevši pladanj s dva vrča piva i čašom soka, držao je karte ispod ruba pladnja i stavio ih na nj tek kad se približio stolu. John nije ništa opazio, budući da je razgovarao o pušci.

— Nije baš zabavno igrati udvoje, Wally — promrmlja Thorbold.

— Nije, slažem se. Hoćeš nam se pridružiti, Johne?

— Nisam osobito vičan kartanju — odgovori dječak.

Igrajmo onda »bankara i mešetara« — predloži Conway.

— Nisam to nikad igrao — prizna John, prilično se stideći svojeg neiskustva.

— Igra je vrlo laka. Tako je laka da ne možeš izgubiti — osmjehne se Thorbold. — Mislio sam da je svi znaju.

— Pa, vjerojatno bih mogao brzo naučiti — zaključila John.

— Da — promrmlja zamišljeno Conway. — Samo, nije zabavno igrati bez novca.

Iako neiskusan u mnogočemu, John je već mnogo puta slušao o nepoštenim kockarima. Međutim, ovdje mu se ništa nije učinilo sumnjivim. Trgovački putnici nisu nimalo nalikovali na okorjele kockare. Osim toga, karte su još bile u zapečaćenom omotu i vjerovao je da su sa šanka.

— Možda dječak ne karta za novac, Wally — napomene Thorbold.

Već srdit zbog toga što ga je napustila Calamity, John se još više razljuti začuvši riječ »dječak«. Ako mu nedostaju godine, to ne znači da je nesposoban; eto, popravio je karabin, a to vjerojatno ne bi mogli učiniti ti trgovci pred njim.

— Kako ne bih kartao za novac! — reče odlučno. — Počnimo već jednom.

Conway i Thorbold se pogledaju i sjednu. Dok je Thorbold dijelio piće, Conway zamoli Johna da otvori omot i pripremi karte.

— Možda bi bilo bolje da ti prvi držiš banku, Wally — predloži Thorbold. — Tako ćemo lakše naučiti Johna.

— Slažem se — reče John.

— Igra je jednostavna — počne objašnjavati Conway dok je John nespreno vadio karte iz omota. — Presiječemo karte na tri snopa i tada vas dvojica izabirete ona dva snopa u kojima je, prema vašem mišljenju, donja karta viša nego u trećem. Treći snop je moj. Ako pogodite, pobijedili ste, a inače gubite. As je najviša karta, a dvojka najniža.

Nedovoljno iskusan i nedovoljno školovan, John u prvi tren zaključí da je igra uistinu jednostavna i da svi imaju podjednake mogućnosti.

— Razumijem — reče gledajući Thorbolda kako vadi novčanik i stavlja ga na stol. Da ne bi zaostao, i on izvadi novčanik, u kojem je bilo dvadeset dolara koje mu je otac dao za put, i spusti ga pokraj svoje čaše.

Conway uzme karte i podijeli ih na tri podjednaka snopa.

— Ja dajem dolar na srednji snop — izjavi Thorbold.

Dolar je za Johna bio velik novac. Međutim, nije im to htio pokazati. Ponašajući se nehajno, kao da svaki dan troši pare na kartanje, izvuče iz novčanika novčanicu i položi je na lijevi snop karata.

— Tref sedmica — reče Thorbold digavši svoju hrpicu karata.

— Herc devetka — progovori John pogledavši svoju donju kartu.

— Evo, kako bih vam pokazao da ne varam, presjeći ću svoj snop još napola — reče Conway i pokaže kartu negdje iz sredine snopa. — Pik osmica. Ti si pobijedio, Johnne, a ti mi, Lou, duguješ dolar.

John nije još nikada zaradio tako lako dolar, pa mu se najednom činilo da kockanje ima i svojih prednosti. Još tri puta je pobijedio. Posljednji put je uložio dva dolara umjesto jednoga. Opazio je da Thorbold udvostručuje ulog poslije svakog gubitka.

— Tako treba postupiti, Johnne — objasni mu Thorbold kad je dobio slijedeću partiju, a Johnova su dva dolara pripala Conwayu. — Udvostruči svaki put kad izgubiš, pa će ti se, kad dobiješ, sve vratiti.

Razmislivši malo, dječak zaključí da je to istina. Stoga je bez oklijevanja uložio u slijedećoj igri četiri dolara.

— Pik devetka — reče.

— Karo devetka — odvrati Conway. Kad su karte jednake, pobjeđuje djeli-telj.

— Da, takvo je pravilo, Johnne — potvrdi Thorbold.

John izgubi i slijedeću igru, pa se zabrine kad je uložio šesnaest dolara.

— Pik kralj — reče odahnuvši.

— Herc šestica — odvrati Conway. — Pobijedio si.

Izbroji mu šesnaest dolara i stavi ih pred njega. John nije mogao suzdržati smiješak.

— To je lukav sistem — reče Thorbold kad je Conway otišao po piće. — Sada ću uložiti pet dolara tako da, kad dobijem, zaradim pet dolara a ne jedan.

— Ali, on vam je prijatelj — pobuni se John.

— Nije mi prijatelj dok kartamo. Uostalom, ima toliko para da može podnijeti gubitak.

Kad se Conway vratio za stol, John uloží pet dolara i pobijedi. Znao je da otac katkad ne zaradi pet dolara ni za cijeli dan, a on je, eto, dobio te pare u tren oka.

Međutim, slijedeći je put izgubio. Blago uznemiren, uloží deset dolara i, pobijedivši, nadoknadi gubitak. Tada

izgubi ponovno, udvostruči ulog, izgubi još jednom, pa još jednom.

U međuvremenu dođe iz svoje sobe Monique i pogleda oko sebe. Namršti se kad je ugledala karte i novac. Približivši se i zaustavivši nedaleko od Johna, začuje nešto što ju je uistinu zaprepastilo.

— Ulažem četrdeset dolara na desnu rpu — izjavi John.

— Možeš li platiti toliko ako izgubiš? — zapita Conway.

— Mogu, naravno — uvjeravao ga je John. Nije se još osobito zabrinuo zbog gubitaka, vjerujući da će, držeći se Thorboldova sistema, ipak nadoknaditi sve.

Monique zabrinuto stisne usnice dok je gledala kako Conway siječe karte. Upalo joj je u oči kako ih hvata. Osvrne se oko sebe i ustanovi da mu ne pomaže nitko sa strane. Budući da je radila u krčmama, oдавно je postala oprezna i lako je mogla zamisliti što bi joj se dogodilo kad bi bez dokaza optužila trgovačke putnike da varaju. Calamity i propovjedniku nije bilo ni traga, a upravitelj se sa svojim osobljem povukao u kuhinju. Praveći se da je nezainteresirana, polako se zaputila prema vratima i izišla.

Zastala je na verandi i potražila pogledom pomoć. Budući da na vidiku nije bilo nikoga, krene prema stajama i zaviri u njih. Bile su prazne. Zatim obiđe obore i opet ne nađe nikoga. Baš kad se htjela vratiti i upozoriti upravitelja postaje, ugleda dvije sjene kako izlaze iz mračnog štaglja.

— Dakle, Solly — promrmlja Calamity — provjerili smo ono što nas je zanimalo...

— Calamity! — dovikne Monique i potrči. — Riječ je o Johnu!

— Što je s njim? — odvrati odrješito Calamity.

— Ona dva trgovca nagovorila su ga na kartanje. Čini mi se da se služe izmjenama. Bilo kako bilo, dječak mnogo gubi.

— Tako? — prosiće Calamity, spusti ruku na držak biča i žurno krene prema kući.

Iako je vjerovao da mora već jednom pobijediti i da će tada zaraditi

pet dolara, John se ipak zabrinuo kad je shvatio da mora uložiti šest stotina i četrdeset dolara da bi vratio tri stotine i dvadeset dolara koje je upravo izgubio. No znao je da ne smije odustat. Već je opasno zagrablo u novac koji mu je otac povjerio za kupnju strojeva. U novoj igri mora pobijediti, jer više neće moći udvostručiti ulog ako opet izgubi.

Conway se osmijehne Thorboldu mišajući karte. Bit će to posljednja partija. I vrijeme je da se završi igra, jer bi se svaki čas mogli vratiti Calamity Jane i propovjednik. Pažljivo spusti karte na stol i predigne ih. Opet su on i Thorbold bili tako zauzeti lakom zaradom da nisu vidjeli ništa oko sebe. Nisu čuli da se otvaraju vrata niti su opazili Calamity i Colea koji su ulazili.

Nešto fjukne kroz zrak i, udarivši pokraj Conwayeve ruke, stvori udubinu na stolu. Thorbold zaprepasteno krikne, trzne se natrag, prevrne stolicu i ispruži se po podu. A Conway, isto tako iznenađen, hitro skoči na noge. I John ustane, prateći očima bič sve do ruku koje su ga držale. Još nikada nije vidio takav bijes na Calamitynu licu kao dok je išla prema stolu.

— Smrdljive, pokvarene hulje! — vikne ona prezirno na trgovce, a onda joj se glas malo smekša. — Pokupi svoj novac, John.

— Tako je, mali — dobaci prezirno Conway. — Pokupi novac i neka ti obriše suze.

— Pokazat ću ti ja! — vikne Calamity i podigne bič.

— Polako, sestro — reče Cole uhvativši je za ruku. — Htio bih porazgovarati s tim bijednim grešnikom i spasiti mu dušu.

— Gledaj svoja pos...! — započne Conway spustivši desnu ruku u džep kaputa.

Prije nego što je mogao izvaditi džepni revolver, Cole ga udari u rebuh. Conway zakriješti od boli, skvrči se i naleći na drugu Coleovu ruku koja ga pogođi u bradu. Kad se uspravo, dobio je još jedan udarac. I to u obraz. Napola se okrenuvši, naleći na stol, koji popusti pod njegovom

težinom, i Conway se sruši na pod.

— Iza vas, propovjedniče! — vrisne s vrata Monique.

Hitro se okrenuvši, Calamity i Cole ugledaju Thorbolda kako sjeda i pokušava iz džepa izvući revolver.

— On je moj! — vikne Calamity i skoči. Zamahne desnom nogom i vrškom čizme pogodi Thorbolda pod bradu. Izvrnuo se na leđa, a revolver mu je ispao iz mlohave šake. Da ga je i zadržao u ruci, ne bi ga mogao upotrijebiti.

— Što se zbiva, do vraga? — vikne Janowski dotrčavši iz telegrafskog ureda.

U istom času, također privučeni bukom, dotrče iz kuhinje gospođa Janowski, njena kćerka, Cultus i pipničar. Cole se okrene i pogleda upravitelja postaje, a onda pokaže na karte.

— Vaši su gosti griješili i ne kaju se baš previše — reče.

Pljujući krv, Conway sjedne i, opazivši da se Cole okrenuo na drugu stranu, počne izvlačiti revolver iz džepa. Prije nego što su Calamity i Cultus mogli upozoriti šerifa ili mu priteći u pomoć, umiješa se John. Zgrabivši karabin, koji je napunio poslije popravka, i otkvačivši sigurnosni zapon, opali s boka. Metak otkrhne iverje na podu pokraj Conwaya i natjera ga da žurno pustj revolver. Spretno povukavši zatvarač, John izbacij praznu čahuru i ubaci novi metak u ležište.

Uto se u Conwaya uperio i Coleov revolver. Na trgovčevu se licu pojavij strah kad se zagledao u mračan otvor revolverске cijevi i opazio da je Cole već povukao udarač i stavio kažiprst na obarač.

— Bila... bila je to sasvim prijateljska igra! — zakriješti on.

— Dabome! — reče osorno Calamity i smota bič.

— Koliko si izgubio, momče? — upita Cole spremivši revolver u korice i pristupivši stolu.

— T...tri stotine i dvadeset dolara, šerife.

— Šerife? — ponovi Conway dižući se.

— Da, to je prava pravcata istina — reče mu Cole. — Drugi posao nisam

našao, a od nečega se mora živjeti. Stoga sam postao savezni šerif za područje Utaha.

— Ovdje nijedan zakon ne zabranjuje kockanje — napomene Conway.

— Da, tako je — prizna Cole pregledavajući karte. Tada presiječe snop na tri hrpice uhvativši pri tom gornji rub karata. — Udvostručio si ulog, John?

— Jesam — odgovori dječak.

— Onda odaberi svoju hrpu.

— M...mislite...? — izusti zapanjeno John i spusti karabinku.

— Slušaj, kad si već započeo tu igru, onda je i dovrši — odvrati Cole. — Izaberi svoje karte.

Svi su šutjeli. John obližne vrškom jezika usne. Kad su se umiješali Calamity i Cole, ponadao se da će se igra poništiti, no to se, očito, nije dogodilo. Polako ispruži ruku i dodirne lijevi snop karata.

— O...ovaj — reče i podigne karte. — Karo dolnjak.

— Calam, izaberi karte za tog jadnog grešnika kojeg si grubo udarila, što je zapravo i zaslužio — nastavi Cole pokazavši glavom na Thorbolda.

Premda zbunjena njegovim ponašanjem, Calamity ne proturiječi. Vjerovala je da Cole zna što radi i da će spasiti Johna.

— Jadni grešnik, koji je dobio ono što je zaslužio, izabire srednju hrpu — izjavi ona i pokaže donju kartu srednjeg snopa. — Baš je sretan! Dobio je pik damu.

— Dakle, preostala je ova hrpa — reče Cole namrštenom Conwayu. — Samo, ne bi bilo pošteno da dobiješ donju kartu. Stoga ću još jednom presjeći.

Ne obazirujući se na Conwayev bijesni pogled, presiječe karte uhvativši ih u sredini.

— Tref četvorka! — uzvikne John. — Pobijedio sam!

— Da, tako je — složi se Cole i pogleda Conwaya. — Zar ne, brate?

— Pobijedio je — progundat trgovački putnik.

— Putuješ u Ratchet Creek?

— Ne, šerife. Iskrcat ću se iz kočije u Shadloeu i krenuti na jug.

— Od toga neće biti ništa, brate. Bolje je da čovjek takvih sposobnosti bude na Istoku.

— Drugim riječima, namjeravate me protjerati iz Utaha? — zapita Conway.

— Tako je — složi se Cole. — Dobro si rekao, kockanje je dopušteno, ali ti ne kockaš.

— Znači, varao me? — umiješa se John.

— Pa sad, recimo da nisi imao velike mogućnosti da pobijediš — odgovori Cole.

— Tako dakle!... — započne John i ponesegne za karabinkom.

— Pusti oružje, sinko! — naredi Cole. — Ne zaboravi, tko prolije tuđu krv, može očekivati da će ga rođaci ubijenog progoniti do kraja života.

— Dobio si svoj novac, John — javi se Calamity — pa se sada smiri. Zaboravi sve.

— Ipak, sjeti se ovog događaja kad te idući put pozove netko da kartaš — doda Cole.

— Sve je završeno, John — reče blago Calamity.

— I za mene? — progundā Conway.

— Za tebe nije, brate — reče mu Cole. — Za tebe će biti završeno kad platiš Janovskom stol koji si razbio.

IX

— Još mi nije jasno kako je to učinio — progovori John kad su se Conway i Thorbold povukli u svoje sobe. — Čini mi se da nije mogao presjeći karte kako je htio.

— Ne, nije mogao — složi se Cole. — Nije mogao izabrati baš određenu kartu, ali je mogao ipak upravljati igrom. Pregledaj pažljivo cijeli snop.

John ga posluša. Uzme karte i zagleda se u njih. U početku nije mogao opaziti ništa neobično. Tada pogleda pažljivije i lagano prijede palcem i kažiprstom niz rubove. Opip mu je bio vrlo razvijen, pa otkrije neke nepravilnosti na kartama.

— Rubovi nisu jednaki — prozbori začuđeno.

— Pogodio si — prizna Cole. — Pogledaj nekoliko visokih karata.

John izabere desetku, dolnjaka, damu i kralja i pregleda ih.

— Tanje su u sredini nego na krajevima — zaključi.

— Imaš sokolove oči — pohvali ga Cole. — A sada pogledaj niske karte.

— One su tanje na krajevima — reče John pošto je pregledao dvojku, trojku i četvorku.

Međutim, te se izmjene nisu nipošto mogle lako uočiti. Calamity je dugo pregledavala karte i napokon morala priznati da nije opazila ništa.

— U svim krčmama gdje sam radila nazivali su te izmjene »izbočinama« — progovori Monique stojeći u pozadini.

— Slušaj, hvala ti što si nas obavijestila i pozvala u pomoć — reče Calamity.

— Nisam htjela da izgubi sav novac — odgovori Monique. — A sada, vrijeme je za spavanje.

— Šerife! — dovikne iz telegrafskog ureda Janowski. — Javio se Promontory.

— Evo me! — odvrati Cole i žurno izide.

— Vjerojatno me smatraš pravom pravcatom budalom, Calam — reče pokunjeno John.

— Niti govora. Samo si još vrlo mlad — odgovori ona i blago mu položi ruku na rame.

— Ali...

— Prošećimo malo — predloži mu.

— Slažem se, Calam — odgovori spremno John. — Hm, možda bi ipak bilo bolje da do jutra stavim novac u blagajnu.

— Dabome. I ja sam stavila svoj novac u blagajnu.

— Zaista?

— Pa, naravno — lagala je Calamity. — A što misliš, zbog čega je napravljena ta blagajna?

Kad je dječak prišao gospođi Janowski, obratio joj se i otišao s njom u ured. Calamity se okrene prema Coleu koji je upravo došao.

— Doznao sam tko je prodao viski Indijancima, Calam — reče.

— Tko ga je prodao? — zapita ona zainteresirano.

— Izvjesni Eli Ehart. Ima trgovinu tridesetak kilometara jugozapadno odavde.

— Što namjeravaš?

— Posjetit ću ga — odgovori Cole i za tren ne uspije prikriti mržnju u glasu. — Uvjerit ću ga da je pogriješio.

— Potrebna ti je pomoć?

— Ti bi mi pomogla?

— Ne! — Calamity prezirno puhne. — Stari general Custer i njegova konjica.

— Drago bi mi bilo da možeš poći sa mnom i kratiti mi vrijeme — reče joj Cole — ali kočijom mora upravljati netko barem do Shadloea.

— Cultus može tjerati konje — pobuni se Calamity.

— A tko će biti naoružani pratilac?

— Misliš da će putnicima biti potreban takav pratilac?

— Ako im zatreba, bit će prekasno za kajanje.

— Dakle, potražiti ćeš Eharta sâm — prigovori Calamity. — Ti si...

— Obična budala. Znam. Ta je osobina svojstvena cijeloj našoj obitelji. Pitaj rođaka Marka. Prije svega, da nisam budala, ne bih postao savezni šerif. Hoćeš li upravljati kočijom?

— Ako ti to želiš.

— Tako mora biti — zaključio Cole. — Pojest ću sada nešto i leći. Sutra me očekuje dalek put.

— Muškarci! — uzdahne Calamity kad se Cole udaljio. — Ne može se živjeti s njima, ali ne možemo ni bez njih.

Pokupi svoje stvari i odnese ih u sobu koju je dijelila s Moniqueom. Pošto reče Moniquei da će se uskoro vratiti, pridruži se Johnu i predloži mu a prošecu do obora.

Našavši se vani, John se suočio s velikim problemom. Osjećao se poput lovca koji je dugo tražio medvjeda, a kad se našao oči u oči s njim, najednom je shvatio da ne zna pucati. Kod kuće nije nikada mario za djevojke. Izbjegavao ih je što je više mogao. U slobodno je vrijeme pronalazio mnogo bolju zabavu: lov, pecanje i muške

igre. Koračajući kraj Calamity, potpuno se zbunio; smatrao je da je ona već zrela, da je upoznala mnoge čuvene muškarce i da vjerojatno zna mnogo o ljubavi.

— Svida li ti se putovanje? — prekinu mu razmišljanje djevojka.

— Da! — odgovori John, a riječ mu izletjela kao čep iz boce.

— Ipak, nije baš naročito zabavno putovati sâm — nastavi ona. — Nipošto nije onako zabavno kao što je živjeti kod kuće.

— Svakako, ti se užici razlikuju — prizna John.

— Zanimam te izrađivanje oružja, zar ne? Uživao u tome?

— Svakako. Štošta bi se još moglo poboljšati na oružju.

— Na primjer? — upita Calamity, zaražena njegovim oduševljenjem.

— Uzmimo vinčesterke; trebalo bi ih nekako preurediti da se mogu staviti u njih i veliki meci. Zatim, razmišljaj o još nečemu.

— O čemu?

— Zacijelo si opazila da, kad opališ, plinovi odnesu lišće i travke koje su u blizini otvora cijevi.

— Da, zapazila sam to — potvrdi Calamity.

— Mislim da bi se nekako mogli iskoristiti ti plinovi — reče zamišljeno John. — Vjerojatno brbljam gluposti.

— Ne bih rekla. Mnoge su se veličanstvene zamisli činile u početku glupima — podsjeti ga ona. Uhvati ga za ruku i opazi da se malo trgnuo. — Ti si dobar momak, zaista dobar.

— A ja mislim da si ti divna, Calam — odvrati on hrapavim glasom.

— Zašto? — upita Calamity.

— Pa, ti si... ovaj... ti...

— Divna sam zato što nosim mušku odjeću, psujem kao okorjeli narednik, znam rukovati bičem i upravljati kolima?

— Tako je — složi se John, pitajući se kako je pogodila. — Zbog takvih se razloga teško može zavoljeti djevojku — reče Calamity.

— Možda, ali...

— Slušaj me, John — prekine ga odlučno ona. — Prije svega, ja nisam nimalo ljupka ni čarobna. Ne prepiri

se. Znam nešto što druge djevojke ne znaju, ali mnoge djevojke znaju nešto što ja ne znam.

— Ma, to nije važno... — započe John.

— Važno je — ispravi ga ona. — U ovom me času smatraš izuzetnom. No, u duši znaš da ipak ne bi mogao dovesti kući djevojku poput mene.

— Svidjela bi se mojima.

— Možda, ali ne kao član obitelji. Tvoja majka bi me smatrala pokvarenom ženskom koja ima neke zle namjere prema njezinu sinčiću... Ne uzbuđuj se! Bit ćeš njezin sinčić, njezino djetetašće, i kad potpuno odrasteš, kad budeš već imao svoju obitelj. Sve majke na svijetu gledaju tako svoje sinove.

Iako se pokušavao buniti, John je u duši znao da Calamity govori istinu. Nije mogao zamisliti djevojku poput nje u Ogdeni. Tamošnje je žene ne bi prihvatile.

— Možda imaš pravo, Calam — prizna.

— Koliko ti je godina?

— Šesnaest. Gotovo šesnaest.

— A ja sam prešla dvadesetu — pretjera Calamity.

Ta je pojedinost potajno mučila Johna cijelo vrijeme.

— O! — prozbori samo.

— Jednog ćeš dana sresti neku svoju vršnjakinju, dobru i ljupku, koja će se svidjeti tvojoj majci. Tada ćeš se pitati: kojeg sam vruga vidio u onoj bezobraznoj staroj Calamity Jane?

— Neću to nikada pomisliti, Calam — obeća John. — Uvijek ćeš biti izuzetna za m...

Do ušiju im je doprlo tiho kašljućanje. Hitro se okrenuvši, Calamity spusti desnu ruku prema revolveru, a lijevicom odgurne Johna u sjenu.

— To sam ja — progovori Cole. — Opazio sam ovdje nekoga, pa sam htio provjeriti tko je.

— John i ja smo izašli da se nadišemo svježeg zraka — odgovori djevojka. — Upravo se vraćamo u kuću. — U mraku se obješenjački nasmijala. — U mojim se godinama više ne može dugo bdjeti. Jednostavno, ne može se izdržati.

— Ah, nisi ti tako stara, Calamity — tješio ju je John. — Zar ne, šerife?

— Iskreno govoreći, nije — odgovori Cole. — Ali vrlo je domišljata, pa to ne smiješ nikada zaboraviti, momče.

— Neću! — promrmlja John i zijevne. — Vrijeme je da legnem.

— I meni se oči sklapaju — reče Cole.

— Da, putnici mogu leći kad hoće — progundala Calamity — ali mi, kočijaši, imamo uvijek posla. Pogledat ću što je s konjima.

— Zašto ne pođete s njom, šerife? — zapita John. — Možda se u blizini šunja neki sumnjivac.

— Imaš pravo — osmijehne se Cole. — Uostalom, zakleo sam se da ću štititi živote ovdašnjih građana.

Gledajući za Johnom, Calamity tiho uzdahne.

— Silan je — promrmlja.

— I pametan — dodala Cole. — Čuo sam što si mu rekla, Calam. Dobro si postupila.

— Hvala. Smatram da je najbolje da ga odmah spustim na zemlju. Inače bi mogao učiniti još neku glupost nastojeći da me očara. Koliko dugo si prisluškivao?

— Dovoljno da čujem što si mu rekla. Blo bih se povukao da si mu namjeravala pokazati... zlatni čavao.

— Do vruga, kakvom me djevojkom smatraš? — pobuni se uvrijeđeno Calamity. — Pa, John je još dijete.

— A ti si prešla dvadesetu — nasmijesi se Cole. — Prvi put sam čuo neku ženu da povišuje broj svojih godina.

— Pih! Kad si već tako pametan, zašto mi nisi dokazao da nismo jednako građani? — reče Calamity.

— Zar ti nisam dokazao?

— Ne, nisi.

— U redu — reče joj Cole. — Onda ću ti to sada dokazati.

X

— Dobro jutro, John — pozdravi Calamity izlazeći iz sobe u kojoj je provela dio noći.

— Zdravo, Calam — odvrati dječak.

S obzirom na to da su ga mučili prvi ljubavni jadi, imao je vrlo dobar tek. Od triju jaja i hrpe slanine na njegovu tanjuru nije ostalo ništa.

Calamity se nasimješi i sjedne za njegov stol. Uto izviri iz kuhinje kćerka Janowskog, povuče se i ubrzo joj donese doručak.

— Zgodna je — napomene Calamity kad se djevojka udaljila osmjehnuvši se Johnu.

— Da, zgodna je — odvrati on trudeći se da mu glas bude nehašan, ali pocrveni.

Iz neprilike ga izvuče šerif Cole koji upravo uđe.

— Zaista namjeravaš posjetiti Ehartovu trgovačku postaju? — upita Calamity.

— Namjeravam — potvrdi Cole. — Nakon toga ću se zaputiti prema Ratchet Creeku. Možda vas čak sretnem na putu.

— Zar nećete produžiti s nama? — upita razočarano John.

— Neću. Moram posjetiti jednog čovjeka.

— Ehart je zao, govori moj otac — upozori ga John. — Posjetio nas je jednom i htio da tata popravi hrpu starih puški nabijača. Tata mu je odmah objasnio da te puške ne vrijede ništa i da ih se ne isplati popraviti. Međutim, Ehartu to nije nimalo smetalo.

— Otac je popravio puške? — upita Cole.

— Nije. Zaključio je da bi mogle dospjeti u pogrešne ruke. Osim toga, ne bi bilo pošteno podvaliti takvo neispravno i opasno oružje bilo kome, radilo se o bijelcima ili Indijancima.

— Pametan zaključak.

— Nakon toga smo često slušali o Ehartu, šerife — nastavi John. — Priča se da prodaje oružje i piće Indijancima i da surađuje s razbojnicima.

— Ne smije se vjerovati sve što se kaže — promamlja Cole. — A ako se i povjeruje, ne smije se pričati drugima o tome.

Razgovor prekine Monique. Zlijerajući i žaleći se da je još prerano, iako se već pojavilo sunce, izišla je iz sobe i sjela pokraj Calamity. Dok su doruč-

kovali, pričali su o uobičajenim temama. Johnu se više nije ukazala prilika da dozna zbog čega šerif želi posjetiti Ehartu.

Poslije doručka Calamity ode k Pizen Joeu. Više ga nije mučila vrućica i disao je prilično ujednačeno. Spavao je. Znajući da će ga san okrijepiti, Calamity izide ne probudivši ga. Zaputi se prema oboru gdje je Cultus već nadgledao uprezanje konja.

— To su drugi konji — zaključio Calamity.

— Tako je — potvrdi Cultus. — Mijenjamo konje ovdje i u Shadloeu.

Dakle, morat ću potražiti šest novih konja, mislila je Calamity. Doduše, dobro su uvijekbani, pa zadatak neće biti težak.

Popne se na kočiju i odveze je pred kuću. Njenih dvoje putnika već su je čekali.

— Zao mi je što ne mogu staviti tvoj novac u škrinju za dragocjenosti, Johne — govorio je Janowski. — Škrinja je zaključana, a ja nemam ključ.

— Neka, nije važno — odgovori John. — Na putu ću čuvati pare, a u Shadloeu ću ih staviti u blagajnu.

— Penjite se u kola — devikne Calamity. — Uzmi moj karabin, Johne.

— Misliš da će mi biti potreban? — nasmije se dječak.

— Nadam se da neće — odgovori Calamity. Pripremajući se za polazak, spazi Colea koji je izlazio iz kuće. — Ipak si se predomislio i poći ćeš s nama, Solly? — zapita ponadavši se.

— Na žalost, nisam tako pametan — odgovori on. — Krenuo sam po konja.

— Onda budi oprezan — reče mu Calamity. — Potražit ću te u Ratchet Creeku, ako nas ne dostigneš prije toga.

— Vidjet ćemo se — obeća Cole.

Potjeravši konje, Calamity je u potjčku morala paziti na svoj novi šesterepreg. Kad se napokon mogla malo opustiti, postaja je bila već predaleko da bi mogla razabrati ljude u dvorištu.

— K vragu — promamlja. — Zašto je tako tvrdoglav?

— Ha? — progunda Cultus i pogleda je. Tek tada je shvatila da je naglas izrekla svoje misli.

— Razgovaram sama sa sobom! — odbrusi mu.

Putovanje se nastavilo bez ikakvih nemilih događaja, pa su se približili gradiću Shadloeu prije sunčeva zalaska. Dolazak kočije izazvao je veliko zanimanje, te se na glavnoj ulici okupila većina građana. Pred uredom »Wells Farga« stajala je neizbježna gomila danguba među kojima su se isticali neki vojnik i čovjek koji je izgledao kao kockar. Obojica su pušila dugačke cigare.

Kad su građani ugledali na kočijaškom sjedalu Calamity, a ne Pizen Joea ili nekog drugog redovnog kočijaša, začuo se žamor. Budući da je zbog vrućine imala na sebi samo košulju, jasno se vidjelo kojem spolu pripada.

Uvijek sklona tome da očara gledaoce, spretno je skrenula kočiju pred ured »Wells Farga« i zaustavila je. Tada skoči na nogostup. Bič joj je nehajno visio preko ramena.

— Gdje je Pize Joe? — zapita upravitelj ureda zureći u Calamity kao da ne vjeruje svojim očima.

— Dopustio je da ga blizu Coon Hollowa pogode Arapahosi — odgovori djevojka. — Ja upravljm kočijom dok me ne zamijeni neki vaš kočijaš.

— Ovdje nema nijednog — reče joj upravitelj. — Možda pronađete nekoga u Ratchet Creeku. Ondje je veći ured nego ovdje.

— Opa, Frede — uzvikne vojnik. — Pogledaj samo kako su joj se napele hlače.

— Gledam, Wendele, gledam — odvratiti kockar. — Kladim se da nemate takvo nešto u vojsci.

— Ne, takvo nešto nisam nikada vidio — prizna Wendel. — Tvrdim...

Međutim, nije se doznalo što tvrdi. Calamity nije htjela dopustiti da je ismijavaju gradski besposličari. Znala je da poslije manjih drskosti slijede veće. Stoga se okrenula prema njima dvojici, iskusno ocijenila pogledom udaljenost i zamahnula bičem prema kockaru. Bič udari po cigari što ju je držao među zubima. Duhan se rasprši

na sve strane kao da je u cigari eksplodirao dinamit. Kockar zaprepашteno krikne i zatetura natraške. Uhvati ravnotežu i posegne za revolverom.

Dobro znajući da je naprasit, gomila oko njega žurno se povuče. Uto se uspravi na kočiji Cultus držeći o boku sačmaru. Uperivši je prema kockaru, povuče natrag oba kokota. Zlokobni škljocaj dopre kockaru do ušiju. Zapanjeno od rijeke Mississippi imao je taj škljocaj vrlo određeno značenje. Nitko ga nije pocjenjivao. Samo na civiliziranom Istoku smatrali su sačmaru igračkom za bogate lovce koji žele pogoditi brze ptice u letu. Na Zapadu je sačmara, međutim, bila ravnopravna s revolverom i vinčesterkom i nenadmašiva u borbi izbliza. Pogledavši uvis, kockar spazi prijeteće otvore cijevi. Odustane od pokušaja da izvuče revolver. Nije obuhvatio držak.

— Ne budi glupiji nego što jesi — upozori ga Cultus. — Namjerio si se na Calamity Jane.

Čim se gomila raspršila da bi izbjegla sačmu, ostala su na osami dvojica koji dotad nisu bili upadljivi. Jedan od njih bio je visok i mršav, u prljavom kaubojskom odijelu, iimalo se nije razlikovao od stotine takvih ljudi koji su lutali prerijom. Lice mu je bilo bradato, a kapak na desnom oku malo obješen. Drugi je imao nisko smještene revolvare, kožnatu bluzu, vojničke hlače i čizme, te šesir sa širokim obodom. Kosa mu je dosežala do ramena.

Da se nisu pomaknuli, možda ne bi ni povukli Cultusovu pažnju. Kad se gomila povukla, viši je uzbušeno rekao nešto svom drugu, koji se odmah okrenuo od prečke za vezanje konja na koju se naslanjao.

Budno pazeći i očekujući kakav sumnjivi potez, Cultus zapazi krajičkom oka tu kretnju. Letimično pogledavši u stranu, ugleda mršavog. Čim su im se srele oči, prepoznali su se. Mršavi smjesta spusti desnu ruku prema dršku revolvera. Iako nije bio vrhunski revolveraš, pokazao je pri izvlačenju revolvera natprosječnu sposobnost.

Nesumnjivo je bilo da je brz, no morao je najprije izvući revolver, a Cultus je već spremno držao oružje. Okrenuvši sačmaru prema novom protivniku, naoružani pratilac kočije pritisne obarač. Iz lijeve cijevi rigne plamen. Sačmara na srednjim udaljenostima nije imala premca. Sačma joj se tako raspršivala da nije bilo potrebno pažljivo ciljanje, a istodobno nije postojala opasnost da će olovne kuglice fujknuti pokraj cilja.

Baš kad je mršavi izvukao kolt i htio ga uperiti, pogodilo ga je u prsa sedam od devet ispaljenih kuglica. Stajao je na najboljoj udaljenosti. Rušeci se, opalio je u zid najbliže kuće, a onda mu je revolver ispio iz ruke.

Njegovu drugu, iako je nosio dva revolvra, nije bilo ni na kraj pameti da se upusti u borbu. Čim je Cultus uperio sačmaru, okrenuo se i potrčao.

Calamity nije znala zbog čega je izbio sukob niti je trošila vrijeme na ispitivanje. Zamahnula je desnom rukom, i bič je fujknuo za čovjekom koji je htio pobjeći. Ovio mu se oko vrata, stežući ga kao udav svoju žrtvu. Calamity povuče bič. Uхваćen u trku, neznana nastavi grabiti nogama iako mu se trup naglo zaustavio. Prigušeno i iznenađeno kriknuvši, tresne na leđa. Kad je pokušao sjesti, Calamity trzne bič i ponovo ga sruši.

U tom trenu, ne obazirući se na Moniqueine opomene, iskoči iz kočije John držeći Calamityn karabin. Svi su se okupljeni radoznalci, čak i vojnik kockar, već povukli u zaklon, pa se dječaku pružao neograničen pogled na sve strane. Smučilo mu se kad je ugledao ubijenog mršavog neznanca. Koga pogodi sačma, ne izgleda lijepo.

— Evo ti! — reče prišavši Calamity i pruživši joj karabin.

Čim mu je ugledala lice, naslutila je kako se osjeća. Pustivši bič, uzme karabin i uperi ga u svojega zarobljenika.

— Ostani na zemlji! — naredi povukavši zatvarač. — Vрати se u kočiju, John... i hvala ti.

— Tako je! Vрати se u kola, John! — prošapće kroz vrata Moinque.

Calamity je letimično pogledala i opazi da je blijeda, ali pribrana. Zahvalno joj kimne, zatim se osvrnu na čovjeka na zemlji.

— Drži ga na nišanu, Calam! — upozori Cultus.

— Bez brige, na nišanu je — odgovori ona.

Položivši sačmaru na sjedalo, Cultus skoči na zemlju. U istom trenu izvadi iz korica revolver. On i Calamity krenuše prema uplašenom neznancu. S druge je strane trčao ulicom gradski šerif.

— Dava me odnio ako mi je jasno što se ovdje zbiva — reče Calamity.

— Poznajem onog kojeg sam ustrijelio — odvрати Cultus. — Pripadao je Sedgewellovoj bandi.

Calamity protiv volje tiho zazviždi od iznenađenja. Van Sedgewell i njegovi razbojnici bili su dobro poznati. Za razliku od manjih bandi, pažljivo su birali svoj plijen tražeći samo dobru zaradu. Nisu se upuštali u slučajne pljačke koje bi im donijele samo nekoliko desetaka dolara.

— Kojeg je vruga radio ovdje? — progundā gradski šerif i zabrinuto pogleda prema maloj banci.

— Mogao bi nam odgovoriti njegov drug — predloži Calamity.

— Odvest ću ga u zatvor i ispitati — obeća šerif.

— Unesimo poštu i škrinju — reče Cultus okrenuvši se prema Calamity — pa se pridružimo šerifu.

No ubrzo se pokazalo da zatvorenik ne zna ništa važno. Bio je sitan odmetnik, pa se pridružio mršavom znajući da on pripada Sedgewellovoj družbi i nadajući se da će ga odvesti k vođi. Osim što je ispričao da je jedan čovjek krenuo u Ehartovu trgovačku postaju po neku važnu poruku, nije mogao kazati ništa drugo.

— Mislite da govori istinu? — upita šerif kad su sve troje izišli iz ćelije.

— Suviše je uplašen da bi lagao — odvрати Calamity. — Kako si prepoznao onog drugog, Cultuse?

— Jednom je putovao kočijom koju sam pratio i koju je opljačkao Sedgewell — objasni Cultus. — Sjedio je unutra kao običan putnik, a kad nas je

napala banda, izvadilo je oružje. Bez ikakva me razloga tresnuo revolverom po glavi. Stoga nisam zaboravio kako izgleda.

— Ni ja ne mogu zaboraviti one koji me udare — prizna Calamity. — Ali još ne znamo razlog radi kojeg se pojavio ovdje.

— Možda Sedgewell namjerava opljačkati našu banku! — zakuka šerif. — Trebalo bi da uzmem još nekoliko pomoćnika.

— Možda je onaj ubijeni razbojnik samo prolazio ovuda, šerife — napomene Cultus.

— Tako je — reče šerif odahnuvši. — Ipak, od sada ću pripaziti na sve strance koji se pojave.

Kad su izašli iz šerifova ureda, Calamity se osmjehne Cultusu.

— Dobro je što si ga malo smirio — reče. — Kako se u prvi čas uzbudio, lako se moglo očekivati da počne pucati i po građanima koji žele uložiti novac u banku.

— Sedgewell bi morao biti u velikim novčanim neprilikama da napadne takvu banku — odvratila Cultus. — Šteta je što ne možemo obavijestiti šerifa Colea o poruci koju će primiti onaj razbojnik.

— Da — složi se Calamity.

Prestala se smiješiti. Cole je već vjerojatno blizu Ehartove trgovačke postaje. Što li ga ondje očekuje?

XI

Napustivši poštansku postaju Coon Hollow, Cole je nastojao zaboraviti trgovačke putnike s kojima je još jednom razgovarao prije odlaska i ponovno im naredio da napuste Utah. Pokušao misliti o onome što ga očekuje.

Možda je uistinu brzoplet i nagao, kao što veli Calamity. Možda je zbog mržnje zanemario oprez. Ne može postupiti drukčije. Ništa ga ne razbjesni tako kao prodavanje žestokog alkohola Indijancima.

Calamity je pravilno naslutila da ga k Ehartu ne tjera samo želja da obavi svoju dužnost. Ne može zaboraviti da su mu cijelu obitelj pobili dotad miroljubivi Indijanci iz plemena Tejas koji su pomahnitali kad im je neki pohlepni bijelac prodao viski.

Od tog je dana postao nemilosrdan neprijatelj svih onih koji Indijancima podvaljuju piće.

O desnu nogu mu je lupkao vrč obješeno o jabuku sedla. S lijeve je strane imao u navlaci punu vinčesterku. Imao je i jak dalekozor.

Jahao je cijeli dan, a zaustavljao se samo toliko koliko je bilo potrebno konju da predahne. Želio je stići do Ehartove trgovačke postaje odmah poslije sunčeva zalaska, no ugledao ju je malo ranije nego li je očekivao. Do mraka je preostalo još najmanje pola sata, pa je odlučio pažljivo proučiti cilj svojeg putovanja.

Zaustavivši dorata čim je ugledao trgovačku postaju, sklizne sa sedla i potraži zaklon za sebe i konja. Onda uzme dalekozor i oprezno se približi postaji. Zaustavi se oko pola kilometra od nje i pronade mjesto odakle je mogao neopažen promatrati okolicu. Sjedne pod sjenu grma da se zrake sunca ne bi odbijale od leća dalekozora. Zagleda se u dugačku brvnaru. Pred njom nije bilo konja, ali se u oborima vidjelo desetak konja i šest mazgi. Zanimali su ga samo konji. Činilo mu se da ih je samo pet za jahanje, dok su ostali za vuču lakih kola.

Iz postaje iziđu dva čovjeka. Cole odmah okrene dalekozor prema njima. Prišavši oboru, uhvatili su dva jahača konja i jednu mazgu, te ih odveli pred brvnaru. Dok su sedlali konje, pridruže im se još tri čovjeka. Jedan stavi samar na mazgu, a ostala dvojica iznesu poveći broj vrčeva s viskijem. Neprestano su se osvrтали oko sebe i ispitivački pogledom pretraživali okolicu. To je jasno pokazivalo da čine nešto nedopušteno i da ne žele nikakvih svjedoka. Cole se nadao da ga ne mogu opaziti.

Samo jedan od te petorice imao je u sebi indijanske krvi. Visok i mršav, u

bjelačkoj odjeći, a za šeširom je imao zataknuto orlovo pero. Ostali su bili bijelci. Trojica su bila odjevena poput kaubojza; dvojica bijahu visoki i neobrijani, a treći srednjeg rasta, vitak i mlad. Svi su, naravno, imali revolvere u koricama.

Peti je vjerojatno Eli Ehart, zaključili Cole. Bio je viši od ostalih, u crnom odijelu poput nekakva uglednog pogrebnika, i činilo se da nije naoružan. Imao je mršavo, mrtvačko lice, blijedo u usporedbi s preplanulom puti ostalih. Svojim držanjem je odavao da je vođa. Pošto je iznio vrčeve, povukao se nekoliko koraka i gledao ostale kako rade.

— Dvojica manje — progunda Cole vidjevši meleza i još jednog kako se penju na konje čim su natovarili vrčeve na mazgu. — Samo, koliko ih još ima ovdje?

Možda ih je samo pet. Ehart svaka-ko želi imati što manje pomagača. Tako ga je teže uhvatiti.

Ipak, preostala su još trojica, mislio je Cole. Doduše, na mojoj je strani iznenađenje.

Unatoč mržnji prema krijumčarima viskija, nije namjeravao slijepo navali-
ti. Strpljivo je čekao da se spusti noć. Promatrao je trgovačku postaju dokle god je bilo danjeg svjetla, te je povremeno vidio onu trojicu, ali nije se pojavio nitko drugi. Napokon je sunce zašlo i okolicom se počela širiti tama. Još se nije micao. Tek poslije dva sata napustio je svoje skrovište i vratio se k doratu. Osedlao ga je i otvoreno krenuo prema postaji. Na posljednjih pola kilometra nije ionako bilo nikakva dobrog zaklona, pa se nije ni pokušao približiti kriomice. Ehart će biti manje sumnjičav ako se ne bude šunjaio, već krene ravno prema postaji.

Iako je napeto gledao, nije vidio nikoga na osvijetljenim prozorima, a i vrata su ostala zatvorena. Pa ipak, bio je uvjeren da su ga opazili. Ostavivši dorata kraj prečke za vezanje i ne uzevši pušku i vrč, popne se na verandu. Uzalud se osvrnuvši oko sebe, otvori vrata i korakne preko praga.

Velika prostorija pred njim nije se nimalo razlikovala od drugih trgovačkih postaja u zabiti. Iza tezge su o klinkovima visjele puške, osigurane protiv krađe čvrstim lancem provučenim kroz branike obarača, lanac je na jednom kraju bio zaključan lokotom a na drugom zabijen u zid. Na policama uokolo bilo je svakakve robe. Vidjelo se da su mnoge stvari namijenjene trgovanju s Indijancima; bilo je tu šarenih staklenih kuglica, jeftinih gumenja, noževa, sjekira, lonaca i stare bjelačke odjeće. Sve se to prodavalo Indijancima uz veliku dobit.

Za pultom je stajao onaj čovjek kojeg je Cole ocijenio kao Eharta. Mrtvačko mu je lice bilo bezizražajno, ali je u ruci držao uperen vojnički revolver.

— Dobro veče, brate — pozdravi ga svečano Cole. — Zar uvijek dočekujete goste revolverom?

— Samo poslije sunčeva zalaska — odvratila Ehart ne spuštajući revolver. — Dojahali ste izdaleka?

— U svitanje sam krenuo iz Coon Hollowa. Upravo sam htio prenoćiti vani kad sam ugledao vaša svjetla i potražio krov nad glavom.

Govoreći to, Cole je kriomice tražio pogledom ostalu dvojicu, ali ih nije nigdje vidio. Zapravo, u postaji se nije moglo zapaziti ništa neobično. I Ehartovo je ponašanje bilo sasvim razumljivo. Zbog opreza se morao poslužiti revolverom.

Vani zafrkće dorat i uznemireno započne kopitima.

— Vi ste propovjednik? — zapita čovjek za pultom. — Pričajte.

— Pa, pogodili ste — prizna Cole.

— Malo ima propovjednika koji nose revolver.

— Ova je zemlja gruba i puna opasnosti, brate, pa i miroljubivi ljudi moraju misliti na svoju samoobranu.

— To je živa istina — složi se čovjek za pultom. — Zovem se Ehart. Eli Ehart. Upravljam ovom postajom.

U tom času tihi korak na vratima iza Colea oda mu da je barem jedan od ostale dvojice bio vani. Kolt se skrene u stranu, iako je Ehart pogle-

dao mîmo Colea prema otvorenim vratima.

— Ovo je imao na svom sedlu, ujače Eli — reče glas i pokraj Colea prođe mladić noseći vrč. — Čini mi se da je ovo naše.

Mladić je na mršavu licu imao bubuljice i izgledao je slabašno. Dobro skrojeno odijelo nije moglo prikriti da je slabo građen niti je revolver s ukrasnom drškom mogao stvoriti dojam da je opasan. Vjerojatno ga je Ehart prihvatio samo zbog rodbinske veze.

— Dakle, zaista se rijetko može vidjeti propovjednik s revolverom i vrčem viskija — promrmlja Ehart.

— Uvjeravam te, taj smo vrč prodali Arap... — započne mladić

— Jezik za zube! — drekne Ehart. — Idi do vraga. Da mi nisi rođak, već odavno bih ti odrezao jezik. Tko zna, možda to i učinim.

— Da dovedem Saltyja? — zapita smrknuto mladić i kimne prema otvorenim vratima što su, čini se, vodila u Ehartovu radnu sobu.

— Da, dovedi ga — odgovori Ehart i pogleda Colea. — Gdje ste se dokopali tog vrča?

— Uzeo sam ga jednom ubijenom Indijancu — odgovori Cole. — Osim toga, ja sam savezni šerif, a ne propovjednik.

— Zasada ostavi Saltyja dolje, Shadrack! — naredi Ehart.

Znao je da bi se Salty, premda neopтереćen obzirima, mogao usprotiviti ubojstvu tako važne ličnosti kao što je savezni šerif. Stoga je postupio baš onako kako se Cole nadao. Promijenivši svoju odluku, donekle je povećao Coleove izgleda da se izvuče.

— Uzmi mu revolver, Shadrack — naredi Ehart i malo povisi glas kad je nećak koraknuo. — Približi mu se s leđa, do vraga, a ne tako da si između mene i njega!

Shadrack oprezno zaobiđe Colea i, pristupivši mu odostraga, uhvati držak njegova revolvera. Naviknut na uobičajene korice, pokuša povući revolver uvis. Tu nađe na iznenađenje. **Revolver se mogao izvući samo snažnim trzajem, i to ako se vukao ravno uvis. No kad se vukao koso natrag,**

kao što je to činio Shadrack, onda ga opruga nije puštala.

Uvidjevši da ne može izvući revolver i bojeći se da će se ujak izderati na nj zbog odugovlačenja, Shadrack se približi da pokuša s objema rukama. Cole je baš to čekao.

U istom je času Ehart, očito ne želeći da se prije vremena pojavi Salty i dozna tko je Cole, pogledao prema otvorenim vratima radne sobe, a revolver mu je skrenuo nekoliko centimetara u stranu.

Želeći iskoristiti tu priliku, možda i jedinu, Cole snažno zabije lijevi lakat Shadracku u pleksus. Mladić zastenje. Pusti Coleov revolver i zatetura natrške prema još otvorenim ulaznim vratima. Cole se istodobno baci u stranu i munjevito spusti desnu ruku na revolverski držak. Privučen Shadrackovim stenjanjem, Ehart ih pogleda obojicu. Instinktivno povuče obarač dok se još okretao revolver prema Coleu. Opali djelić sekunde prerano. Metak probije Coleu lijevi rukav, ali mu ne dodirne ruku, i zabije se Shadracku u prsa. Mladić padne kroz vrata van.

Cole uspije okinuti časak prije nego što se našao na podu. Na Ehartovu se čelu pojavi rupa. Krijumčar naleti leđima na obješene puške i sruši se iza teže.

Cole se otkotrlja i pogleda prema ulaznim vratima. Ondje su se trzale Shadrackove čizme. Nije vjerovao da je mladić tako pametan da bi mogao smisliti neku lukavštinu.

Budući da je ujaka i nećaka izbacio iz igre, preostao je još samo Salty. Hitro se digavši, utrči u radnu sobu i opazi da je prazna. Međutim, Ehart je očekivao da će se Salty pojaviti baš iz nje.

Cole se sjeti riječi »ostavi Saltyja dolje« i zaključi da je krijumčar u podrumu. Ali nije vidio nikakav ulaz u podzemnu prostoriju. Radna je soba bila prilično raskošno namještena. Čak je pod bio prekriven sagovima. Uto se jedan sag pomakne. Cole mu se hitro i tiho približi.

— Što je, gazda? — dovikne odozdo glas. — Činilo mi se da čujem pucnjavu.

Kad nije nitko odgovorio, počnu se dizati vrata pod sagom. Oprezno izviri Salty s revolverom u ruci. Pričekavši da se pojave glava i ramena, Cole podigne nogu i snažno nagazi na vrata. Ona prikuju Saltyja uz pod. Cole mu stane na šaku u kojoj je držao revolver. Salty glasno jaukne, otvori šaku i pusti revolver, a Cole ga odmah odbaci nogom u stranu.

— Izidi, izidi! — naredi. — Pokušaj li bilo što, gotov si! Možeš mi vjerovati.

Salty ga polako posluša. Pogledavši Coleovo smrknuto lice, shvatio je ozbiljnost svojeg položaja. Pa ipak, čim se dignuo, navalio je. Možda ga je prevario Coleov izgled kao i Eharta. Bilo kako bilo, ubrzo je uvidio svoju pogrešku.

Šerif ga je mogao ustrijeliti, i mnogi bi to učinili u takvim okolnostima, no htio ga je ispitati. Zato ga je snažno udario po licu.

Salty se stropošta i ostane ležati. Cole spremi revolver, uhvati ga za ovratnik i odvuče u prednju prostoriju. Izvadi iz džepa lisičine. Provuče Saltyju desnu ruku ispod lanca kojim su bile osigurane puške i stavi na nju lisičinu, zatim mu podigne desnu nogu i ispod nje sputa drugom lisičinom lijevu ruku. Ostavi ga tu i siđe u podrum.

Kraj zida ugleda hrpu starih pušaka i nekoliko vinčesterki, burad s barutom i otvoren sanduk municije. Na drugoj su strani podruma bili vrčevi viskija i dvije bačve, napunjene kišnicom što je curila s krova; očito, krijumčar je razrjeđivao piće da bi povećao zaradu.

Cole bijesno otvori nekoliko vrčeva i prevrne ih. Zakašlje zbog jakog mirisa pića i priđe buradi s barutom. Otvori dva-tri burenceta, zagrabi iz njih baruta i prospe ga uokolo. Potom skinu s klina petrolejku i iziđe iz podruma.

Stenjući i slabo se trzajući, Salty ga pogleda i uznemireno se namršti vidjevši da Cole otvara dvije posude s petrolejom i proljeva ga po podu.

— Tko si ti? — prostenje.

— Savezni šerif Cole.

Glasine o Coleovoj mržnji prema krijumčarima viskija doprle su već do Utaha. Salty iskrivi lice od straha.

— Što namjeravaš?

— Pobrinut ću se za to da se ovdje više nikada ne bude mogao prodavati viski Indijancima.

— Prije... prije toga ćeš me osloboditi?

— Misliš?

— Ti si... ti si predstavnik zakona! — zakuka Salty. — Moraš...

— Tko će znati što sam učinio? — odvrati Cole.

Salty prestrašeno razrogači oči. Ako se i povede istraga o uništenju trgovačke postaje, naći će se samo zgarište i neće biti nikakvih znakova da je živ spaljen.

— Hoćeš li me osloboditi ako ti ispričam gdje smo nabavljali piće? — prostenje.

— Znam gdje ste ga nabavljali — odgovori mu Cole.

— Hoćeš li me pustiti ako ti odam kamo su odjahala naša dva momka?

— Možda.

— A ako ti ispričam još nešto? Nešto o Sedgewellovoj bandi?

— E, sada si me već malo zainteresirao — prizna Cole. — Ispričaj sve.

— Naša dva momka otišla su na stanak sa skupinom Arapahosa kraj rijeke Wind. Ratnici su odlučili opljačkati kočiju da bi pribavili novac za piće.

— Nastavi.

— Ne znam mnogo — prostenje Salty. — Eli mi je, kad je ugledao glasnošu da stiže, naredio da siđem u podrum, pa nisam vidio tog čovjeka. Međutim, dovoljno sam čuo kroz vrata!

— Što si čuo?

— Kazao je Eliju da Sedgewella zove sestra u Ratchet Creek krajem tjedna.

— Čija sestra? — zapita Cole.

— Pa, Sedgewellova. I prije mu je slala ovamo poruke. Slušaj, hoćeš li me sada osloboditi, šerife?

— Vrag me odnio ako si to zaslužio — progundaa Cole i izvadi ključ od lisičina.

Kad je otključao lijevu lisičinu, udari ga Salty nogom u prsa. Iako krijumčar nije mogao zamahnuti svom snagom, šerif izgubi ravnotežu. Salty izvuče desnu ruku ispod lanca, baci se prema sačmari iza pulta i zgrabi je. Cole instinktivno opali iz revolvera i promaši. Ipak, metak prozuji tako blizu Saltyjeva obraza da je osjetio struju zraka i iznenađeno ustuknuo. Tada se spotaknuo o Ehartovo tijelo i sjeo na pod.

Kad je ponovno pokušao podići sačmaru, Cole nanišan i opali, jer mu nije preostalo ništa drugo. Salty klone na leđa, a sačmara zazveči ispavši mu iz ruke.

— Budalo! — progundā Cole dižući se.

Deset minuta nakon toga liznuli su prema nebu plameni jezici.

Cole je noć proveo u blizini čekajući da se vrate ona dva Ehartova čovjeka. Kad se nisu pojavili ni u zoru, zaključio je da ih je prestrašila vatra i da nisu toliko odani Ehartu da bi se izvrgnuli opasnosti. Na svoju žalost, morao je odbaciti pomisao da ih pokuša potražiti. Znao je da mora stići u Ratchet Creek prije kraja tjedna i pripremiti dobrodošlicu Sedgewellovoj bandi.

XII

— Johne! — dovikne Calamity Jane kad je dječak izišao iz hotelske sobe u kojoj je prenoćio. — Pođi sa mnom.

— Što je, Calam? — zapita on, vidjevši da djevojka nosi odvijah i čekić.

— Staviti ću naš novac na sigurno mjesto.

— Ha?

— Onaj kojeg je ustrijelio Cultus pripadao je Sedgewellovoj družbi. Ne znam namjeravaju li napasti kočiju, ali htjela bih izbjeći bilo kakav rizik.

— Novac mi je u čeličnoj blagajni u uredu »Wells Farga« — napomene John.

— Upravitelj će ti ga rado dati — odvratī Calamity.

Tako je i bilo. Upravitelj je bez ikakva pitanja otvorio blagajnu i dao Johnu novac. Poslije su njih dvoje prišli kočiji.

Uvjerivši se da ih nitko ne gleda, Calamity se popne na kola. Odvijačem izvuče čavle kojima je bio pričvršćen pokrivač na kočijaškom sjedalu. Izvadi iz džepa debeo snop novac i gurne ga pod Joeov jastuk.

— Daj mi svoje pare — reče dječaku.

— To ti je pametna zamisao — oduševi se on pruživši joj novac.

Pošto je pažljivo razmjestila novac, Calamity opet zabije čavle. Uspravivši se, ocjenjivački pogleda svoje djelo i zaključī da nitko ne može ništa opaziti.

— Dobro je — reče. — Doručkuj, John, a ja ću ostati ovdje i pomoći Cultusu pri uprezanju konja.

Dok se vraćao u hotel, John nije ni za tren pomislio da bi mu Calamity mogla uzeti novac. Veoma se ponosio njenom mudrom odlukom. Toliko se ponosio da je, kad se pridružio Monique u blagovaonici, ispričao što je učinila Calamity.

— Zašto je ne zamolite da sakrije i vaš novac? — predložio je.

— Imam vrlo malo novca — odgovori Monique nasmijavši se. — Gotovo sve pare potrošila sam na ovaj prsten i narukvicu, a ne vjerujem da bi Calamity bilo ugodno sjediti na njima kad počne poskakivati kočija.

John htjede predložiti da Calamity potraži neko drugo skrovište, ali je stigla hrana i Monique počne doručkovati. Iako mlad, John je naslutio što to znači. Shvatio je da Monique smatra sebe dovoljno odraslom i iskusnom da se sama brine o svojim stvarima.

Tek kad su se našli pred uredom »Wells Farga«, Monique ponovno spomene tu temu.

— Smijem li ti dati jedan savjet Johne?

— Svakako, gospodice Monique.

— Ne spominji nikome Calamityno skrovište. Ne bi joj bilo drago kad bi znala da si meni sve ispričao.

— Imate pravo — potvrdi John.

Njih dvoje su opet bili jedini putnici. Calamity natjera konje u kas. Dok su promicale mimo posljednje kuće

Shadloea, padne joj nešto na um. Okrene se prema naoružanom pratio-cu.

— Da li si imao poslije bilo kakvih neprilika s onom dvojicom koji su nas zadirkivali sinoć kad smo se dovezli u grad? — zapita.

— Nisam — odgovori Cultus. — Iako nisu nikakvi osobiti pametnjakovići, ipak sú shvatili da je najbolje da me se klone.

— A što je s onim što se družio sa Sedgewellovim razbojnikom?

— Ne postoji nikakva potjernica za njim. Zato će ga gradski šerif jutros pustiti iz zatvora kad se udaljimo od grada.

— Da, to je i najpametnije — prizna Calamity.

— Zanima me što radi Cole.

— Trebalo je da potraži pomoć prije nego li je krenuo k Ehartu — odgovori djevojka. — Baš je glup što je otišao sâm.

— Zacijelo zna što radi. Koliko sam vidlo, uistinu je pametan.

— Ah, vi, muškarci, uvijek štitite jedni druge!

— A vi, žene, ne štitite. Baš zato i vladamo svijetom.

— Možda želiš sići i malo prošetati? — promrmlja Calamity.

— Muškarac se ne bi nikada poslužio takvom prijetnjom samo radi toga što je pobijeđen u raspravi.

Otvorenu preriju, kroz koju su putovali jučer, zamijenio je brdovit kraj s mjestimičnim šumama. Put je krivudao i često zaobilazio obronke tako da se nije moglo znati što je s druge strane.

— Ovaj kraj je kao stvoren za razbojnički prepad — promrmlja nezadovoljno Calamity.

— Eh, najmilije mi je kad se kočijaš mršti — odvrati Cultus. — Da, u pravu si, ovdje nas na svakom koraku mogu čekati razbojnici.

— Nisam te još pitala što je u škri-nji.

— Novac za banku u Ratchet Creeku. Uostalom, rekao sam ti to kad si prvi put sjela na Joeovo sjedalo.

— Nadala sam se da sam pogrešno čula — reče Calamity. Nije htjela priz-

nati da je tada bila suviše zauzeta upravljanjem kočijom i nije ništa zapamtila. — Koliko je para unutra?

— Pet tisuća dolara. Ta je svota ispod uobičajenih Sedgewellovih zahtjeva. Zanimaju ga samo velike pare.

— Možda mu je prijeko potreban novac.

— Govoriš sve ljepše i ljepše — progundá Cultus.

Prošavši kroz jednu okuku, Calamity ugleda nasred puta velika jelena. Usta joj se napune slinom pri pomisli na njegovo sočno meso, ali prije nego što je mogla bilo što reći, jelen pobjegne u šumarak.

— Do vraga, zašto nisi pucao? — upita ona.

— Prvo, »Wells Fargo« mi ne daje municiju da lovim divljač, a drugo, ne želim razbojnicima javiti gdje smo. Ako nas namjeravaju napasti, neka se malo potruđe.

— Dobro, zar zaista misliš da bi nas netko mogao dočekati?

— Uvijek postoji takva mogućnost, a što se više udaljujemo od Shadloea, to je ona sve veća. Naći ćemo se izvan opasnosti tek kad se približimo Ratchet Creeku. Sedgewell nikada ne napada kočiju desetak kilometara od grada ili još bliže. Lukav je. Kad kočija stigne u grad, on je već daleko.

— Dakle, sada ti pričaš vrlo utješno.

— Sedgewell napada samo kad očekuje bogat plijen — podsjeti je Cultus. — Ovu smo novčanu pošiljku preuzeli u posljednji čas. Nitko nije znao da ćemo je voziti. Prema tome, nije mogla procuriti vijest i doprijeti do nje-ga.

Calamity se malo smiri.

— Ipak, ima tu i drugih bandi osim Sedgewellove — reče.

— Naravno. No on je poput starog medvjeda. Kad priprema nešto u nekom području, onda zahtijeva od svih sitnih riba da se maknu i ne smetaju mu. Ne želi da netko nekom sitnom pljačkom uznemiri čuvaru zakona.

— I razbojnici ga slušaju?

— Mladi medvjedi slušaju staroga. Oni koji ne poslušaju, brzo izvuku kraći kraj.

— Znači, nemamo nikakvih razloga za zabrinutost?

— Pa sad, to je malo preljeran zaključak — odgovori Cultus. — Donekle mi je lakše pri duši otkad sam vidio u gradu Sedgewellova čovjeka. Ako u Ehartovu svratištu čeka neka poruka, nesumnjivo nije riječ o nama. A ako se priprema neka velika akcija, onda je Sedgewell već obavijestio ostale da mu ne smetaju.

Usprkos svemu tome položio je sačmaru preko koljena i bio oprezan. No, ništa nije poremetilo mirno putovanje, pa je napokon odahnuo.

— Još najviše šest kilometara do Ratchet Creeka, Calam.

— Smračit će se prije nego što stignemo u grad — odvratila djevojka.

Vozili su se krivudavom dolinom okruženom šumovitim obroncima. Pred njima je bio još jedan nepregledni zavoj, ali prošli su već kroz toliko zavoja da se Calamity nije nimalo zabrinula. Uostalom, potpuno je ovladala kočijom i konjima.

Iznenada je, spazivši velik kamen nasred puta, zaprepašteno opsovala. Smjesta je povukla uzde i nogom pritisnula kočnicu što je jače mogla. Kočija je imala vrlo dobre kočnice, pa se vrlo brzo zaustavila.

Iznenađen, Cultus poleti naprijed i gotovo ispusti sačmaru. U kočiji je John odletio na suprotno sjedalo. Ostavši bez daha, ošamućeno je sjedio za tren.

— Ruke uvis! — vikne neki glas s desne strane.

Iako je imala pune ruke posla da bi smirila konje, Calamity pogleda na onu stranu odakle se začuo glas. Iz grmlja, u ravnini s kamenom, iziđe neki čovjek s dvocijevnom sačmarom. Imao je malo prevelik šešir tako da mu je skrivao kosu, a maramom je prekrio lice. Činilo se da je visok oko metar i osamdeset i vrlo snažan. Nisko o boku visio mu je revolver.

Čvrsto držeći objema rukama uzde i naginjući se natrag da bi obuzdala konje, Calamity nije mogla učiniti baš ništa. Cultus uhvati ravnotežu i napravi takvu kretnju kao da će podići sačmaru. Među drvećem s lijeve strane prasne puška. Cultus jaukne, a s gla-

ve mu odleti šešir. Podigne se, padne naprijed i, skliznuvši preko najbližeg konja, nađe se na tlu. Nepomično je ležao.

— Okanite se glupih pokušaja! — promumlja maskirani napadač govoreći nerazgovijetno kao da su mu puna usta.

Calamity je bijesno psovala nastojeći smiriti konje. Naročito se uznemirio onaj preko kojeg se srušio Cultus: propinjao se i ritao, pa je lako mogao prestrašiti ostale i natjerati ih u trk.

Omamljeno tresući glavom, John pogleda kroz prozor i odmah shvati što se događa. Tiho zagundavši, posegne za Calamitynim karabinom. U istom času vrisne prestrašeno Monique i zagri ga objema rukama.

— Spasi me, John! — zakuka, iako ga je baš time onemogućila da bilo što učini. — Užasno se bojim!

U međuvremenu je Calamity smirila konje i, prkosno gledajući napadača, omotala uzde oko poluge kočnice. Još je držala bič i ocjenjivala udaljenost između kočije i razbojnika.

— Baci revolver i bič! — naredi on.

— Zašto... — započne Calamity i napne mišice, spremna da udari bičem.

— Kad nabrojim do tri, moj će orak početi pucati u kočiju. Jedan...

Calamity je znala da tanad može probušiti bokove kočije i pogoditi putnike. Zato je morala popustiti. Da je bila sama, prihvatila bi igru i oduprla se, pogotovu zato što se razbjesnula nakon napada na Cultusa. No suviše je voljela Johna i Monique da bi ih izložila opasnosti.

— U redu! — reče i dižući se baci bič preko ramena. — Poslušat ću.

Polako otkopča opasač lijevom rukom i pogleda u stranu, ne bi li vidjela onoga koji je pucao na Cultusa. U prvi čas nije vidjela ništa, a onda je privuče bljesak metala između dvaju stabala. Vidjela je puščanu cijev uperenu u sebe, ali nije mogla ustanoviti u čijim je rukama puška.

Baci opasač u travu pokraj puta. Vjerovala je da će tako manje oštetiti kolt.

-- A sada skoči na zemlju i priđi — naredi napadač.

— A što će biti s pratilcem? — upita Calamity.

— Ostavi ga. Vi u kočiji, iziđite uzdignutih ruku i bez oružja. Učinite li samo jedan pogrešan pokret, napunit ću ovu djevojku sačmom.

Premda se i te kako želio boriti, John je znao da je povoljna prilika prošla. Prije je još mogao okušati sreću i poslužiti se Calamitynim karabinom, ali sada to više nije dolazilo u obzir. Srdito pogledavši Monique, otvori vrata i iskoči.

— Zao mi ... — započne.

— Zaveži! — zareži maskirani. — Priđite oboje.

John i Monique stanu pokraj Calamity, svatko s jedne strane. Skriveni napadač među drvećem mogao ih je lako pogoditi. Zadovoljan što mu to troje više nisu opasni, maskirani se približi držeći nehajno pred sobom sačmaru.

Teško svladavajući želju da ga napadne golim rukama, Calamity ga je pažljivo promatrala i pokušavala zapaziti pojedinosti koje bi u budućnosti mogle pomoći pri traganju. Upalo joj je u oči da su mu koraci, s obzirom na stas, prilično kratki. Sake su mu bile manje nego što se moglo očekivati i imao je na njima kožnate rukavice. Odjeća mu je bila sasvim obična i mogla se kupiti u bilo kojoj trgovini zapadno od Mississippija. Opasač i revolver nisu se, također, isticali baš ničim.

Tada Calamity pogleda sačmaru i opazi da su je izradile vješte ruke. Vjerovala je da bi je baš zbog te natprosječne izradbe prepoznala kad bi je ponovno vidjela.

I John se zagledao u sačmaru. No njegovo je uvježbano oko vidjelo mnogo više nego njezino.

— Hej! — reče on i korakne prema napadaču. — To je...

Maskirani zamahne sačmarom i udara ga kundakom u obraz. John se sruši.

— Nitkove prokleti! — vikne Calamity i navali.

U istom času Monique zaprepašteno zastenje i sruši se. Padne baš pred Calamity koja se spotakne i padne.

Ružeći se i nastojeći da ublaži pad, Calamity iznenada osjeti snažan udarac sačmarom po glavi. Za tren joj bljesnu pred očima zvjezdice, a onda se sve smrači.

XIII

— Jeste li čitavi, Calamity?

Riječi kao da su pristizale iz daljine, no Calamity je istodobno imala dojam kao da joj ih netko zabija u glavu čekićem. Nešto hladno joj pljusne u lice, pa je otvorila oči. Odrmah se sve zavrti oko nje. Tek nakon nekog vremena razabere Johnovo i Moniqueino prestrašeno lice. Nemoćno podigne ruku i opipa glavu, kojom su joj neprestano strujili bolovi.

— Što... Tko me udario? — prostenje, a onda se sjeti. — Gdje je onaj kujin sin?

— Otišao je, svi su otišli — odgovori Monique. — Teško ste ozlijeđeni?

Calamity se trzne kad je napipala poveću čvorugu. Bolno iskrivivši lice, okrene nekoliko puta glavu lijevo i desno.

— Izdržat ću — odgovori i htjede ustati. — Što je sa Cultusom?

— Mislim... mislim da je mrtav -- odgovori Monique. — Znači, niste ni pogledali? — razljuti se Calamity.

— Tek maloprije... maloprije sam se probudila iz nesvjestice — odvrati Monique. — Tada sam pokušala pomoći vama i Johnu...

Digavši se, Calamity posrne, a John, odmah priskoči da je pridrži. Premda mu je otekla čeljust, činilo se da je u mnogom boljem stanju nego ona. Za tren se nije mogla oduprijeti vrtoglavici, ali kad joj se razbistrio pogled, krene prema kočiji. Sva je prtljaga bila na tlu, a stvari iz nje nabacane na hrpu. Nedaleko se vidjela škrinja. Lokot je bio odbijen metkom a poklopac otvoren. Znajući da je prazna Calamity i ne zaviri u škrinju.

Pride Cultusu koji je nepomično ležao na zemlji. Na tjemenu mu se zgrušala krv, pa je pomislila da je mrtav.

Nô baš u tom trenu Cultus zastenje i pomakne se. Calamity odmah klekne i nagne se nad njega vidljivo odahnuvši. Metak mu je okrnio glavu i onesvijestio ga. Zaista je imao sreću. Da ga je olovo pogodilo samo centimetar-dva niže, ne bi mu bilo spasa.

— Donesi mi vode, John! — naredi Calamity. — A ti se opet vrati u kočiju, djevojko.

— Z...zašto? — prošapće Monique.

— Potrebni su mi zavoji.

— A, razumijem.

Monique otrči u kočiju. Čekajući vodu i zavoje, Calamity se sjeti novca koji je sakrila pod pokrivač na sjedalu. Ako joj sreća nije sasvim okrenula leđa, razbojnici ga nisu našli. Ubrzo donese John čuturu punu vode, a Monique pruži kroz prozor komade bijelog platna što ih je otrgnula od pod-suknje. Dok se brzo spuštao sumrak, Calamity se prihvati posla, ispere krv i pregleda ranu.

— Samo ću je previti — reče. — Uskoro će se potpuno smračiti, a Ratchet Creek nije daleko. Smjestit ćemo ga u kočiju i krenuti.

Zabrinut za Cultusov život, John nije mogao izdržati napetost, pa odluči prošetati malo. Obide kočiju i pogleda uvis. Popne se na prednji kotač i spazi da su razbojnici podigli pokrivač na sjedalu. Virio je Joeov jastuk. Zavukavši ruku pod jastuk, osjeti mučninu u želucu.

— Calam! — dovikne zaprepašteno. — Pronašli su ga!

Calamity se okrene i pogleda ga. Zatim se srdito osvrne oko sebe. Uskoro će biti odveć mračno da bi se mogli vidjeti tragovi. Osim toga, treba im vremena da stignu do Ratchet Creeka. Potjera će moći krenuti za razbojnicima tek ujutro.

— Zao mi je, John — reče ogorčeno. — Mislila sam da neće tu zaviriti.

Uto zastenje Cultus i spriječi je da nastavi razmišljati o novcu. Kada mu je previla ranu, okrene se Johnu i Moniquei.

— Što hoćeš da učinimo, Calamity? — zapita Monique.

— Moramo ga unijeti u kočiju. Vidim da su ti uzeli i nakit.

— Da! — odgovori ljutito Monique i doda niz psovki na francuskom. — Uze-li su mi i novac što sam ga zaradila pjevanjem.

Njih troje podigoše onesviještenog Cultusa, odnesoše ga u kočiju i položiliše na pod između sjedala. Calamity mu stavi pod glavu Joeov jastuk. Potom zakopča opasač, uzme bič i popne se na kočijaško sjedalo. Za to su vrijeme Monique i John pokupili prtljagu.

Calamity potjera konje i zaobiđe veliki kamen. Vrativši se na put, fijkne bičem i natjera ih u galop.

Ratchet Creek je bio barem triput veći od Shadloea. Sudeći prema buci što je dopirala iz krčmi, u gradu je bilo vrlo živo. Pred uredom »Wells Farga« okupila se malena gomila. U prvom su redu stajala dva čovjeka koji odmah privukoše Calamitynu pažnju. Jedan je bio upravitelj ureda, nizak i odjeven kao činovnik, a drugi je bio visok, mršav i prosijed, sa širefskom zvijezdom na prsluku.

— Gdje je Cultus? — zapita upravitelj Ray Burkee.

— Ranjen je pri razbojničkom napadu šest kilometara od grada — odgovori Calamity.

— Maknite se, ljudi! — naredi šerif povišenim glasom da bi nadjačao uzbuđen žamor.

Vidjevši kako ga građani slušaju, Calamity zaključio da je šerif mnogo sposobniji nego onaj u Shadloeu.

— Hej, Monique — pozdravi Burkee pjevačicu kad se pojavila na vratima. — Čitava si?

— Nije mi ništa — odgovori ona.

— Pričekaj u uredu — predloži Burkee. — I ti, mladiću. Ljudi, pomozite nam da iznesemo Cultusa.

— Vi ste vjerojatno Calamity Jane? — reče šerif kad je nekoliko građana prišlo Burkeeu kako bi pomogli. — Janowski iz Coon Hollowa javio je telefarski da vi upravljate kočijom. Ja sam Ham Jergens. Da li su vas ozlijedili?

— Tresnuli su me puškom po glavi — odgovori Calamity. — Da su me udarili negdje drugdje, možda bi mi i našli.

— Dobro se osjećate?

— Preživjet ću, šerife. Moram se sada pobrinuti za konje.

— Prepustite to Rayevim momcima. Htio bih vam postaviti nekoliko pitanja.

U drugim bi se okolnostima Calamity žustro usprotivila i ne bi dopustila da se netko drugi brine o njezinim konjima. No shvatila je da joj šerif želi najbolje, pa je krenula za njim u ured. Ondje je brzo ispričala pojedinosti o napadu i opisala maskiranog razbojnika što je bolje mogla.

— Visok je, snažno građen, hoda kratkim koracima i ima neobičnu sačmaru — ponovi šerif. — Znači, opet se pojavio.

— Poznajete ga? — promrmlja Calamity.

— Eh, kad bih ga barem poznao! Uništiti će mi ugled pljačkajući ljude u okolici grada. Slušaj, Monique, ti si ga mogla prepoznati.

— Kako to? — zapita Calamity.

— Opljačkao mi je jednog prijatelja dok smo se vozili kolima kroz prirodu — objasni Monique. — Ne znam je li isti čovjek. Ovaj put mi se činio višim i krupnijim.

— Podsjeća li te na bilo koga? — upita šerif.

— Ne podsjeća. Bila su četvorica, svi visoki i maskirani — odgovori pjevačica.

— Četvorica?

— Da, šerife.

— Ja sam vidjela samo jednog — prizna Calamity kad se Ham Jergens okrenuo prema njoj. — I opazila sam pušku među drvećem.

— Ostali su se pojavili kad je onesvijestio tebe i Johna — reče joj Monique.

— Ti, vjerojatno, nisi vidio mnogo, momče? — obrati se šerif Johnu.

— Vidio sam samo ono što vam je ispričala Calam.

Nešto u dječakovu glasu svrati Calamitynu pažnju. Opazi mu neodlučnost na licu. Međutim, John ne reče više ništa, a ni šerif ne ustraje u ispitivanju.

— Dakle — promrmlja Ham Jergens — večeras ne mogu poduzeti ništa. Ujutro će okupiti potjeru i potražiti trago-

ve. Vi se lijepo ispavajte. Ostat ćete u gradu?

— Spavat ću kod Harryja Tappeta, a John će poći samnom — odgovori Calamity. — Ako želite da sudjelujem u potjeri...

— Pozvat ću vas — obeća Ham Jergens.

— Zao mi je što se to dogodilo — obrati se djevojka Rayu Burkeeu.

— Niste vi krivi, Calam. Hvala vam što ste dovezli ovamo kočiju — odvrati upravitelj ureda. — Moram posjetiti sada bankara i obavijestiti ga da smo izgubili njegov novac.

— Baš ga briga — progunda Jergens. — »Wells Frago« će nadoknaditi gubitak.

Nakon razgovora zaputila se Calamity s Johnom k starom Harryju Tappetu i njegovoj debeljuškastoj, živahnoj ženi. Od Tappeta je njezin poslodavac, Dobe Killem, kupovao mazge. Na sreću, sakrila je Killemovu mjenicu u desnu čizmu i tako je sačuvala.

Te je noći spavala kao klada i probudila se kasno ujutro. Potjera je već napustila grad.

— Moram posjetiti bankara — reče kad joj je Sarah Tappet predložila da se još malo odmori.

— Harry mu je već predao mjenicu.

— Htjela bih razgovarati s njim o Johnu — odvrati Calamity. — Teško ga je pogodio gubitak novca. Otac ga je poslao da kupi strojeve, pa se ne može vratiti praznih ruku. Kakav je ovdašnji bankar?

— Dixon Hewes? Otmjeno se odijeva i dobro izgleda. Mislim da cijelim poslom rukovodi zapravo njegova žena.

— Žene su ponajčešće takve — napomene Calamity.

— Zar ja to poričem? — osmjehne se Sarah Tappet. — Hewesovi imaju svoja pravila, ali su poštenji.

— To mi je dovoljno — zaključi Calamity.

Kad je došla u banku, iznenadila se ugledavši za blagajničkim stolom visoku, vitku mladu ženu u jednostavnoj crnoj haljini. Da se malo našminkala, bila bi zaista zgodna.

— Želite posjetiti gospodina Hewesa? — zapita djevojka gledajući kroz

naočale s metalnim okvirom Calamity, koja je bila obučena kao i obično.

— I to što prije — potvrdi Calamity. — Hoćete li ga vi obavijestiti ili da mu ja kažem?

— Koje ime treba da spomenem?

— Canary. Gospodica Canary, premda mu to ime neće baš ništa značiti. Recite mu da sam došla u ime Killemove prevoznickog poduzeća.

Djevojka prezirno puhne, ukočenim koracima napusti svoje mjesto za stolom i pokuca na obližnjim vratima. Uđe i ubrzo se vrati, a na licu su joj se vidjeli iznenađenje i nezadovoljstvo.

— Gospodin Hewes će vas odmah primiti — reče.

Ušavši u sobu, Calamity ugleda vrlo lijepa muškarca. Pod očima je imao kesice kao da se odveć redovito odaje užicima. Digavši se, pružio joj je prilično malu šaku.

— Dobro jutro, gospodice Canary — reče joj ugodnim tenorom. — Nadam se da ne osjećate nikakve loše posljedice nakon svoje pustolovine?

— Ne osjećam. Na sreću, udario me po glavi — odgovori ona i sjedne na stolicu koju joj je ponudio. — Posjetila sam vas zbog mladog Johna Browninga. Hej, nije moguće da ste kupili te papire! Zar ste ih kupili?

Hewes pogleda tamo kamo je pokazala prstom. Ispod drugih spisa na stolu virila su dva debela papira ispisana kićenim slovima. Vidjela je u životu već toliko rudarskih dionica da ih je lako prepoznala.

— Poznat vam je rudnik »Zlatni orao«? — upita Hewes malo se zbunivši.

— Takav rudnik ne postoji. Neka protuha je prodavala dionice po cijelom Utahu. Zar ste ih i vi kupili?

— Ja? Nisam, naravno! — odgovori žurno bankar i osmjehne se. — Donio mi ih je jedan čovjek i zatražio moje mišljenje o njima. Zamolio sam ga da ih ostavi dok ne pribavim podatke.

— Ne vrijede ništa, jamčim vam to — reče mu Calamity. — Tko god je dao za njih pare, gadno se prevario.

— Kako znate?

— Kazao mi je to savezni šerif Solly Cole.

Hewesovim licem kao da je preletjela neka sjenka koju Calamity nije mogla protumačiti.

— Cole — ponovi on. — Zar je ovdje?

Calamity zaniježe glavom smatrajući da nema smisla razgovarati o šerifovim poslovima.

— Iskrcao se iz kočije u Coon Hollowu.

— Dakle, kakvu bih vam uslugu mogao učiniti? — upita Hewes.

Calamity mu ispriča o Johnovoj nevolji i zamoli novčanu pomoć. Razgovarali su neko vrijeme, a onda pokuca na vratima blagajnica i uđe.

— Gospodin Burkee je došao po plaću za osoblje »Wells Farga« — reče ona.

Hewes otvori ladicu pisaćeg stola i izvadi snop novčanica.

— Isplatite ga odavde — naredi joj.

Calamity se učini kao da se djevojka malo iznenadila kad je ugledala novac. Ipak ga je uzela bez riječi i izišla iz sobe.

— Razmislit ćete o pomoći mladom Johnu? — zapita Calamity. — Dobro ćete uložiti taj novac.

— Razmislit ću i odgovoriti vam — obeća Hewes, pa Calamity ustane. — Još nešto, gospodice Canary...

— Da?

— Bit ću vam zahvalan ako budete šutjeli o ovim dionicama dok ne porazgovaram sa šerifom Coleom. Možda mu saopćim nešto što bi moglo pomoći pri traganju za čovjekom koji ih je prodao. Procuri li vijest o dionicama, mogao bi se krivac uplašiti i pobjeći.

— Ne brinite, znam čuvati tajnu — obeća mu Calamity i iziđe iz sobe.

— Dobar dan, Calam — pozdravi je Ray Burkee, stojeći kraj blagajničina stola i stavljajući novac u džepove. — Slušajte, obavijestili su me da treba da vam u znak zahvalnosti zbog toga što ste nam pomogli vratim novac koji ste platili za kartu.

— Nikada se ne bunim kad mi netko vraća novac — nasmije se ona. — Kako se osjeća Cultus?

— Još je malo ošamućen, ali izvući će se — odgovori Burkee brojeći novac

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu -

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**

za kartu. — Šerif je već odjurio s potjerom.

— Da, čula sam — prizna Calamity uzimajući novac. — Pronašli ste nekog kočijaša?

— O, da. Kočija je krenula na vrijeme.

Kad su izašli iz banke, Calamity začuje da je netko zove. Okrenuvši se, ugleda Johna. Trčao je prema njoj. Zato se rastane s Burkeem i pričekava dječaka.

— Smiri se malo — reče mu vidjevši da je uzbuđen. — Upravo sam posjetila bankara...

— Zbog njega te i tražim — prekine je John. — Razmišljao sam cijelu noć i sada sam čvrsto uvjeren da imam pravo.

— O čemu si razmišljao?

— Maskirani je napadač imao njegovo sačmaru!

XIV

Calamity je zašutjela. Tada odlučno pogleda dječaka.

— Uvjeren si?

— Da, čvrsto sam uvjeren. Baš to sam htio reći kad me napadač udario.

— Onda možeš biti sretan što te udario. Ako si se prevario, upao bi u neprilike... a ako imaš pravo on bi te ubio.

— Sinoć sam šutio pred šerifom. Htio sam najprije razgovarati s tobom.

— Hajdemo k Tappetovima — predloži Calamity, a kad su krenuli, doda: — Zbog čega misliš da je riječ o bankarovoj sačmari?

— Kad smo prošli put bili tata i ja ovdje, bankar nam ju je donio da očistimo cijevi. Tu pušku ne mogu zaboraviti, Calam. Zaista je izvanredna. Izradio ju je Manton iz Londona.

— Možda je puška ukradena — reče Calamity. — Ne pričaj o tome dok ne stigne Sally. On će najbolje prosuditi što možemo učiniti.

Nakon toga mu prepriča svoj razgovor s bankarom. U prvi se čas uplašila da će se razljutiti zbog toga što

moli zajam u njegovo ime. Međutim on joj zahvali.

Kad su stigli k Tappetovima, pomogla je starom Harryju pri popravljajući ogradu obora. Cijelo je vrijeme razmišljala o onom što joj je ispričao John, ali nije mogla ništa zaključiti.

Rano popodne došla je Monique i predložila, gotovo zahtijevala, da Calamity posjeti večeras krčmu »Jelen« i da bude njena gošća. Calamity prihvaća ponudu.

U zalazak sunca vratio se s potjerom šerif Jergens i odmah posjetio kuću Tappetovih da bi razgovarao s Calamity i Johnom. Najprije im ispriča što je postigao.

— Ništa — reče. — Pročešljali smo cijelu okolicu. Čini se da su se razišli. Uspjeli smo pronaći samo dva konjska traga i izgubili smo ih u brdima na putu prema Coon Hollowu.

Budući da je za obilnih kiša onaj put kojim se provezla Calamity postajao neprohodan, postojao je još jedan put, na višem terenu; tim su se putem za lijepa vremena nerado služili jahači, jer je bio naporniji za konje.

— Što namjeravate sada poduzeti? — zapita Calamity.

— Iskreno rečeno, ne mogu učiniti ništa — prizna Jergens. — Mogu nastaviti pretraživati brda, ali ću uzalud proljevati znoj.

— Da li su česte krađe u gradu, šerife?

— Nimalo češće nego i u drugim takvim gradovima. Zašto?

— Sinoć sam zaboravila uzeti svoj karabin iz kočije. Kad sam je jutros potražila, ustanovila sam da je nestala...

— Ukradena je?

— Nije. Uzeo ju je Ray Burkee i odnio u svoj ured.

— Dakle, oružje nije još nitko krao ovdje — promrmlja Jergens.

Baš taj podatak je zanimao Calamity. Da je bankar izgubio vrijednu sačmaru, zacijelo ne bi bio to prešutio. Drugim riječima, ili se John prevario, ili... Calamity presta razmišljati. Maskirani je bio viši od bankara i govorio je drukčije.

Imajući to na umu, šutjela je. Ako spomene Johnove sumnje i ustanovi se da su one neosnovane, možda Hewes neće htjeti dati zajam.

Te je večeri otišla u „Jelen“, najbolju krčmu u Ratchet Creeku. U početku ju je pipničar gledao prijetim okom, ali kad se pojavila Monique i predstavila je, sve je bilo u redu.

Monique je pjevala na maloj pozornici u kratkoj haljini koju je natjerala muškarce u krčmi da zanemare nedostatke u njezinu glasu.

— Dajte mi još jedno piće — reče Calamity pipničaru i izvuče novac koji joj je u banci dao Burkee.

— Monique vas časti pićem — odgovori pipničar.

— Potreban mi je sitniš da bih zai-grala na ruleti — objasni Calamity i pruži mu novčanicu od deset dolara. Iznenada je naglo povuče, zagledavši se u smeđastu mrlju na njoj. — Ipak sam se predomisli-la.

Nekoliko je trenutaka neodlučno stajala. Možda bi bilo najbolje da posjeti šerifa. S druge strane, uskoro će se pojaviti Solly Cole, pa može sve povjeriti njemu. Ni za tren nije pomislila da Cole možda već leži pod zemljom.

— Ne zabavljaš se, Calamity? — upita Monique pridruživši joj se poslije jedne vesele i donekle golicave pjesme.

— Ah lijepo je. Samo, nekako me uzdrmao onaj udarac po glavi. Najbolje bi bilo da pođem na spavanje.

— Niti govora. Moraš ostati i vidjeti predstavu do kraja.

Monique je bila tako uporna da Calamity obeća ostati još malo. Slušala je još neko vrijeme pjevačicu, a onda je savlada umor. Iskoristi priliku da ode kad su dva muškarca zaustavila Monique pri silasku s pozornice.

Zastavši vani pred vratima, Calamity pažljivo pogleda lijevo i desno. Ulica je bila mračna i gotovo pusta. Zaputi se prema kući Tappetovih.

Zustro koračajući, pogleda banku s druge strane ulice. Misi joj se naglo prekinu kad je spazila neku sjenku u prolazu između banke i susjedne kuće. Odmah je ispuni nelagodnost.

Iza nje odjekne revolverski hitac. Metak udari u zid banke i natjera sjenku da odskoči natrag. Tada bljesne plamen u prolazu i Calamity začu je jasno udaranje sačme u drven zid pred sobom.

Baci se na nogostup, otkotrlja ispod prečke za vezanje konja i padne

na ulicu. Istodobno je uhvatila desnom rukom držak revolvera i povukla ga iz kôrica. Po nogostupu su toptale čizme prema njoj. S druge strane ulice šmugne sjenka kroz prolaz i nestane s vidika.

— Jesi li vidjela one zlatokose ljepotice u krčmi? — progovori poznat glas kad su se čizme zaustavile iznad Calamity. — Ne znaju upravljati kočijom niti bi ijedna među njima mogla skočiti tako spretno kao ti.

— Solly! — uzvikne Calamity. — Pobjegao je.

— Provjerimo — predloži Cole, preskoči prečku za vezanje i nađe se kraj nje. — Promatrao je krčmu gotovo jedan sat, pa me zanima što ga je natjeralo na to.

Trčeci jedno pokraj drugoga, prijeđu preko ulice i uđu u prolaz. Na drugom kraju prolaza odjekne hitac i metak okrzne zid blizu Colea. Šerif opali u trku, gađajući lijevo od plamička. Sjenka posrne i zastenje. Tada opali i Calamity, jer protivnik se nije srušio niti ispustio revolver. U slijedećem trenutku prasne Coleov revolver. On je pažljivije gađao. Već se okrećući oko osi zbog Calamityna metka, protivnik sada naleti na zid. Još jednom mu progovori revolver, ali plamičak iz cijevi lizne prema tlu.

Iza Calamity i Colea su već vikali glasovi. Zaustavivši se, stajali su šutke i osluškivali. Pred sobom nisu čuli ništa drugo osim grčevita trzanja srušenog protivnika.

— Pogodili smo ga — reče Calamity.

— Zanima me samo zašto je ovdje pucao revolverom umjesto sačmarom kojom je pucao na tebe — promrmlja Cole.

— Možda ima sačmaru samo jednu cijev... Čekaj malo, što to znači: pucao je na mene?

— Kao što rekoh, promatrao je krčmu oko jedan sat. Za to su vrijeme izišla četiri gosta i nije pucao na njih.

— Ne mičite se — dovikne neki glas prije nego što je Calamity mogla upitati Colea kako se stvorio baš u tom času na pravom mjestu. — Govori vam šerif.

— Ja sam miroljubiv čovjek, brate — reče preko ramena Cole. — Razljutim se samo kad me netko počne gađati olovom.

— To si ti, Solly? — zapita Jergens i krene prema njima.

— Da, ja sam — potvrdi savezni šerif.

Već su se počeli okupljati ljudi na početku prolaza. Jergens se okrene i naredi im da se malo povuku. Kad su ga poslušali, krene za Calamity i Coleom. Približili su se napadaču, no on je nepomično ležao. Držeći revolver u lijevoj ruci, Cole zapali šibicu.

— Poznaješ ga, Hane? — upita gledajući neobrijano lice izobličeno.

— To je Siwash Kagg — odgovori šerif.

— Tko je on?

— Protuha. Povremeno lovi divljač, no ponajčešće se vrzma po gradu i živi od brosjedenja.

— I ti ga poznaješ, Calam? — zapita Cole upalivši novu šibicu.

— Nisam ga nikada vidjela — odgovori djevojka. — Prije nego što me upitaš, mogu ti reći da je prenizak i prekrupan da bi mogao biti onaj razbojnik koji je zaustavio kočiju. Gdje mu je sačmara?

— Sačmara? — prozbori iznenađeno Jergens. — Uvijek je imao samo taj stari »Remington« i pušku »Henry«.

— Na mene je netko pucao iz sačmare — prigovori Calamity.

— Neka se šerif pobrine za ovog jadnika — umiješa se Cole — a ti i ja možemo zaviriti iza kuća.

— Tako je — složi se Jergens. — Sa-stat ćemo se u mojem uredu kad završite pretraživanje.

Calamity i Cole priđu stražnjem izlazu iz prolaza i zastanu ne bi li čuli ili vidjeli drugog napadača.

— Drugi je nestao — promrmlja Cole.

— Uvjeren si da su bila dvojica?

— Čvrsto uvjeren. Na tebe je pucao netko viši i vitkiji.

— Slušaj, kako si se zatekao tu u pravi čas?

— Navratio sam se u Shadloe i proveo ondje neko vrijeme, a onda sam produžio ovamo — objasni Cole. — Otišao sam k Tappetovima, pa mi je John ispričao gdje si. — Kratko se nasmije.

— Zaključio sam da je najbolje da te potražim i spasim grešna života. Kad sam opazio da se netko skriva u

prolazu, pričekao sam da otkrijem razlog.

— Nije mi žao što si tako postupio. Da sam napravila još dva koraka, zahvatila bi me sačma. Misliš da me netko htio ubiti?

— Da, baš tebe — potvrdi šerif. — Tko mi mogao željeti tvoju smrt, Calam?

— Moju smrt? Pa, ja nemam nikakvih neprijatelja na svijetu.

— Nesumnjivo je da se napadač nije šatio — napomene Cole.

— Ipak, ne mogu zamisliti tko bi mogao željeti moju smrt — ustraje Calamity. — Nego, da li si posjetio Ehar-ta?

— Posjetio sam ga. — Cole joj ukratko ispriča što se dogodilo u trgovačkoj postaji i reče na kraju: — Kad sam ugledao neznanca u prolazu, pomislio sam da je riječ o Sedgewellu ili nekom članu njegove družbe koji se namjerava s nekim sastati. Čujem da ti je bilo prilično uzbudljivo na putu.

— Prilično — prizna ona. — Hajdemo k šerifu. Treba da ispričam nešto tebi i njemu... ako je pouzdan.

— Slijepo mu vjerujem — reče joj Cole. — O čemu je riječ?

Calamity mu otkrije Johnov zaključak.

— Dobro je što dječak nije nikome pričao o tome — promrmlja zamišljeno Cole.

Kad su ušli u šerifov ured, Calamity sjedne za stol i počne pričati Jergensu. Na licu mu se ne odraze baš nikakvi osjećaji, ali kad je završila, zamišljeno je kimnuo.

— Dječak dobro poznaje oružje, to se mora priznati. Pa ipak, mogao se prevariti.

— Tako sam i ja mislila — prizna Calamity. — U početku.

— A sada? — zapita Cole.

Calamity izvadi novac i odvoji onu novčanicu od deset dolara koja joj je privukla pažnju u krčmi. Uzevši tu novčanicu, Cole ju je pažljivo okretao. Promatrao je papir, boju i i smeđastu mrlju na jednoj strani.

— Novac nije krivotvoren, Calam.

— Znam. Ali ga je uprljala krv što je Johnu Browningu kapala iz nosa u Promontoryju.

— Gdje ste dobili tu novčanicu? — zapita šerif.

— Dobila sam je od Raya Burkecja — odgovori Calamity.

— Od Raya Burkecja? — progunda šerif.

— A on ga je dobio u banci. Tu novčanicu je Hewes izvadio iz ladice u svom pisaćem stolu.

U uredu nastane tišina.

— Što veliš, Hame? — progovori napokon Cole.

— Teško je povjerovati — izusti tiho Jergens. — Uostalom, napadač nije nalikovao na Hewesa.

— Lako se mogao prerušiti — istakne Cole. — Svatko može postati stariji, krupniji, viši, može se koristiti sjedom vlasuljom, šminkom, jastucima pod odjećom i visokim petama na čizmama.

— Napadač je imao razmjerno kratke korake s obzirom na stas — umiješa se Calamity. — A i šake su mu bile manje nego što bi se moglo očekivati. Ne govorim to zato da bih dokazala kako imam pravo.

— Znam — promrmlja šerif. — To je vrlo veliko iznenađenje, moram priznati. Treba mi vremena da probavim tu vijest.

Koliko poznaješ Hewesa, Hame? — zapita Cole.

— Ovdje je oko godinu dana. Preuzeo je banku kad je umro stric njegove supruge, koji je do tada bio bankar. On i žena slažu se dobro s ljudima, ali se rijetko druže s njima osim poslovno.

— Banka je na zdravim temeljima?

— Nikada se nije moglo zapaziti ništa sumnjivo.

— Koliko čujem, bilo je u okolici nekoliko razbojničkih napada, Hame.

— Da, bilo ih je nekoliko, Solly. No nije riječ o velikim pljačkama.

— Pričaj nam o njima — zatraži šerif.

— Dakle, prvi je napadnut jedan rančer koji je izvadio novac iz banke da bi kupio konje. Vraški se zagrijao za Monique, pa joj je htio pokazati svoj ranč. Opljačkan je tri kilometra od grada.

— Koliko ga je ljudi napalo? — zapita Calamity.

— Jedan, i to ga sačmarom — odgovori Jergens. — Rančer bi se vjerojatno bio pokušao beriti da se nije Monique prestrašila i zagrlila ga objema

rukama. U tom položaju nije mogao ništa. Stoga je sjedio kao kip i rastao se s parama.

— Znači, to je bila prva žrtva — promrmlja Cole i pogleda Calamity.

— Slijedeći je bio neki rudar. Došao je u grad i promijenio zlato za gotov novac. Htio je kupiti neki posjed u okolici na koji je banka imala hipoteku. Zato ga je Millie Hackerstow, blagajnica iz banke, odvela da vidi taj posjed. Napao ih je neki razbojnik i operušao rudara.

— Većina bi rudara izabrala borbu. Čudno je što se tako lako odrekao novca — napomene Calamity.

I taj bi se rudar bio borio da se nije Millie Hackerstow onesvijestila ugledavši sačmaru i pala mu u naručje — odgovori Jergens. — Prije nego što se mogao osloboditi, udario ga je razbojnik sačmarom po glavi i uzeo mu sav novac.

— Niste pronašli krivca? — promrmlja Calamity.

— Nismo — prizna Jergens. — Kad je slijedeći put napao, tragali smo osobito uporno.

— Zašto? — zapita Cole.

— Tada je opljačkani bio sâm i poginuo je. Tjedan dana nakon toga vodila je Millie Hackerstow nekog nakupca stoke na ranč »Prekriženo K«, i na putu je nakupac bio opljačkan. Nije mogao prihvatiti borbu kad je kraj njega sjedila djevojka a prijetile im sačmara i puška iz grmlja. Zatim je bilo još nekoliko pljački.

— Svakom je razbojničkom napadu prisustvovala neka djevojka?

— Osim trećem — odgovori šerif.

— Uvijek su bile na mjestu događaja Monique ili blagajnica?

— Nisu. Jednom se radilo o dvjema djevojkama iz »Jelena«. Drugi put je bila riječ o Sally-Mae Bloom iz trgovine... Doduše, ona je sestrična Millie Hackerstow.

— A Monique vjerojatno poznaje djevojke iz krčme — dobaci Cole.

— Daš ona ih je upoznala s obojicom gospođu koji su poslije opljačkani — prizna Jergens. Ali Sally-Mae Bloom je nesumnjivo poštena. Takva je i Millie. A ne mogu ništa prigovoriti ni Moniquei i ostalim djevojkama iz »Jelena«.

— Ipak, Monique je čudna djevojka — promrmlja Calamity. — Nije se onesvijestila kad su nas napali Arapahosi niti kad se srušio stari Pizen Joe, ali je uhvatila nesvjestica kad je razbojnik uperio pušku... i to baš u trenutku kad sam htjela navaliti. Spotaknula sam se o nju i pala.

— Osim toga, znala je gdje si sakrila novac, Calam — dodala Cole. — John mi je priznao da joj je ispričao ..

— O, glupan...! — uzdahne Calamity.

— Ispričao joj je to da bi pohvalio tvoju domišljatost, jer mu se sviđaš i divi ti se — reče Cole. — Čekaj, kamo ćeš? — uzvikne kad se Calamity naglo digla.

— Idem u krčmu — odgovori ona gnjevno. — Kad propustim Moniqueu kroz ruke, pokajat će se što se rodila.

XV

Cole skoči, uhvati je za rame i prisili da ponovno sjedne.

— Polako — reče. — Budimo milosrdni i puni razumijevanja, sestro. Ili, barem, razmisli prije nego li počneš čupati kosu.

— Što time misliš?

— Prvo, ako je napadneš u krčmi, ostali će te spriječiti prije nego što joj ozbiljno naudiš — objasni Cole. — Drugo, samo ćeš upozoriti Hewesa, a ionako ćemo teško prikupiti dokaze protiv njega.

— Pravo govoriš, Solly — reče Jergens. — Osim toga, nismo još riješili jedno pitanje. Zašto su vas pokušali ubiti večeras, Calam?

— Zato što vjeruju da sam ga prepoznala pri napadu na kočiju.

— Ne bih rekao — promrmlja Cole. — John je vidio koliko i ti. Ne, mora postojati neki drugi razlog.

— Možda je onaj kojeg smo ustrijelili drugi napadač na kočiju? — natukne Calamity.

— Možda. Dosada ga nitko nije vidio. Vidjela se samo puška. Uvijek se pokazivao samo onaj sa sačmarom — odgovori šerif.

— Zašto ne bih porazgovarala s Moniqueom? — predloži opet Calamity.

— Zato što ne bi ništa postigla. — odvratila Cole. — Samo bi prestrašila krivca.

— Baš to mi je rekao i Hewes o varalici koji prodaje dionice rudnika »Zlatni orao« — reče Calamity i ispričala o događaju u bankarovu uredu.

— Možda govori istinu — napomene Cole. — Vidjet će što će mi otkriti o tom varalici.

— Što te dovelo ovamo, Solly? — zapita šerif. — Očekivao si da će netko napasti kočiju, ali si je napustio zbog krijumčara viskija?

— Ne, nisam ništa očekivao. Nisam ni znao da će kočija prevoziti novac. Nitko to nije znao do posljednjeg trenutka... Dabome, osim upravitelja »Wells Farga« u Promontoryju i onog čovjeka koji je zatražio da se preveze novac.

— Znači, bankara — zaključila Calamity. — Nije bio u uredu kad smo stigli sinoć.

— Ray ga je zatekao u krevetu — reče im Jergens. — U prvi čas nisam razmišljao o tome, ali prilično je čudno što nije dočekao kočiju i uvjerio se na svoje oči da mu je stigao novac.

— Da, prilično je čudno — složi se Cole. — Slušaj, Hame, bit će mi potrebna pomoć sutra uveče.

— Dobit ćeš je — obeća Jergens doznavši za poruku Sedgewellu. — Jesi li doznao od onog krijumčara u trgovačkoj postaji da li su prenijeli poruku?

— Nisam. Rekao mi je samo da je netko donio poruku. Vjerojatno je Cultus ustrijelio onog koji ju je trebao prenijeti dalje.

— Prema tome, ako Sedgewell nije dobio poruku, neće se pojaviti ovdje.

— Vjerojatno, ali ipak ćemo biti oprezniji...

— Sutra je subota — prekine ga Jergens. — A subotom je uvijek mnogo stranaca u gradu. Nadajmo se da će nam se osmjehnuti sreća. Slušaj, zbog toga si došao?

— Nisam — odvratila Cole. — Došao sam da bih pratio pedeset tisuća dolara u zlatu što su poslani iz jednog rudnika na Istok.

— A, tako! — izusti zaprepašteno Calamity. Ni šerif nije mogao sakriti iznenađenje.

— Pošiljka će stići ovamo posebnom kočijom i potom produžiti prema Promontoryju — objasni Cole. — Stiže u

srijedu, a kreće odavde u četvrtak u zoru. Zlato će preko noći biti u čeličnoj blagajni u banci, jer smatramo da je ondje sigurnije nego u uredu »Wells Farga«.

— Pedeset tisuća dolara! — ponovi Calamity. — To je golema svota.

— Toliko nije opljačkao maskirani napadač za cijelog života — doda šerif.

— Međutim, Sedgewell se već dočepao takvih para — napomene Cole. — Baš takve ga pošiljke najviše zanima ju.

— Moramo biti vrački oprezni — zaključuje Jergens. — Pomoći ću ti koliko god budemo mogao, Solly. Samo reci što ti je potrebno.

— Sve je to lijepo — dobaci odrješito Calamity — ali više me zanima Johnov i moj novac.

— Ako se jedna rđokosa djevojka bude bolje sviđavala, možda i pronađem taj novac — reče joj Cole.

— Dobro, bit ću poslušna — obeća Calamity. Sačuvavši ga, zaključujući da bi mogla uspijeti njegova zamisao.

Sutradan je ujutro otišla u banku i zatražila da se sastane s Hewesom. Košulja joj je bila još pripijenija uz tijelo nego jučer, pa Millie Hackerstow pokaže otvoreno nezadovoljstvo. Činilo se kao da ne želi zatvoriti vrata Hewesove sobe kad je Calamity ušla.

— Dobro, možete se povući, gospodiце Hackerstow — reče Hewes, ali oči kao da su mu se zaljepile za Calamitynu košulju.

Millie uvrijedeno puhne i zalupi vratima.

— Posjetila sam vas zbog zajma mladom Johnu Browningu — reče Calamity smješkajući se i sjedne na rub stola umjesto na ponuđenu stolicu.

— Nisam još imao vremena da razmislim, gospodiце...

— Zašto me ne zovete »Calam«? — prekine ga ona umiljato i nagne se prema njemu. — Zapravo, ne žuri mi se previše. Došla sam do vas ponovno vidim.

Govoreći to, pitala se ne pretjeruje li malo. Tada opazi zadovoljan smijeh na njegovu licu i shvati da nije prva koja mu izražava divljenje. Zacijelo se već navikao na to da djevojke padaju pred njim ničice.

— Drago mi je što ste došli — reče on. — Tko vas je sinoć spasio?

— Solly Cole.

— Savezni šerif? — Hewes se malo pokolebala, a onda mu se vrati samopouzdanje. — Imali ste sreću.

— Umalo je izgubio pomoćnika. Dođuše, nisam mu stalni pomoćnik, već me imenovao samo da mu pomognem čuvati...

— Da? — potakne je Hewes kad je ušutjela kao da je rekla više nego što smije.

— Ah, koješta — nastavi ona. — Vama je poznato sve o zlatnoj pošiljci, pa mogu otvoreno govoriti. Solly smatra da sam sposobna kao i muškarci, a nitko neće pomisliti da sam njegov pomoćnik.

— Znači, ima veliko povjerenje u vas?

— Pa, uistinu smo bliski... Nemojte me pogrešno shvatiti. Njega ne zanimaju takve stvari — reče Calamity. — Slušajte, da li bih se mogla negdje u okolici grada okupati u tišini?

— Ja se uvijek kupam dva kilometra nizvodno od grada — reče joj Hewes. — Ondje je rijeka stvorila zgodno jezerce.

— Neću zalutati? — zapita Calamity nagnuvši se još više prema njemu.

— Lako ga možete naći — odgovori Hewes, a oči mu malo iskoče dok joj je zurio u izrez košulje. — No, možda...

Začuvši škripanje kvake, Calamity ustane, a Hewes odmah postane služben. U sobu uđe neka žena. Činilo se da je nekoliko godina starija od Hewesa, ali je usprkos tome bila lijepa. Imala je velike grudi, tanak struk i čvrste, široke bokove, a zgodno joj je lice, uokvireno crnom kosom, zračilo nekakvom osobitom odlučnošću i snagom.

— O, to si ti, draga Evalyn — pozdravi je Hewes. — Ovo je gospodiца Canary.

— Dobro jutro, gospodo Hewes — pozdravi je Calamity.

Bankarova žena hladno odzdravi i reče mužu da bi htjela razgovarati s njim.

— Upravo sam namjeravala otići — reče Calamity. — Nadam se da ćete moći pomoći malom Johnu.

— Razmislit ću — odvratila joj Hewes. — Možda vas obavijestim već popodne.

— Nadam se da me nećete odbiti — odvratila Calamity i namigne.

Dok je izlazila iz banke, namršteno ju je gledala Millie Hackerstow.

Vrativši se k Tappetovima, Calamity ispriča Coleu o razgovoru s Hewesom i reče da namjerava popodne otići na jezerce. Cole joj napomene da bi to moglo biti opasno. Ako ju je bankar pokušao ubiti sinoć, ukazat će mu se nova prilika.

Njihov razgovor prekine šerif. Donio je važnu vijest. Obazrivo se raspitujući, otkrio je da je Hewes bio u doba pucnjave pred krčmom u društvu gradskog svećenika. Dakle, otpada mogućnost da je on pucao.

Calamity je po podne lako pronašla jezerce i strpljivo čekala. Napokon zaključila da Hewes ne namjerava doći. Budući da ju je mamila voda, skine košulju i potkošulju da se okupa. Uto začuje neko šuškanje, sagne se i uzme sa zemlje karabin.

— To sam ja, Calam — javi se Hewes i korakne na čistinu.

— Prestrašili ste me — reče mu Calamity polako spustivši karabin i uzevši potkošulju.

Pogleda prikovana za njeno golo tijelo, Hewes joj priđe i uhvati je za ruku.

— Znao sam da ćeš se htjeti okupati — reče joj.

Već je zašlo sunce kad je ušla u kuću Tappetovih.

— Što se dogodilo? — zapita je odmah Cole.

— Pa sad, to nije baš pristojno pitanje — osmjehne se Calamity. — No mogu ti reći jedno. Veoma ga zanima kako ćeš štititi zlatnu pošiljku. A zanimam ga i ja.

— To pokazuje da ima dobar ukus — progundala šerif.

— Kad se najedem, posjetit ću Moniqueu u »Jelenu«.

— U redu, ali ne zaboravi što sam ti rekao. Ne diraj je.

— Bez brige. Sada se ljutim mnogo manje na nju — reče Calamity.

Monique ju je dočekala srdano. Odmah se počela raspitivati o sinoćnjoj pucnjavi pred krčmom. Calamity je, dogovorivši se s Coleom, lagala da hitac nije bio namijenjen njoj.

— Nego, uspjela sam dobiti zajam za Johna — nastavi. — Dixon... hoću reći, bankar Hewes bio je vrlo susretljiv.

— Posjetila si ga? — upita Monique. a smiješak joj izbljedi.

— O, da. Razgovarali smo vrlo zanimljivo danas popodne.

— Popodne.. Dakle, zbog toga...

— Što?

— Ništa! — puhne ljutito Monique i odgurne stolicu. — Moram se popeti na pozornicu i pjevati.

— Stavila sam ti bubu u uho, djevojko — promrmlja Calamity sebi u bradu kad je pjevačica ljutito otišla. — Sada mogu otići.

U nedjelju su nastavili ostvarivati svoj plan. Tappetovi su pozvali na večeru Hewesove i predložili da dođe i Millie Hackerstow. Calamity je igrala svoju ulogu i potrudila se da blagajnica nasluti kakvi su njezini odnosi s bankarom. Kad su gosti otišli, bila je čvrsto uvjerena da Hewes ljubaka i s Moniqueom, i s Millie.

U ponedjeljak je Hewes pozvao Calamity na ručak u restoran, tobože zato da bi razgovarali o Johnovu zajmu. Millie je namršteno gledala za njima, a Monique ih je bijesno promatrala iz krčme, ali nisu ništa poduzele. Štaviše, Monique se uveče, kad je Calamity posjetila krčmu, topila od milja.

— Možda joj je Hewes rekao kako se druži s tobom samo da bi doznao što više o zlatnoj pošiljci — natukne Cole kad mu je Calamity opisala Moniqueino držanje.

— Možda — složi se Calamity. — Što ćemo sada?

— Večeras ništa. Ujutro ćemo se sastati s njim. Rayem Burkeejem i Hammom Jergensom da se dogovorimo o zaštiti zlatne pošiljke. — Cole je pogleda u oči. — Nisi odustala od svoje uloge?

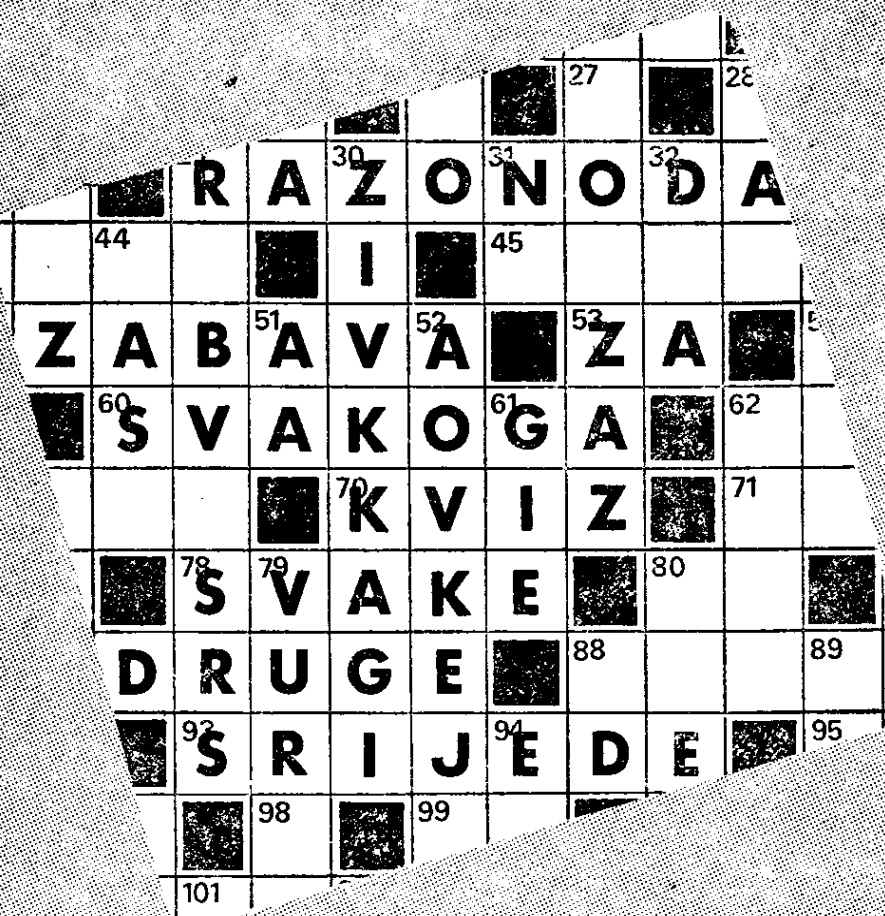
— Taman posla! Još nitko me nije opljačkao, pa neću dopustiti ni tom kicošu.

— Kad bih ti barem mogao pomoći nekako!

— Obratimo se Johnu. On bi mogao smisliti nešto.

Cole ju je nekoliko čaraka gledao, a onda ustane i ode po dječaka.

John se, kad su mu objasnili cijeli plan, zamišljeno namrštio i počeo postavljati neobično pronicava pitanja. Doznajući sve što ga je zanimalo, obećao da će pokušati smisliti nešto.

Sutrašnji razgovor o zaštiti zlatne pošiljke protekao je vrlo mirno. Znajući da će se konjički odred, koji prati kočiju do Ratchet Creeka, vratiti u svoj puk, odlučili su izabrati česetak ljudi koji će dalje štititi kočiju. Nakon kratke rasprave zaključili su da bi bilo pametnije da kola krenu gornjim putem. Ondje ih razbojnici manje očekuju. Calamity se učini kao da se bankaru to baš i nije dopalo.

Cijeli ponedjeljak i utorak nastavila se Calamity ponašati tako kao da je ludo zaljubljena u bankara. No nije uspjela izazvati Monique i Millie. Obje su je djevojke gledale trpeljivo, gotovo sažaljivo, pa je zaključila da je Cole dobro naslutio uzrok njihova ponašanja.

Za to je vrijeme John marljivo radio.

U srijedu popodne posjetiše Cole i Calamity bankara.

— Na vidiku su neprimke — reče šerif. — Upravo sam dobio pouzdanu obavijest da se Hopkinsova banda želi dočepati zlata.

Jedini Sedgewellov suparnik bio je Rule Hopkins. Dosada su te dvije razbojničke družine izbjegavale jedna drugu i držale se svaka svog područja. Međutim, velika bi sveta novca mogla lako navesti Hopkinsa da prekriši napisano pravilo.

— To je loše! — prozbori zaprepasteno Hewes.

— Gore je nego što mislite — nastavi šerif. — Netko iz ureda »Wells Fargo« obavještava ih o svim našim namjeravama.

— Što ćete učiniti? — zapita Hewes. — Najbolje bi bilo da zaustavite ovdje pošiljku i zatražite vojnu pomoć.

— Ne, produžit ćemo — odvrati Cole. — Samo, potrebna nam je vaša pomoć.

— Učinit ću sve što mogu.

— Namjeravamo potajno poslati zlato lokalnom kočijom što vozi u Shadloe.

— Ali ta kočija nema naoružanog pratioca — usprotivi se Hewes. — Ako kočijaš dozna što vozi...

— Kočijaš to već zna — prekine ga Calamity. — Ja sam taj kočijaš.

— To je suviše opasno! — prigovori iznenađeno Hewes.

— Znat ćemo to samo nas troje — napomene Cole. — Zlato ćemo potajno

utovariti u Calamitynu kočiju, a u pravu ćemo kočiju staviti lažne sanduke.

Hewes napokon prizna da je to prilično dobra zamisao.

Calamity se, tek kad je izišla s Coleom, sjeti dionica izmišljenog rudnika. Cole joj reče da mu ih bankar još nije spomenuo.

— Možda ne želi priznati da je nasjeo — promrmlja Calamity. — Posjetit ću sada Moniqueu. Vjeruješ da će John dobro obaviti svoj zadatak kod Millie?

— Nakon tajnog oružja koje ti je izradio za kočiju, vjerujem da može izvršiti sve čega se lati — odvrati Cole.

Zaputivši se u krému, Calamity je unaprijed uživala zamišljajući zaprepaštenje na Moniqueinu licu kad joj ispriča nešto.

Neko su vrijeme čavrljale ni o čemu važnom, a onda joj se Monique zagleda u lice.

— Čini mi se da si zabrinuta zbog nečega — reče.

— Slušaj, Monique — odgovori Calamity — potreban mi je savjet...

— Rado ću ti pomoći ako mogu — obećava pjevačica.

— Gledaj... Ovaj ... Hoću reći, jedan se muškarac veoma zainteresirao za mene. Želi da pobjegnem s njim.

Monique kao da se malo ukočila.

— Pa zašto ne podeš s njim? — upita napeto.

— Oženjen je, ali žena je vrlo zla prema njemu. Doduše, vjeruje da mogu izići na kraj s njegovom ženom ako ona nešto nauči i pokuša nas omesti. Vjeruj mi, Monique, zaista je dobar prema meni i volim ga. Što da učinim?

— Što da učiniš? — prošapće pjevačica.

— Dabome. Namjerava me dočekati u Shadloeu kad se sutra dovezem tamo lokalnom kočijom. Poslije ćemo oputovati zajedno na Istok.

— Ja bih ti preporučila da ga ne poslušаш, Calamity — promrsi kroz zube Monique. — No, odluči sama.

Gotovo istodobno zurila je zapanjeno i gnjevno Millie Hackerstow u Johna. Posjetio ju je da bi zatražio od nje savjet, vjerujući da je »kao blagajnica nesumnjivo pametna«. Nije znao kako da postupi, jer je naučio da Calamity i bankar namjeravaju sutra zajedno pobjeći.

XVI

— Zdravo, Monique — pozdravi Calamity kad je pjevačica prišla lokalnoj kočiji, zaustavljenoj pred uredom »Wells Farga«. — Nisam znala da ćeš jutros putovati sa mnom.

— Imam nekog posla u Shadloeu — odvrati Monique i iznenadi se ugledavši Millie Hackerstow koja je već sjedila unutra.

— Onda se trpaj unutra, djevojko — reče veselo Calamity — pa da krenemo.

Okupio se gotovo cijeli grad i gledao kako se trpaju u glavnu kočiju škrinje sa zlatom. Ali nitko nije znao da su noću, potajno, ukrcane iste takve škrinje u lokalnu kočiju. Utovarivanje je nadzirao Cole s desetak dobro naoružanih pomoćnika.

Kad se utovar završio, kočija krene i odmah je okružena naoružani jahači. Cole je jahao na čelu.

Calamity je na određenoj udaljenosti pratila glavnu kočiju osjećajući se zanemarenom poput siromašne rodbine u bogatim svatovima. Kad su izišli iz grada, prva kočija skrene na brdski put, a Calamity produži dolinom. Zadatak joj je bio da se kreće otprilike usporedo s Coleovom skupinom.

Osvrnuvši se pažljivo oko sebe kako bi provjerila da je nitko ne gleda, Calamity se uspravi i zavrne šatorsko platno na krovu. Gledala je Johnov izum: pušku namještenu na rašlje i uzicom spojenu s polugom kočnice. Kad pritisne kočnicu, puška će opaliti. Dabome, John je za taj zadatak morao naročito preurediti vinčesterku.

Konji su jednolično kaskali, a Calamity nije mogla, ma koliko se trudila, nigdje opaziti razbojнике. Ako Hewes nasjedne na mamac, Cole će čuti pucnjavu i sa svojim ljudima priteći Calamity u pomoć. Lijepo su se dogovorili o svemu.

No uskoro se dogodi nešto neočekivano. Vjetar donese daleku pucnjavu. Nije odjeknuo samo jedan hitac, već se čula prava pravcata paljba.

Calamity spazi pred sobom na putu opet veliki kamen kao i pri prvom napadu. Budući da su konji sporo kaskali, lako je zaustavila kočiju i bez kočnice. Iza kamena izviri maskirani

napadač, visok i krupan kao i prvi put. Zanimarivši ga za tren, Calamity pogleda ulijevo i spazi uperenu puščanu cijev iza jednog hrasta na blagom obronku.

— Digni ruke i ne stvaraj neprilike! — promumlja maskirani. — Baci bič.

— Gubite vrijeme — reče mu Calamity. — U ovim kolima nema ničeg vrijednog.

— Vidjet ćemo — odgovori napadač i korakne prema kočiji. — Skoči na zemlju!

Calamity je baš to željela. Prije polaska na put proučila je Johnov izum i ustanovila pod kojim kutom i na koju stranu lete meci. Promatrajući razbojnika, zaključio da je kucnuo pravi čas.

— Smijem li najprije povući kočnicu? — zapita blago.

— Povuci je — naredi razbojnik očito zadovoljan što će ga poslušati.

Digavši desnu nogu, Calamity pričekala za tren i snažno pritisne polugu kočnice. U idućem trenu opali puška.

Iznenaden hicem i metkom koji mu je fjučnuo blizu glave, maskirani žustro ustukne jedan korak. Bila mu je to velika pogreška. John je uspio iskoristiti plinove, pa je puška ponovno opalila. Maskirani razbojnik jaukne i trzne se tako da mu je pac šešir s glave. Više nije bilo nikakvih sumnji tko je on. Premda mu je marama još prekrivala lice, Calamity prepozna bankara. Johnov je izum još djelovao. Puška ponovno opali, a Hewes se napola okrene kad mu se metak zabio u rame. Dok se rušio, ispala su mu iz usta dva kamenčića kojima se služio da bi promijenio glas.

Očekujući da će je svaki čas pogoditi metak sa strane, Calamity skoči s kola. Očekivani hitac doista odjekne, ali metak pogodi šatorsko platno na krovu. Očito drugi je napadač povjerovao da je na krovu naoružani pratilac kočije. Umjesto da puca na Calamity, htio se najprije riješiti te veće prijetnje.

— Dixone! — vrisnuše u kočiji djevojke. Naglo otvore vrata i izjure.

Ne obazirući se na njih, Calamity izvuce kolt i zavuče se pod kočiju. Na krovu je puška opalila još četiri hica.

Millie i Monique su pritrčale Hewesu. Tek poslije nekoliko časaka shvati-

Ile su što se zbiva. Srdito su se pogledale.

— Makni se od mog Dixona! — vrisne Millie.

— Tvog Dixona! — odgovori uzbuđeno Monique. — Budalo jedna, on te samo iskorištavao!

— Tebe je iskorištavao! — vikne Millie i ošamari je.

Monique zaurla kao mačka i baci se na nju. Počele su se valjati po tlu mažući rukama i nogama i hvatajući se za kosu.

Calamity se u međuvremenu pripremala za obračun sa skrivenim strijelcem. Znala je da se revolverom može ponekad pogoditi i na stotinu i pedeset metara. Budući da je strijelac bio udaljen samo sedamdesetak metara, nadala se da će uspjeti.

Najbolje bi bilo da je mogla revolver nasloniti na žbicu stražnjeg kotača, ali konji su još bili nemirni poslije pucnjave, pa su se kotači neprestano micali naprijed-natrag. Stoga se, ležeći potbuške, nalaktila, uhvatila lijevom rukom desnu i pažljivo nanišani-la. Napokon je povukla obarač, i sreća joj se doista osmjehnula.

Vidjela je kako je puška iznenada odletjela u stranu. Istodobno je, usprkos vici zaraćenih djevojaka, začula zaprepašten povik. Taj povik nije izišao iz muškog grla.

Najednom joj je sve bilo jasno. Hewes se mogao tako prurušiti da ga nije nitko prepoznao, ali nije mogla i njegova žena. Stoga je ostajala u šikari i pomagala mu puškom.

Calamity se hitro izvuče ispod kola i krivudajući, jurne prema drvetu iza kojeg se skrivao Hewesov ortak.

Ništa se nije čulo dok se penjala uz strminu. Izvirivši iza jednog drveta, spazi na zemlji pušku. Sada je vidjela zbog čega je prestala pucnjava. Onaj metak koji je ispalila iz revolvra, odbio se od jednog debela i oštetio zatvarač puške.

Za tren spazi leđa što su se brzo udaljavala. Očito, Hewesov je ortak odustao od borbe kad se više nije mogao služiti puškom. Način trčanja odavao je ženu.

Pred Calamity se ukaže čistina, nasred koje je bilo srušeno deblo. S druge strane debela stajala su dva konja i jedna mazga. Evalyn Hewes je već

odvezala jednog konja i penjala se u sedlo.

Ne znajući je li Hewes živ ili mrtav, Calamity ju je htjela šćupati živu da bi doznala gdje je njen i Johnov novac. Stoga je gurnula koit u korice i velikim koricama potrčala preko čistine. Baciivši se kroz zrak, uhvatila je Evalyn za ruku i ovratnik. Evalyn bijesno vikne i pokuša je se osloboditi, no već je padala sa sedla. Prestrašeni konj odjuri ispod nje i nestane među drvećem.

Čim je dotaknula nogama tlo, Calamity je pusti i skoči u stranu. Evalyn padne na stražnjicu i gnjevno se zagleda u upereni revolver.

— Nasjeli ste — reče Calamity. — Ne znam zbog čega je gore započela ona pucnjava, ali uvjerena sam da će se Solly Cole probiti.

— Kujo! — prosićke Evalyn. — Ušljivava, smrdljiva kujo!

— Nazivali su me već i mnogo gore — odgovori veselo Calamity. — Bitno je da ste nasjeli na našu varku. Privukle su vas škrinje napunjene olovom.

— O!... olovom?

— Da. Dočekali smo jučer kočiju pred gradom i zamijenili škrinje.

— Nasamarili ste nas! — vikne bijesno Evalyn dižući se i svlačeći kaputić. — Povukla nas je za nos takva ušljivka kao što si ti. Da ne držiš taj revolver...

— To se može lako izmijeniti — odvratiti Calamity, hitro spusti revolver u korice, otkopča opasač i baci ga u stranu.

Evalyn munjeviti skoči i udari je šakom u trbuh. Za veliku većinu djevojaka bio poguban taj iznenadni napad. Ni Calamity nije potpuno izbjegla učinak udarca. Na sreću, predvidjela je da će Evalyn navaliti, pa se već povlačila. Zbog udarca se skvrčilo, no nije ju potpuno onesposobio. Evalyn podigne koljeno hoćeći je pogoditi u lice. Calamity se opet spasi povlačenjem, pa je Evalynino koljeno pogodi samo u čelo. Ipak, odletjela je natraške i pala na srušeno deblo. Evalyn pobjedonosno vikne i skoči nogama prema njoj. Calamity se očajnički izmakne u stranu i osjeti kako su protivničke čizme udarile kraj nje. Tado je udari desnom nogom ispod koljena i sruši je. Evalyn padne na deblo i odskoči na tlo.

Calamity pričekala za tren kako bi uhvatila zrak. Kad se bacila prema protivnici, shvatila je da je odmor pomogao i njoj. Dočekale su je Evalynine podignute noge i prebacile je. Međutim, spretno je pala, hitro se digla i navalila na Evalyn, koja je također već ustala. Za tridesetak je sekundi shvatila da se namjerila na vrlo živu protivnicu.

Udarale su se objema rukama, ne pomišljajući na to da se pokušaju zaštititi.

Napokon pogođena snažno u prsa Evalyn padne na leđa jauknuvši. Tada se okrene i baci prema Calamitynu opasaču. Uočivši opasnost, Calamity skoči za njom, obuhvati je oko pojasa i sruši. Evalyn se koprcala i zamahivala nogama dok ju je Calamity pokušavala odvući od opasača. U jednom trenutku zamahne snažno laktom natrag i pogodi Calamity u prsa. Osjetivši iznenadnu mučninu, Calamity popusti stisak. Evalyn se istrgne i četvoronoške krene prema opasaču. Calamity se očajnički baci za njom i uhvati je za gležnjeve baš kad su joj prsti već dodirnuli držak revolvera. Osjetivši da je protivnica vuče natrag, Evalyn bijesno vrisne i pokuša se oduprijeti.

Napevši se, Calamity je okrene na leđa i baci se na nju. Počne je udarati po glavi. Evalyn ju je u početku pokušavala zbaciti, grebući je i derući joj košulju, a onda je njezin otpor postupno slabio. Napokon se prestala braniti. Ležala je liho jecajući. Calamity se polako počne dizati. Iznenada je Evalyn udari koljenima u stražnjicu i prebaci je preko sebe. Podigavši se na ruke i koljena i okrenuvši se, Calamity spazi protivnicu kako se kotrlja prema revolveru.

Lica iskrivljena od umora i bijesa. Evalyn izvuče revolver iz korica i htjede ga dići. Calamity se u istom trenu baci prema njoj i, zahvaljujući pukoj sreći, uspije ju uhvatiti za desni zglavak. Kolt prasne, no cijev je bila uperena u stranu. Calamity se instinktivno okrene i prebaci protivnicu preko ramena.

Evalyn krikne kad je poletjela kroz zrak. Tresne glavom o deblo i onesvjesti se.

Hitro uzevši svoj revolver i naslonivši se objema rukama na deblo

kako bi se odmorila, Calamity začuje topot kopita. Kad se oslobodila privremene ošamućenosti, ugleda Colea s dvojicom pratilaca kočije.

Kojeg ste vruga radili do sada? — proštenje Calamity kad su sva trojica skočila na zemlju.

— Naletjeli smo gore na Sedgewellovu bandu — progundala Cole. — Tko bi to očekivao! Je li te ozlijedila?

Calamity nije htjela priznati da joj je Evalyn bila i te kako dorasla protivnica.

— Nije mi ništa — odgovori.

— A što je s Hewesom?

— Leži kraj kola. Osim toga, rastavile one dvije djevojke dok nisu počupale jednu drugoj svu kosu.

XVII

Sjedeći u najudobnijem naslonjaču u kući Tappetovih, Calamity je morala priznati sebi da se ne osjeća sasvim dobro. Najednom su je boljale sve masnice, évoruge i ogrebotine. Prošlo je deset sati uveče, ali nije htjela poći na spavanje dok joj Cole ne ispriča sve novosti.

— Hewes će preživjeti i vrlo je razgovorljiv — reče šerif. — Njegova žena je, međutim, mnogo šutljivija. Doznali smo i razlog radi kojega te bankarova žena pokušala ustrijeliti pred »Jelenom«.

— O kakvu je razlogu riječ? — zapitala Calamity.

Pucala je zato što si vidjela one dionice lažnog rudnika — odgovori šerif.

— Zar je on prodavao te dionice? — umiješa se John.

— Nije, sinko. Kupio ih je nekoliko.

— Do vruga, koga bi zanimala činjenica da je kupio dvije lažne dionice? — zapitala Calamity.

— Potrošio je za dionice deset tisuća dolara — objasni joj šerif. — Nije kupio samo one druge koje si vidjela, nego i neke druge... a sve je platio novcem iz banke. On i žena uplašili su se da ćeš početi pričati o tim dionicama

I ča će se ljudi upitati koliko je novaca potrošio na te nevrijedne papire.

— Ako bi se i izvukli nekim lažima, nesumnjivo je da ljudi ne bi bili oduševljeni bankarom koji tako lako nasjeda na prevare — složi se Calamity. — Zašto me nisu pokušali ponovno napasti?

— Evalyn Hewes je to namjeravala učiniti, ali se predomislila kad joj je muž rekao da si moj pomoćnik. Pošteđeli su te kako bi bankar mogao doznati od tebe sve pojedinosti o zlatnoj pošiljci.

— Da, zaista je pokušao doznati sve — reče Calamity. — Zar je zbog novca što ga je izgubio na dionicama počeo pljačkati?

— Da.

— Djevojke su od početka sudjelovale u tome?

— Tvrdi da nisu. Prvi put je napao sâm. Misao o suradnji pala mu je na pamet tek kad je vidio kako je Monique omela žrtvu pri povlačenju oružja. Otprilike u to vrijeme doznala mu je žena da je izgubio novac na dionicama. Ubrzo je poslao Millie s onim radarom da razgledaju posjed na kojem je bila hipoteka. Treći put mu se pridružila žena, i tada su morali ubiti žrtvu. Uvidio je da bi bilo bolje da se posluži djevojkama, a žena se složila i dopustila mu da ih očara. Vjeruj mi, Calam, kao da je odahnuo što se sve završilo.

— I ti bi odahnuo kad bi morao iz dana u dan usrećivati ženu i dvije djevojke — nasmije se Calamity. — Vjerojatno je gotovo umro od muke kad sam se i ja pridružila. Slušaj, jesu li prvi napadi bili samo priprema za pljačku zlatne pošiljke?

— Nisu. Počeli su razmišljati o pljački te pošiljke tek kad je otpala bilo kakva mogućnost da Evalyn obavijesti Sedgewella.

— Ona? — uzvikne John. — Zar je ona...

— Da, ona je Sedgewellova polusestra. Onaj čovjek kojeg smo ustrijelili u prolazu kraj banke prenosio je poruke — odgovori Cole. — Sedgewell je

prije više od godinu dana uhvatio bankarovu nećakinju i muža, ubio ih i poslao svoju polusestru da zauzme njihovo mjesto. Bio je potreban muž, pa su izabrali Hewesa...

— Namjeravali su opljačkati banku? — natukne John.

— Da, u početku su im takve bile namjere — potvrdi Cole. — No, Hewesovi su, kad su preuzeli banku, ustanovili da je bivši bankar poslovaao vrlo loše. Ostalo je u banci vrlo malo para. Tada je Sedgewell odlučio koristiti se bankom za ulaganje novca iz svojih pljački. Onih deset tisuća koje je potrošio Hewes bile su dio plijena. Prema tome, jasno je zašto ih je morao vratiti. Žena mu se pridružila jer je bila uvjerena da im Sedgewell neće povjerovati i da će ih okriviti zbog krađe. Nadali su se da će im on oprostiti ako se dočepaju zlatne pošiljke.

— Stoga je poslala poruku Sedgewellu da je posjeti u subotu...

— Tako je. No Cultus je ubio onog razbojnika koji je trebalo da primi poruku, a ja sam potpuno prekinuo vezu sa Sedgewellom — odgovori Cole. — Međutim, Sedgewell je, doznajući da je spaljena trgovačka postaja, odlučio posjetiti polusestru. Zaputio se brdskom cestom uvjeren da tu neće nikoga sresti, i tako je naletio na nas. Uхватili smo cijelu družinu. Doduše, morali smo ga ustrijeliti. Tek tada su se ostali opametili i predali.

— A što je s Monique i Millie? — zapita Calamity.

— Sudit će im se kao i ostalima — odgovori Cole.

— Zar im se mora suditi? — umiješa se zabrinuto John.

— Mora, sinko.

— Zar ne bi mogao zamoliti suca da bude blag prema njima? — predloži Calamity. — Do vraga, kad je zaljubljen, nijedna djevojka nije pri sebi. A Hewesa se vrlo lako moglo zavoljeti. I ja bih možda poludjela za njim da sam ga upoznala prije pljačke. Zapravo, neprestano sam morala ponavljati sebi da je on običan podlac. Inače bih bila skrenula s puta.

Sve su majstorske usluge danas vrlo skupe, a u vašoj kući, u vašem vikendu, na vašem automobilu ili čamcu uvijek treba nešto popraviti, dotjerati i obnoviti. Ako želite uštediti novac i olakšati posao, onda nabavite

SAM
SVOJ MAJSTOR

list, u kojem ćete naći tisuću potrebnih savjeta i uputa za niz zanata, koji su vam potrebni za održavanje kuće i vikenda, za nadogradnju i poboljšanje vaših životnih uvjeta uopće.

Za hobiste naše stalne rubrike:

Filatelist, numizmatičar, ribič, lovac, kinolog, oružar, vrtlar, tajne zanata.

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAZI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VIERUJ NITKOVI!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRAČUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Thorne Douglas: Ranč »BRAVO«
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRACNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
218. William Vance: ODMETNICI
219. Frank Glaser: SIN PAKLA
220. G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA
221. J. F. Edson: VELIKI LOV
222. G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM
223. William E. Wance: LOVAC
224. G. F. Unger: BIO SAM REVOLVERAS
225. Louis L'Amour: VELIKI PODVIG
226. J. T. Edson: MLADIĆ S RIJEKE HONDO
227. John Kilgore: KRENIMO DRUGIM PUTEM
228. G. F. Unger: ZAKON ČASTI
229. John Dryden: PRAVDA STIŽE
230. G. F. Unger: U TEKSASU ČEKA SMRT
231. Louis L'Amour: INDIJANSKI PRIJEVOJ
232. G. F. Unger: OBMANUTI ŠERIF
233. J. T. Eddon: GRAD BEZ ZAKONA
234. G. F. Unger: MESAKING
235. Dorothy Heaton: SLIJEDIT ĆU TE
236. G. F. Unger: NA ZAPAD
237. Louis L'Amour: KID RODELO
238. G. F. Unger: POVRATAK CINCAIDA
239. Louis L'Amour: LANDO
240. G. F. Unger: GALOP U NOĆI
241. Scott F. Scott: ZLATNI MUSTANG
242. J. T. Edson: CALAMITY JANE STIŽE

U PRIPREMI:

243. John Climoor: ZLATNA GROZNICA

Pustolovine omiljelog mornara Popaja i njegove družbe oduševljavaju mlade i stare. Ponajbolje svjetske stripove »Daleku planetu«, »Pinka Pantera«, »Dnevnik male Višnje« i druge, kao i reportaže, nagradnu križaljku i mnoge zanimljivosti naći ćete u ovom zabavniku koji izlazi svakog drugog ponedjeljka